NAȚIUNEA ROMÂNĂ ARE DREPT LA REÎNTREGIRE

—Adrian GRIGOROPOL—

Politica ne spune că între entuziasm și primejdie este nevoie de multă luciditate. Evenimentul istoric din 27 August 1991 al proclamării independenței și suveranității Republicii Moldova a aprins până la incandescență sentimentele patriotice ale Românilor de dincolo și dincoace de Prut, precum și ale tuturor fraților risipiți în toată lumea de împilarea comunistă.

Proclamarea aceasta în mica componentă marginală a prezentului colos în dezintegrare, este o primă răbufnire într'o tumoare care de jumătate de veac a cangrenat teritorii mult mai vaste românești înglobate în Ucraina, precum Sudul Basarabiei, Nordul Bucovinei și ținutul Herța. Bisturiul politic care a început să opereze, trebue să continue până la totala eliminare a abceselor cauzate de pactul satanic secret Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939, pus mișelește pe cale ultimativă și invazie armată un an mai târziu.

Până la urmă comunismul, sub chiar ochii noștri, s'a dovedit un virus mortal pentru cei care l-au cultivat. Obiect al târgului ignominos nazi-comunist nu au fost numai Țările Baltice, ci însemnate părți rupte din trupul României. Incepând să se clatine ca sub reverberațiile unui cutremur după câteva luni de zgâlțâire, n'au trebuit decât zile ca trâmbițata pentru eternitate fortăreață centrată pe Kremlin, să se prăbușească în fărâme, ca una ce era clădită pe nisip alunecos.

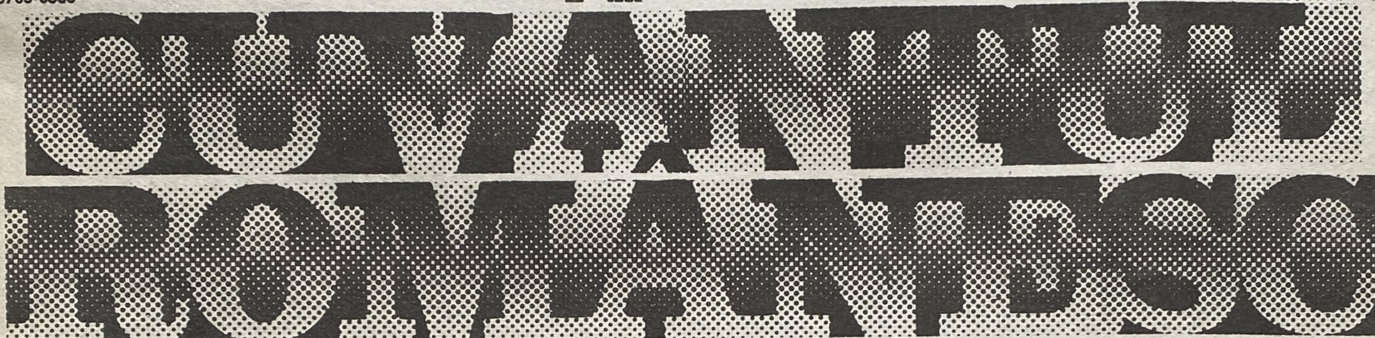
Acum, în până ieri înfierătorul Kremlin, n'a mai rămas decât un vacuum imens de putere în care o corabie fantomă fără cârmă rătăcește ca prinsă într'un triunghi al Bermudelor, cu steagul pirateresc al secerii și ciocanului, cu speranța că Occidentul capitalist în frunte cu Statele Unite are să-i dea o direcție și s'o repună pe linia de plutire.

Privit dintr'un unghi determinist, se poate spune că Gorbaciov, un vizionar demn de stimă, care a sintetizat tot atât curaj câtă șovăire, a fost autoritatea imanentă sortită să dea fiarei lovitura de grație. A oferit lumii libere mai mult decât visa ea și prin reforme a implantat luptătorilor anticomuniști tăria de a doborî dictaturile și încercarea loviturii de Stat din propriul bârlog. Dar implozia internă, ca orice implozie, l-a și consumat. Va rămâne un cavaler al tristei figuri. Sobchak, considerat erou al rezistenței la lovitura de Stat din August, a declarat: "Tara astăzi este în fapt în afară de control din cauză că vechile structuri au fost distruse și altele noi n'au răsărit încă. Fiecare zi de întârziere este foarte

Continuare în pag. 5

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 17 Nr. 186 -OCTOMBRIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A. SUEDIA. TURCIA. YUGOSLAVIA. NOUA ZELANDA

DESPRE DOUĂ PUCIURI ȘI O CONTRA-REVOLUȚIE

Eugen BÂRSAN

In România totul a început cu o revoluție și s'a sfârșit cu un puci; în Rusia Sovietică totul a început cu un puci și se termină cu o revoluție. In fapt cu o revoluție care a transformat mult faimoasa Piața Roșie într'o baricadă de luptă și de distrugere a comunismului în țara lui de origine.

Puciul dela Kremlin din noaptea de 18 spre 19 August 1991 a fost un act disperat al unor dogmatici disperați, care lucrând ca instrumente ale radicalismului comunist sovietic din partid, din armată și din Securitate (KGB), au vrut să pună capăt politicii de reforme gorbacioviste, pentru a apăra cuceririle imperiului ruso-sovietic. Dar, în chip cu totul nesocotit, puciștii au fost confruntați și învinși de forța populară a lui Elțîn. Iar cu această victorie a început contra-revoluția.

Mult uimitoarea dramă care a avut loc, a fost un grandios test popular de uzurpare a partidului și a regimului comunist, care potrivit unei zicale românești "și-au trăit traiul și și-au mâncat mălaiul", dar pe de altă parte, nu mai puțin și un test de triumf al aspirațiilor democratice. De reținut: pentru prima dată în istoria lui, poporul rus s'a ridicat să pretindă și să apere democrația !

Si cine este acest popor? El e societatea trântită la pământ de comunism, societatea care acum se ridică într'o revoluție de conștiință, își însușește simț politic și dă lupta de descătușare. O societate care nu mai vrea să știe de teribila frică emanată de statul-teroare. In această atitudine stă miracolul sau punctul crucial care a dus la victoria contra tancurilor puciștilor dogmatici.

Eroarea capitală a acestor puciști conspiratori a fost: ei au contat că în fața unei demonstrații de forță, întocmai așa după cum întotdeauna s'a întâmplat în trecut, poporul va rămâne în tradiționala pasivitate. Dar de această dată tancurile n'au mai făcut istorie, fiindcă poporul, în pofida apelului ce i s'a făcut la supraimperialism și la suprapatriotism, nu mai vrea să știe decât de trei lucruri: să-și impună dreptul de a gândi, de a vorbi și de a alege peste neuitarea că partidul comunist și Securitatea (KGB) sunt instituțiile vinovate de tot ce s'a întâmplat în Rusia Sovietică dela 1917 și până acum.

Puciul dela Kremlin a vrut să fie lovitura ultimului spasm al cadavrului numit comunism, de întoarcere a istoriei înapoi. Numai că cetățeanul sovietic nu mai este dispus să îndure represiunile legate de istoria comunistă.

Continuare în pag.3

SEISMOGRAF ISTORIC

—Radu ENESCU—

19 August 1991. Bursa internațională se prăbușește.

23 August 1991. Bursa se redresează vertiginos...miraculos.

Suntem oare pradă unor așa de fragile constituții, atât economică cât și psihologică? Intrebarea mi se pare firească. Economiștii (și psihologii, fiecare în felul lor) ne vor fi explicat ei, prin subtile formule și complicați "parametri", interacțiunea și interdependența fenomenelor, "reacțiile în lanț", psihoza, sensibilitatea seismografului social, etc. etc. (ba chiar cu exemple practice, - pe înțelesul tuturor, a plăcilor de domino, de pildă, aranjate în linie și care se rostogolesc una după alta, la primul impuls) dar nedumerirea omului de rând persistă.

Evenimentele din "Uniunea" Sovietică ne servesc de exemplu. In fond pilda cuprinde o dublă învățătură de minte: fragilitatea economiei mondiale; apoi un avertisment pentru cei care nu au învățat încă lecția privitor la psihologia maselor, în urma atâtor răsturnări istorice, vertiginoase transformări din ultimii doi ani.

Prima învățătură de minte o lăsăm pe seama specialiștilor din domeniul macro sau micro-economiei, fiecare după al său "libitum". A doua învățătură însă ne privește de aproape.

Lovitura de Stat din lumea sovietică, cu sau fără învoirea "tacită" a Președintelui, ceea ce nu mai contează la ora actuală, a dovedit că politica "cu fundul în două luntri" nu poate da roade la acest sfârșit de veac... și de înhumare a comunismului.

Ce s'a petrecut în lumea sovietică era de așteptat; au prevăzut-o mulți politologi, a prevestit-o, cu punere în gardă, precum știm, Sevardnadze. Cauza? Cadavrul marxist se descompunea pe zi ce trece. Pricina? Acele două luntri de care pomeneam mai sus. Vâslașul de pe Volga lua apă, se scufunda. Cuvintele adresate lui Gorbaciov acum câteva luni de un economist, ne scutesc de orice analiză pretențioasă sau circumstanțială: "Vous ne pouvez pas passer du socialisme au capitalisme avec le Parti communiste toujours au pouvoir". Simplu. Clar ca amiaza.

După ce Sosie, personajul lui Molière, a fost bătut măr, stăpânul lui, Amphitrion, îl întreabă: "Ei, și-acum tot Sosie ești!" La care răspunde: "- Seigneur, sunt tot Sosie, același Sosie dar, ce e drept, ceva mai terfelit".

Nu e locul să amintesc victoria morală și biruințele pe plan politic și practic ale lui Elțîn. Evenimentele fiind extrem de importante, cu siguranță că mulți dintre colaboratorii Cuvântului Românesc vor comenta pe larg și amănunțit cele petrecute, apoi consecințele lor. Ca atare mă voi mărgini la câteva scurte schițări, în special cu privire la figura și rolul covârșitor al lui Elțîn, marele biruitor.

Hotărîrea, vorba directă, gestul, simbolul, au adesea o valoare mult mai prețuită decât multe declarații de principii sau ademeneli prin mirifice făgăduințe. Iată meritul lui Boris Elțîn.

Desființarea partidului comunist printr'un decret semnat în fața deputaților, în ochii lumii întregi, datorită televiziunii descătușată; actul de neînfrântă bărbăție de pe turla tancului, sfidând oamenii KGB-ului; Elțîn pe tribună fâlfâind noul simbol, drapelul tricolor al Rusiei, descotorosit de seceră și ciocan, sunt acte și fapte care fac să vibreze cu entuziasm un întreg popor îngenunchiat ani și ani de zile. Insuflându-i hotărîre, curaj, încredere. Iată pilda.

Majoritatea guvernelor din Occidentul în care trăim nu prea au fost, din păcate, (cu rare excepții), la înălțime, în decursul lunilor care au precedat marele eveniment. Din o-

Continuare în pag 4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

MUNCITORIMEA, A DOUA CONDIŢIE A REFACERII NAŢIONALE

După ţărănime, despre care am scris în numărul trecut, muncitorimea românească este o altă categorie socială, care trebueşte restabilită în drepturile ei fireşti şi integrată organic în viaţa socială, dacă se procedează la reconstrucţia ţării. Aceasta este o altă condiţie necesară, căci muncitorimea are un rol şi o funcţie esenţială în sânul societăţii naţionale. Pentru aceasta este nevoie să fie schimbată atitudinea asupra muncitorimii, să se părăsească radical perspectiva marxistă care a falsificat datele fundamentale despre trăirea în societate, despre viaţa istorică şi despre valorile morale. Explicaţia vieţii sociale, aşa după cum a fost prezentată, dogmatic şi cu pretenţii de ştiinţă, de către marxism, a fost infirmată de evoluţia istoriei şi a dispărut din circulaţia ideilor de azi.

In cadrul revizuirii de perspectivă şi în cazul reorganizării economice şi industriale, muncitorimea trebueşte privită ca un factor uman, în primul rând, nu ca un simplu instrument de promovare a unei ideologii, aşa cum au procedat comuniştii. Sub regimul comunist din România, muncitorimea a fost investită cu privilegii şi funcţiuni pe care nu le are, utopice. Si, investirea a fost doar aparentă: în realitate, muncitorimea a fost persecutată la fel ca toate celelalte categorii sociale.

O reorganizare a industriei şi a economiei naţionale, va trebui să ţină seamă de aspectul uman şi de locul organic pe care-l are muncitorimea în interiorul societăţii româneşti. De altfel, o reorganizare a industriei româneşti nu este posibilă, fără reconsiderarea şi restructurarea viziunii despre viaţa socială, despre convieţuirea membrilor societăţii şi funcţiunea lor în dezvoltarea acestei societăţi. Căci fiind vorba de o industrie naţională şi de o economie naţională nu se poate neglija elementul moral al solidarităţii, cu care se asigură o unitate de activităţi şi idealuri viitoare, care să menţină evoluţia normală a vieţii sociale.

Dacă sub regimul comunist muncitorimea a pierdut conştiinţa unei demnităţi umane, căci i-a fost fără întrerupere interzisă, şi a fost manevrată de forţele politice ale unei propagande fără principii morale, astăzi, se cere să se lase muncitorimii libertatea de a-şi forma propria ei conştiinţă morală, prin însăşi poziţia organică pe care o are în viaţa socială. Numai cine vine cu o nouă viziune, românească şi morală, despre societate, va putea să scoată la suprafaţă valorile reale ale muncitorimii. Si numai dacă i se vor acorda muncitorimii drepturile ei fireşti, morale şi integrale, se va putea reface viaţa românească, destrămată de robia marxistă şi regimul dictatorial al comuniştilor.

O recunoaştere a drepturilor muncitorimii şi o reorganizare a industriei naţionale, pe principii morale şi de solidaritate se impune ca o condiţie absolută pentru reconstrucţia ţării. Muncitorimea română nu mai poate fi privită numai ca un factor material al economiei naţionale, ci ca parte umană a unităţii româneşti. In consecinţă trebueşte tratată la egalitate cu celelalte categorii sociale, şi fiind vorba de un factor uman, se vor întrebuinţa numai criteriile morale, fireşti pentru condiţia omului. La fel, la ora actuală, muncitorimea română este stăpânită de o mentalitate care i-a fost impusă, în cursul anilor, de către ideologia marxistă. Va fi nevoie de o grijă specială, de natură educativă, pentru generaţiile viitoare de muncitori, ca să fie pregătiţi cu o concepţie sănătoasă asupra rolului, funcţiunii şi drepturilor lor de existenţă socială, ca şi asupra legilor morale care trebue să-i călăuzească. Până atunci, muncitorimea de azi, moştenită cu toate deficienţele ei, datorită influenţei marxiste, nu este atrofiată complet şi îşi poate recâştiga luciditatea necesară să opereze cu noile valori pe care i le oferă condiţiile de libertate. Muncitorimea îşi are experienţele ei, şi a înţeles încă înainte de revoluţia din Decembrie 1989, că societatea comunistă nu corespunde nevoilor muncitoreşti şi nici intereselor naţionale şi nu a mai susţinut regimul dictatorial aşa cum o făcuse la începutul sclaviei comuniste. Azi, ea însăşi, muncitorimea trebue să se desprindă total din strânsorile ideologiei marxiste şi să-şi aleagă o cale care să fie investită cu demnitate şi simţire deplin românească.

Muncitorimea însăşi poate juca un rol important în înlăturarea tuturor rămăşiţelor marxiste din interiorul societăţii româneşti. Muncitorimea, trebue ca în împrejurările de azi, să curețe viaţa societăţii româneşti de urmele nefaste şi nedemne ale marxismului. Să între în arenă cu toată vigoarea, călăuzită de legile morale şi naţionale, pentru a-şi recâştiga poziţia pe care o merită în convieţuirea românească.

George BĂLAŞU

Stimaţi cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din ţară a fost atât de bine primită încât, în momentul de faţă, ne găsim în situaţia delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei iniţiative- toate solicitările.

Cititorii noştri tradiţionali, despre care putem afirma cu recunoştinţă şi speranţă, că susţin financiar, de 15 ani, apariţia regulată a "Cuvântului Românesc" îşi pot ajuta prietenii necunoscuţi din România şi Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana şi localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să înserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrăţiţi şi să asigurăm schimbul de adrese. O corespondenţă pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în ţară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiţi în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească şi să simtă româneşte. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur şi simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România şi Basarabia, localităţile unde primesc ziarul şi lista publicaţiilor şi organizaţiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

Lista Nr. 5

ASSIA VASILE -Iaşi; LIGIA ATALEAN - Mediaş; PROF. STAFAN AVADANEI - Iasi; FILOFTEIA AVRAM - Braşov; BARBULET AXENTE - Mediaş; ION BECHERETE -Hunedoara; BESLICE LAURENTIU -Iaşi; FLORIN BICHIR - Bucureşti; BLAGA FLORENTINA - Braşov; BLAGA IOAN - Bucureşti; LANARU LUCIAN - Braşov; SANDU BLENDEA - Com. Vintileasca, Jud. Vrancea IEROMONAH BODNARIU GHEORghe - Cernica; ROMUL BOERIU - Sibiu; PAUL BOIANGIU - Craiova; BOLOVAN V. GHEORGHE - Brăila; BORLOVEANU DUMITRU -Com. Ponoarele Jud. Mehedinţi; NICOLAE BORZA - Sibiu; BOTEZ IOAN - Focşani; ION CRISTIAN BOTEZ - Târgu Ocna, Jud. Bacău; BOTEZ PAVEL, Târgu Ocna, Jud. Bacău; PROF. DORIN BOTEZ - Bucureşti; CHIRILOAE GABRIELA IOANA - Galaţi; CHIS IONEL, Bucureşti; PETRE CHIVU - Bucureşti; CIREASE GABRIELA ISSABELA - Galaţi; CIOBOTARU SOFICA - Bucureşti; VALERIU CIUBOTARIU - Roşiorii de Vede, Jud. Teleorman; CIUCEANU SERBAN MIRON - Com Răşinari, Jud. Sibiu; CIURLE ANTONIE - Com. Gurasada Jud. Hunedoara; CIUTACU MIRCEA - Bacău; COCA CRISTINA - Timişoara; COCARAS CRISTINA - Timişoara; COCARASCU LUCIEN - Constanţa; COCA CATALIN - Iaşi; DOLHA VIOREL - Arad; DRAGAN GELU Iaşi; SORIN DRAGOMIR - Com. Smeura, Jud. Argeş; DRAGOTA VIOREL - Rupea, Jud. Braşov; STELA DOBRESCU - Bucureşti; DOHOTARU LENUTA - Vaslui; ADRIAN DUDAS - Timişoara; DULAMA EMILIA - Sinaia; DUMITREASA ION - Bucureşti; DUMITREASA MIRCEA - Bucureşti; PETER DUMITRESCU - Bucureşti; DUMITRIU NICOLAE - Bucureşti; DORU DUMITRU OCTAVIAN - Bucureşti; MIHAI DUNCA - Bucureşti; DURAC GHEORGHE- Craiova; DR. G. GHYKA - Bucureşti; DR. FLORIN MIRCEA GRAMADA - Iaşi; PROF. ILIE GRAMADA - Iaşi; EUGENIA GRIGORAS - Caransebeş; ION GROSU - Galaţi; ILEANA GROZAV - Sibiu; TRAIAN GUMINSKI JR - Râmnicu Vâlcea; GURALIC COSTICA - Iaşi; GURGULESCU VASILE - Bucureşti; ISCRULESCU AURORA -Stei Jud. Bihor; PROF. MARA IOAN - Iaşi; MARTIN STELIAN - Bucureşti; MARIANA STEFAN - Sinaia; MARINEASA VIOREL - Timişoara; DAN MARINEASCU - Iaşi; POPA SERBAN - Bucureşti; VIORICA POPA - Iaşi; DAVID POPESCU - Bucureşti; PROF. ELEODOR POPESCU - Turnu Severin; POPESCU FLOAREA - Bucureşti;

BASARABIA (MOLDOVA)

GHEORGHE V. OANCEA- Chişinău; BODIAN ZINAIDA - Tighina; BUGA ALEXANDRU - Căuşeni; NOVITCHI LILIA DUMITRU - Gura Bâcului, Raionul Anenii Noi; VASILE MIRON MELNIC - Hkind, Raionul Briceni; TAMARA CEVADARI - Tighina; SARBU ION - Chişinău; STELA PETRU GRICIUKIN - Chişinău; BATCA MARIA - Chişinău; M. BANAGA - Chişinău; MARTIA V. I. -Tighina.

ASOCIATII- ORGANIZATII

PARTIDUL NATIONAL TARANESC C.D. - Bucureşti; PARTIDUL NATIONAL TARANESC C.D. Satu Mare; - ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Târgoviste; - ASOCIATIA F. D. P. Sf. Gheorge, Jud. Covasna; - A.F. D.P. , Galaţi; - A.F.D.P. -Sf. Gheorghe, Jud. Covasna.

In luna Septembrie 1991, au răspuns apelului nostru, de înfrăţire, următorii:

* SERGIU GROSSU, Franţa (20 de abonamente pentru fraţii basarabeni - BALAB PARASOVIA, Chişinău, BERZOI GRIGORII CONSTANTIN, Tighina, BODEANU TATIANA, Tighina, BOLOCAN DUMITRU, Tighina, BRAGA IVAN PAHOMOVICI, Singera, BUGA VALENTIN, Chisinău, BUNDUCHI PETRU, Tighina, BURA ANDREI, Chisinău, CALISTRA FIOGHIN, Chisinău, CAMINSCHI VALENTIN ION, Chişinău, COMPANICI MIHAI, Chişinău, CORDUNEANU ALEXANDRU, Chisinău, CRETU GRIGORE SIMION, Chisinău, CUCOVICI MIHAI STEFAN, Satul Fârlădeni, Raionul Căuseni, DEMIAN LARISA, Chişinău, DOBRE PETRU NICOLAE, Com. Tăraclia de Salcie, DOCOGLAV STEFAN, Tighina, FUSU MIHAI, Chişinău, GUDINA ION, Chişinău; * GHE. DUMA, San Diego USA, TIBERIU CAMPO, Gherla; * PIUS ZEREFAS, Montreal - LUTIC MIRCEA, Cernăuţi; * TEODOR GHERASIM - ECATERINA GHERASIM, Com. Grănicesti, Jud. Suceava; * GUIAN VASILE, Toronto - PETRE GUIAN, Bucureşti; * STEFAN JANS BALASA, Germania - BALASA AUREL, Sighisoara; * Dr. GEORGES ADAMESCU, Ottawa - MARCU OVIDIU, Bucureşti; * MARGHESCU DOMINICA, Brossard, Eue. - ACSINTE MARIA, Sat. Vânători, Jud. Neamţ; * ANTON CIUNTU, Saul Ste. Marie, Ontario - DR. V. MARINESCU, Târgoviste; * ERAST CALINESCU, Montreal - PRIF. MARIA CILIEVICI, Bucureşti; * LUCRETIA OCTAVIA MCBEE, Clinton Tn; * BURCEA MARIN, Frankfurt - PROF. MUNTEANU MARIA, Bucureşti; * UNGER ALEX, Germania (pentru 10 abonamente din România) - BACIU, COSTACHI, -Iasi; BACANU P. MIHAI, Bucureşti, BACIU GHE VASILE-VIOREL, Com Vanători, Jud. Neamţ, DR. VINCENT BABES, Bucureşti, CARACAS RAZVAN, Braşov, LEONTE CANDINO, Iaşi, CALINESCU PUI, Bucureşti, DADES ALEXANDRU, Suceava, DAJ-FLETAN IOAN, Braşov, DANALACHE SILVIA, Bucureşti

Second Class Mail Registration Number 4133

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

* Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
* Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
* Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

MAREA REVOLUȚIE ANTISOCIALISTĂ DIN AUGUST 1991

—George BĂLȚEAN—

Marea revoluție socialistă din Octombrie 1917 din Rusia a deschis calea celei mai mari crime contra umanității - comunismul. Inmănuncherea comunismului cu imperialismul rusesc a dat comunismului o forță de stat, o forță militară, care să-l impună, iar imperialismului rusesc sprijinul ideologic intern și internațional, dar și justificarea pentru orice agresiune. 74 de ani a durat marea crimă, marea excrocherie, marea minciună. Rezultatul?

Comunismul a distrus în primul rând Rusia, resursele sale, viața a zeci de milioane de oameni, iar astăzi cele 130 milioane de locuitori ai Rusiei trebue să recurgă la ajutorul lumii libere pentru a putea supraviețui. O situație asemănătoare au avut-o și țările înglobate forțat în imperiul sovietic. Ba chiar mai rea. Deportările și rusificarea au contribuit la înăsprirea vieții lor. Statele ocupate în 1944-45 în Europa, au simțit timp de mai bine de patru decenii ce înseamnă barbaria comunistă. Iar în unele țări, cum este România, această barbarie continuă deghizat. Patru decenii de război rece, patru decenii de războaie de tot felul organizate în lumea a 3-a, înarmări și cheltuieli imense inutile, derută și haos internațional, au pauperizat cea mai mare parte a lumii.

In 1985, noul șef comunist Gorbaciov a recunoscut situația catastrofală a Uniunii Sovietice și a comunismului, dar el a crezut că prin reforme poate îmbunătăți comunismul și prin aceasta va salva și Uniunea Sovietică. Amarnică greșeală, căci comunismul nu poate fi îmbunătățit. Comunismul nu poate exista decât așa cum l-am cunoscut și cum l-am prezentat. Acest adevăr l-au cunoscut popoarele asuprite și naționalitățile din imperiul sovietic, care au împins evoluția până la marginea lichidării comunismului și a imperiului.

Perspectiva lichidării comunismului și imperiului, perspectiva lichidării privilegiilor nomenclaturii comuniste, a forței KGB-ului și a generalilor îmbuibați și trădători, a înspăimântat această clasă ultracriminală, iar vârfurile ei au organizat un puci, care dorea reîntoarcerea la dictatura comunistă, la teroare, la distrugerea a tot ce a mai rămas pe teritoriul sovietic, refacerea imperiului pierdut în Estul Europei și repornirea agresiunii internaționale. Banda care a organizat acest puci nu a cunoscut însă starea adevărată de spirit a poporului, popor care a evoluat, care a cunoscut câte ceva din democrație și din realitățile din lumea liberă. Aceasta a însemnat sfârșitul puciștilor.

Poporul rus condus de către Boris Elțîn, ajutat de armata care s'a aliat cu poporul și nu a executat ordinele puciștilor, a făcut ca puciul să eșueze. Puciștii au fost arestați, unii s'au sinucis, iar "marele și atotputernicul partid comunist sovietic" a fost practic lichidat; averea sa a fost expropriată, iar mișcarea comunistă (atâta cât mai este) din lume, a rămas orfană și fără subvenții. Intre cei arestați se găsesc stâlpii puterii comuniste: Ministrul Apărării mareșalul Iasov și șeful KGB, Kriucikov. Acum armata și KGB-ul au dispărut ca stâlpi ai comunismului, fiind transformați în stâlpi ai libertății și refacerii economice. Marea revoluție antisocialistă din August 1991 din Rusia a învins!

Kriucikov, șeful KGB-ului, a participat la lichidarea revoluției din Ungaria în 1956, și a "Primăverii dela Praga" în 1968. El a pregătit și a condus puciul KGB dela București, din Decembrie 1989, prin care a fost furată victoria revoluției anticomuniste a poporului român. El a adus la putere echipa KGB din București, respectiv, pe Iliescu, Brucan, Roman și Stănculescu. Descoperirea acestei realități de către unii generali români, care au efectuat anchetarea evenimentelor dela Timișoara și București, i-a costat viața. Generalii români au murit, tineretul român a murit, iar echipa KGB guvernează.

Acum însă sunt alte condiții. Echipei KGB dela București îi fuge pământul de sub picioare. Sprijinitorii ei din Moscova sunt arestați, iar la putere sunt anticomuniștii în frunte cu Elțîn. In zilele de 19-21 August, cât a durat puciul, comuniștii din București se pregăteau să reiasă deschis la suprafață, fără "masca FSN" etc. Centrul de pregătire a fost în biroul lui Ilie Verdeț, general KGB, zis șef al "Partidului Socialist al Muncii'. Din păcate, la Verdeț au venit și unii generali români, care și-au oferit serviciile. Să fie destituiți din armată! La Verdeț s'a pregătit un plan de lovitură militară, prin care să fie desființate partidele politice, lichidarea parlamentului și preluarea puterii clar și deschis de către echipa KGB, lărgită cu unii generali. Căderea "bandei celor opt" din Moscova, a dus la eșuarea bandei dela București. Eșuare, dar atât. Membrii bandei sunt liberi și încă la putere la București.

Acum este cazul ca Moscova să publice documentele organizării puciului dela București, din Decembrie 1989. In România poporul trebue să devină conștient de puterea sa, căci el este forța supremă în țară și nu Securitatea și câțiva generali comuniști. Poporul însă are nevoie de un conducător, de un "Elțîn român", de o opoziție unită și hotărîtă să învingă pe comuniștii dela putere. Armata română trebue să înlăture generalii trădători și să ajute poporul în lupta sa pentru câștigarea libertății, demnității și vieșii umane. Armata trebue să știe că pentru comuniști nu mai există nici un viitor. In Rusia până și celebra armată "Omon", (Beretele Negre) au fost învinse; unii au cerut azil politic în străinătate, alții au fugit fără urmă. Viitorul aparține libertății, democrației și prosperității economice și a vieții. Tirania comunistă a fost lichidată. Victoria marii revoluții antisocialiste, anticomuniste din Rusia, din August 1991, deschide o nouă eră și pentru România.

George BĂLȚEAN

DESRE DOUĂ PUCIURI ȘI O CONTRA-REVOLUȚIE

Urmare din pag. 1

Mafia comunistă din Rusia, s'a dus. Dar cum rămâne cu mafia pucistă comunistă care a furat revoluția din România? Căci, pentru Dumnezeu!, trebue să-i bată și ei ceasul.

Dacă revoluția din centrala comunismului, Rusia, provocată de puci, este o ieșire în arena de definire a crezurilor politice, unde stă Dl. Iliescu în această definire?

Revoluția din Rusia este o revoluție de purificare a relelor. Pe când se va începe și în România purificarea? Rusia, patria comunismului, a ajuns la punctul de declarare a falimentului comunist. Când vor ajunge, oare, și D-nii Iliescu, Roman, Bârlădeanu, Marțian și tovarășii asociați, la acest punct? Tot ce se vede acum este că, deocamdată, dânșii sunt asiduu preocupați de perpetuarea structurilor comuniste prin "proiectul constituțional". Iar pentrucă sunt comuniști pur sânge, ei își dau consimțământul doar la reforme lente care să nu-i stingherească.

Dacă puciul din Rusia a dus, ca efect, la deschiderea porții adevărului, puciul din România a instalat la putere minciuna ca bază a stagnării țării în comunism.

Puciștii din Rusia sfârșesc la închisoare în timp ce puciștii din România au pus mâna pe țară și își consolidează confortul vieții în palat și în cele mai luxoase vile, de unde duc o politică ce arată că ei sunt mai comuniști decât Rușii.

Sub presiunea a ceea ce se întâmplă în Rusia, alternativa puciștilor români ar fi ca ei să-și dea demisia și să-i lase pe democrați să construiască democrația. Dar uite că nu-i lasă, pentrucă puterea îi dulce. Si pentru apărarea acestei dulceți, ei țin și mai departe poporul în coșmarul nedulce al "democrației" fesenisto-comunistă. O democrație, care sfidează poporul, nu vrea să audă de o socoteală pentru crimele partidului comunist și care calcă în picioare morala care cere oameni noi la timpuri noi.

Se pare că acești puciști vor să-și lege numele de bravura rușine că România va fi statul din Europa cu ultimul guvern comunist. Un lucru care, în chip sigur, pentru Europa nu are mare importanță, dar are o importanță pentru mult devastatul și suferindul prestigiu românesc.

Cu toate cele despre care veni vorba, până la urma urmei cum merge Europa va trebui să meargă și România. Si în această privință situația pare a fi îmbucurătoare. Căci cu dezintegrarea focarului comunismului numit Rusia Sovietică și cu sfârșitul războiului rece, Europa începe să redevină un singur continent, care nu mai e împărțit în lume liberă și lagăr comunist. Numai că, în chip dureros, și un continent a cărui parte răsăriteană e o imagine tragică de faliment și ruină, peste care patronează statuile lui Lenin aruncate de pe socluri și simbolurile "Steagul Roșu" și "Secera și ciocanul" aruncate și ele la gunoi.

După ce atâta timp am văzut numai negrul comunist și negrul imperialismului sovietic care părea că s'a statornicit pe veacuri, am ajuns să trăim zile istorice în care n'am crezut. Căci cine putea crede că puterea comunistă sovietică se va prăbuși atât de surprinzător și de ușor prin ea însăși ca urmare doar a unui puci aventură.

Căutând o explicație la ce s'a întâmplat în Rusia Sovietică, fără război și fără bombe atomice, nu o putem găsi decât în voia și strategia divină care de fapt sunt fără explicații. Faptul în sine nu e nimic altceva decât o minune a lui Dumnezeu care a răspuns oceanului de rugi și de implorări, de suferințe de mult depășite și de speranțe și ochi tot de mult secați de lacrimi. Omenirea îi datorează mulțumită. Punct.

Eugen BÂRSAN

NU ADUCE ANUL CE ADUCE CEASUL

După ce-a îngrămădit 74 de ani de fericire în capul lui Ivan, regimul Tătucilor s'a prăbușit în trei zile (72 de ore).

Comunismul a otrăvit trei generații și vor trece alte generații până vom reuși să-i eliminăm toxinele.

In numele viitorului "rai socialist" ce se ascundea ca luna după deal, s'au comis crime de neimaginat chiar și pentru imaginația celor care au cucerit văzduhul.

Iată un minimum ce trebue inclus în istorie:

Stalin, din răzbunare că țăranii n'au vrut să intre în colhozuri, le-a confiscat recolta, lăsând să moară de foame șapte milioane de Ucraineni;

URSS avea două geografii: una "democrată" cu harta orașelor, căilor ferate, râuri, etc. și alta "socialistă" cu harta gulagurilor, înșirate ca mărgelele pe drumuri și căi ferate secrete.

Asasinarea a 10.000 de ofițeri polonezi în pădurea Katynului, a fost o simplă "greșeală" în marșul democratizării și eliberării lumii de criminalii naziști.

Cine putea să creadă că în vagoanele destinate pentru dusul vitelor la abator se transportau în Siberia Germanii din Transilvania, Românii din Basarabia, etc.

Teroarea s'a desfășurat la adăpostul Serviciului de Dezinformare, care poate obține Premiul Nobel pentru "Minciună și Derutare":

Când Eleonor Roosevelt (Dumnezeu s'o ierte!) a vizitat Rusia, a dorit să vadă cum e viața în închisori. A doua zi i s'a îndeplinit dorința. Peste noapte, însă, scrie Soljenițin, un grup de deținuți au fost frizați, spălați, pudrați și mutați într'un dormitor comun cu icoane pe pereți, țigarete și ziare pe masă, etc.

Tot Eleonor (Dumnezeu s'o ierte) a mai vizitat și un bloc al "muncitorilor din fabrici" și a rămas impresionată de standardul lor de viață: apartamente spațioase, frigiderul plin, etc. numai că răposata Eleonor (Dumnezeu s'o ierte) a vizitat blocul unde locuiau agenții KGB-ului, iar soțiile kgb-iste pozau ca "hazaicele" masei proletare. Unele cântau la pian!

Pe timpul cârdășiei Hitler-Stalin, câțiva Germani dintr'un grup ce se afla în "excursie" cu automobilele prin Basarabia, au dorit să se întoarcă la Chișinău cu trenul. Ei s'au oprit la o stație de cale ferată; acolo, șeful gării, i-a primit politicos, s'a scuzat că are de dat câteva telefoane ca până la urmă să-și ceară scuze: trenul va sosi cu întârziere.

A venit trenul și oaspeții și-au continuat călătoria intrând în vorbă cu pasagerii: țărani, muncitori, copii, etc. toți bine îmbrăcați, unii având coșuri de merinde. Erau veseli, cântau de parcă mergeau la nuntă.

Dar Nemții, ca și Eleonor Roosevelt (Dumnezeu s'o ierte) au fost înșelați:

Trenul ce trebuia să-i ia pe vizitatori fusese oprit înainte de a intra în gară, călătorii originali au fost coborîți și în locul lor s'au plasat familiile securiștilor și ale oficialităților, adunați în grabă cu camioanele și transformați în călători ocazionali de cale ferată.

Sunt multe, foarte multe de reamintit, dar subliniem o ironie a soartei:

In Rusia comunismul s'a înscăunat c'o minciună: fericirea muncitorului s'a prăbușit, tot c'o minciună:

Tovarășul Gorbaciov e bolnav!

Stroe MOLDOVANU

A PATRA SOSIRE A MINERILOR LA BUCURESTI!

RENAŞTEREA ROMÂNEASCĂ ŞI PARTIDISMUL

—Valeriu C. NEŞTIAN—

In evoluţia actuală a României, preeminenţa sporită a formelor asociative de organizare şi acţiune politică, socio-profesională, cultural-artistică etc., condiţionate de particularităţi naţionale şi tendinţe universale, constituie o dominantă generală a vieţii publice. Noi, cei care urmărim peisajul politic românesc dinlăuntrul său, asistăm la defilarea unui larg evantai de forţe politice şi organizaţii, de configuraţii eterogene, de mutaţii şi oscilaţii surprinzătoare şi de confruntări, sciziuni, pulverizări, adeseori senzaţionale. In calitatea lor de "personalităţi colective", cele peste 200 de partide şi partiduţe dialectic existente în ţară, apar în ipostazele lor concrete, sub variate înfăţişări şi coloraturi. Fiecare dintre ele caută, evident, marca unei identităţi distinct individualizate. Dar câte dintre ele îşi justifică ambiţiile şi orgoliile?!...

La o repede-ochire, ar rezulta că pe eşichierul dinamicii politice dela noi îşi află câmp liber de manifestare toate orientările, curentele, partidele, grupurile ş.a.m.d. O analiză mai atentă a fenomenului, atunci când dorim să examinăm adânc (un adânc ca azurul cerului de vară!) tipologia şi valoarea intrinsecă reală a diferitelor formaţiuni politice, conduce la proba constatare că multe dintre acestea nu urmăresc, în principal, alt scop decât perpetuarea vechilor structuri comuniste, făcându-se zeloşi purtători de cuvânt - şi apărători îndârjiţi - ai nomenclaturiştilor, activiştilor şi securiştilor.

Astfel, luând-o dela "extrema stângă", Partidul Socialist al Muncii sau Partidul Socialist Democratic sunt instrumente de şoc ale cercurilor ultrareacţionare comuniste şi neocomuniste ce ţintesc, fără echivoc şi prin orice mijloace, să stranguleze mersul ireversibil al ţării spre progres naţional şi social, să semene derută şi panică în opinia publică, să timoreze şi să reprime. Cramponate pe "clasice" poziţii bolşevice, ele continuă a considera "socialismul" drept un ansamblu de "principii morale" incontestabile, iar marxismul un fundament al propriei concepţii teoretice. In umbra loc lucrează însă cvasi-legalul partid comunist.

In imediată - şi bună - vecinătate se plasează F.S.N. (cu diferitele lui fracţiuni), "România mare", P.U.N.R., "agrarienii" lui Victor Surdu şi ai colonelului securist I. Stanciu, "vetriştii" lui I.C. Drăgan, laburiştii lui I. Irimia - toţi mizând pe ignoranţa şi inerţia corpului electoral - caracterizaţi, în esenţă, prin perestroicism, prin abandonarea ideii de revoluţie totală, adversare nu ale sistemului comunist, ci parte de administrare a acestuia, prin dorinţa atenuării celor mai flagrante contradicţii ale sale.

Erijându-se în campioane ale "liniştii" şi armoniei sociale şi interetnice, susţinute polemic din perspective apologetice stângiste, ele reprezintă un important branşament al Puterii, chipurile menit să medieze, să coreleze, să regleze în intenţia menţinerii "echilibrului" regimului actual - circuitele de interese ale acesteia ce se interferează şi se confruntă în ansamblul societăţii postrevoluţionare. Ele au în primul rând rolul de a gestiona şi instrumenta opinia publică - câteodată nu fără succes - în pofida unor rivalităţi şi "disidenţe", spre a-i capta, canaliza şi converti interesele în retortele guvernanţilor, în sensuri convenabile acestora.

E adevărat că partidele satelit, fantomă, cunosc frecvent regrupări determinate de nevoia adaptării la situaţiile critice noi cu care se confruntă lumea românească. Pentru a-şi recondiţiona credibilitatea şi adeziunea, unele dintre ele au recurs la înlocuirea şireată, din antetele lor, a termenilor compromişi, compromiţători de "partid", "comunist", "socialist". Este o evidentă manevră tactică de trei parale pentru disimularea caracterului şi finalităţii lor roşii, spre a fi mai permeabile difuzării influenţei într'un câmp social tot mai larg. Indeosebi când programul include constituţionalism, sistem parlamentar, drepturi ale omului. Si nu se poate spune că unii nu se lasă induşi în eroare şi ispitiţi de un asemenea "curent".

Formaţiunile de veche tradiţie dispun de un sistem relativ stabil şi amplu implantat în variate medii sociale.

Ca orientare principală, P.N.T.-c.d. reia cu deosebită insistenţă şi eficienţă politică ideea specificului economiei ţărăneşti, pe linia Maniu-Mihalache, sub deviza "Nu există libertate fără proprietate" şi având pe stindard înscrise cele patru principii de bază: democraţie, patriotism, dreptate socială, morală creştină. Priza crescândă în rândul populaţiei e asigurată, însă, de atitudinea fermă, neşovăitoare faţă de pericolul comunismului.

La rândul său, P.N.L., momentan aflat într'un reflux fortuit, cu cele trei fracţiuni mai însemnate (Radu Câmpeanu, aripa tânără, Uniunea Brătianu), deşi suspectat (de mulţi) de "guţism", sprijină cu energie o reînnoire a politicii economice-sociale, adaptată la exigenţele modernizării vieţii, cu accent pe importanţa pârghiilor financiare, şi fără a abandona total politica "prin noi înşine", promovată în perioada 1921-28.

Ideea-concept a înfăptuirii de reforme care să garanteze transformarea graduală a societăţii noastre prin recuzarea fără drept de apel a comunismului e susţinută principial şi cu hotărîre de P.S.D. slăbănogit vremelnic din pricina unor lupte intestine mai mult pe chestiuni personale. Ceea ce, cel puţin deocamdată, îi slăbeşte influenţa în mase.

De o audienţă mereu mai mare beneficiază partidele aflate sub egida democraţiei creştine, având drept pivot ideologic teologia creştină, conjugată cu doctrine social-politice "de ultimă oră" în Europa. Viitorologi de autoritate acordă acestei orientări şanse sigure într'o Românie liberată de despotismul venit dela Răsărit.

Monarhiştii, ecologiştii, UDMR, "independenţii" dispun de un program-minimal cu soluţii tehnice de ordin specios. Pătrunderea lor în mari colectivităţi e firavă, palidă, totuşi; nu doar din vina lipsei de cultură politică a oamenilor, ci şi a eclectismului doctrinar şi programatic ce le prezidează. Noul partid al Alianţei Civice, bine primit de intelectuali, are posibilităţi reale de reuşită, cu condiţia, zicem noi, a integrării dimensiunii creştine şi a renunţării la un elitism de sorginte extranee.

De altminteri, un pericol viclean şi agresiv pândeşte majoritatea partidelor: resorbţia politicului în tehnică, adică dizolvarea valenţelor doctrinare în criteriul unic al rentabilităţii economice. In acest caz, adepţii unui partid sau altul riscă să devină prizonierii pletorei de experţi tehnocraţi, ale căror centre de comandă sunt brain-trust-ul şi grupurile de presiune ale oligarhiei neocomuniste.

Fără o majoră preocupare, activă, constructivă, pentru viaţa moral-spirituală a Românilor, în lumina unor verificate tradiţii naţional-creştine, e greu de presupus că renaşterea românească va fi autentică şi perenă.

Sincer şi nepărtinitor ar fi să recunoaştem că oricărui partid de opoziţie, prin deplasarea sa pe ordonata temporală şi pe abscisa spaţială, îi este de trebuinţă forţa lăuntrică de a birui contingenţele, spre a contribui serios, vivace şi creator, la sfârşitul comunismului şi reînvierea Neamului.

SEISMOGRAF ISTORIC

Urmare din pag.1

portunism, sau amăgiţi de mirajul unei "transparenţe" (într'o oarecare măsură atrăgătoare) majoritatea lor au jucat cartea greşită. Cazuri bine cunoscute, datorită comentariilor la care au dat prilej.

Preşedintelui Mitterrand i-a lipsit acel "flair" politic, acel "feeling" necesar unui om de Stat, ca să "măsoare statura" şi să întrezărească viitorul politic al unui Elţîn. Cu atât mai mult cu cât omul nu umbla cu ascunzişuri, nici cu vorbe goale. Stim cu şi în ce condiţii a decurs vizita lui Elţîn în Franţa acum câteva luni. Orice comentariu e de prisos. Presa obiectivă s'a însărcinat la timp, cu lux de amănunte şi pertinente rechizitorii.

Felipe Gonzalez, Preşedintele guvernului spaniol, bine sfătuit de sfetnicii socialişti pleca în "concediu de odihnă" tocmai în momentul sosirii lui Elţîn la Madrid, la începutul anului. (Ceea ce nu e cazul cu Dl. Petre Roman "enfant gâté" şi oaspete de onoare al guvernului şi partidului: mereu "binevenit"). Acum, "el Senor Gonzalez" îşi cam muşcă buzele, dar afişează un surâs de circumstanţă şi bate din palme în chip de aplauze, îngânând cuvinte de felicitări, care nu prea au aerul să pornească din inimă.

Laurent Fabius, care nu-şi ascunde aspiraţiile la preşedinţie, nu a binevoit să răspundă invitaţiei Preşedintelui Lituaniei, Landsbergis (de teamă să nu-şi compromită ......cariera?).

Exemple, cu duiumul; pe care de altfel cititorul avizat din Vest le cunoaşte; le-a trăit, fiecare în propria lui ţară de adopţiune. Nu e deci cazul să lungesc cronica.

"Celui qui vient trop tard sera puni par l'Histoire".

Si-acum câteva cuvinte despre cel care a zăbovit prea mult, om nehotărît, cu paşi şovăitori; şi care a ratat marea ocazie. Una din acele rare, şi scurte, perioade în care se face şi se desface istoria. A fost victima propriei lui persoane....

Un merit trebue totuşi să-i recunoaştem lui Gorbaciov, de vrem să fim obiectivi. A apărat cu dârzenie continuitatea Partidului comunist; cu argumente, firesc "dialectice" puţin convingătoare (principiul pluralităţii în democraţie, printre altele.)

Demenţială sarcină cea de a reînsufleţi un cadavru. (Un partid care s'a sinucis înainte de a fi desfiinţat). De ce oare? "Teama de o nomenclatură încă puternică?" - mă întreba un ziarist străin. " - Puternică, nu cred" i-am răspuns. "Periculoasă, poate; ca o ruină care se prăbuşeşte". De ce oare? Există încercări disperate ale căror consecinţe nu le putem prevedea. Odgon de salvare, sau funie la gât?

La ora actuală întrebarea nu mai are importanţă. In ce priveşte demisia lui, tardivă, din postul de Secretar al Partidului, e consecinţa logică în urma evenimentelor. Oricât de tardiv, sau oportunist, ar părea gestul, ramâne totuşi un gest.

Vorbeam de merit. Ce merit? Ce merit? veţi întreba. In câteva cuvinte. Omul a încercat prin toate mijloacele să restaureze o statuie în ruină. Făţiş. Nu s'a ascuns după degete, nu s'a descotorosit de veşminte (ca personajele revoluţiei furată din România). Nu a măsluit un partid ad-hoc, hocus - pocus, - prin şerpuitoare tertipuri: un Front al Salvării Naţionale (care s'a dovedit în cele din urmă un adevărat Front al salivării Naţionale). Iată meritul lui Mihail Gorbaciov.

Notă: Am încheiat aceste rânduri la data de 26 August. Ce se va mai întâmpla până la publicare, fapte importante, neprevăzute, ar putea să coincidă cu punctele de sprijin şi vederile expuse mai sus sau, eventual, să ştirbească parte din interesul lor din pricina complexităţii fenomenului.

Radu ENESCU

CAD IDOLII

—Ovidiu VASILESCU—

Pornită'n declin e azi steaua puterii satanice şi tot aşa clocotul urii.

Din nesfârşitul tăriilor Tale se prăvălesc astăzi, pentru a doua oară, "zeii" dezordinei astrale, "apostolii" minciunii, "profeţii" falsului Ierusalim. Se năruie totodată cu ei, zidul urgiei şi al necredinţei, în spatele căruia, din blasfemie şi jertfe păgâne, din splendidul şi greul granit, din marmoră şi alte carate, discipolii ZEULUI NOAPTE, şi-au plămădit idolii cărora li se vor supune în imperiul deznădejdei, pe care l-au opus tainicei Tale zidiri. Saptezeci de ani a durat trecerea noastră prin pustiu. La şaptezeci de ani întuneric distanţă de Tine am stat, din porunca unor "îngeri" cu suflete murdare, doar, doar Te vom uita şi vom sparge'n picioare cărţile acelea sfinţite din lut.

Se crapă însă de ziuă acum la'nceput de anotimp. Se face lumină Doamne, pe calea sfântului Damasc. Orbii nu mai bâjbâie. Incep să zărească cetatea adevărului Tău şi s'o deosebească de ceea ce au lucrat pe întuneric cu migală neputincioasă şi cu unelte de împrumut.

Semnul dreptăţii Tale se înalţă mândru şi solemn din colbul mileniului doi, ale cărui porţi au fost ferecate cu limbile urii şi al cărui prag a fost mânjit cu sângele nevinovaţilor, de

Continuare în pag. 6

CRIZA DE COMUNICARE

—Ștefan AVĂDANEI—

Cum spunea ''Mareșalul'' MacLuhan acum vreo câteva decenii, comunicarea este o dimensiune, o componentă majoră, dacă nu esențială, a civilizației sau civilizațiilor contemporane. Practica și doctrina comunistă, construite pe discrepanța dramatică dintre cuvânt și faptă, își apărau, prin exponenții lor, cu disperată îndârjire, marea izbândă: adică tocmai aceea de a fi reușit să împingă limbajul la o distanță convenabilă de realitate și a-l folosi relativ independent, autonom. Comunitățile comuniste (frumoasă redundanță!) erau derutate, controlate și torturate în infernul invizibil al acestui spațiu dintre cuvinte și imaginile lor în lumea exterioară, dintre limbă și acoperirea ei în real. De aici și teama, groaza furibundă a acestor regimuri față de revenirea cuvântului în matca lui semantică sau față de încercarea realului de a-și apropia expresia, însoțită de ripostă brutală în sesizarea celei mai mici aluzii sau tente alegorice dintr'un text sau discurs.

In termeni ceva mai specializați, ar fi vorba de neglijarea sau falsificarea referentului prin îndepărtarea lui de imaginea lingvistică, sonoră sau grafică, prin care ne relaționăm cu lumea. Paradoxul, evident, constă tocmai în aceea că marxismul pleda pentru o dependență strânsă a faptului de conștiință, a încifrării lingvistice de faptul real, a subiectivului de obiectiv așadar.

Fiind oameni ai extremelor, reprezentanții noii forme de comunism nu puteau trece decât exact la polul opus: nu teama de apropierea dintre cuvânt și referent îi mai domină, ci sunt copleșiți de ignorarea completă a acestei suprapuneri. Dacă adevărul poate fi definit ca o corespondență cât mai strânsă între limbaj și nelimbaj, între cuvânt și sensul lui, atunci ajungem și la posibilitatea înțelegerii celor două extreme. Ceea ce se spune în primul caz nu are nici o legătură cu realitatea, adică limba funcționează prin antonimizare (''cel mai iubit fiu al poporului'' însemnând ''cel mai urît monstru al umanității din această zonă''), iar ce se spune în al doilea caz are o așa de mare legătură cu realitatea, încât sinonimia tinde să desființeze efectul celor spuse (''aroganța declarată a noilor guvernanți'' însemnând doar ''aroganța declarată a noilor guvernanți''). Adevărul divorțat de limbaj nu poate rezista multă vreme, iar adevărul prea mult conținut în limbaj poate deveni un ciudat tip de tautologie.

Ieșirea din impas cred că va fi tot prin ironie-diferența între ce se spune și cum se spune. Distanța, fundamental ironică, din primul caz devenise atât de mare încât ruptura nu putea să mai întârzie, cuvintele (ucigași, trădători, odioși, siniștri, dictatori...) erau cerute de realitate cu atâta forță încât aceasta din urmă a explodat. Suprapunerea de acum este atât de evidentă încât jocul semnificațiilor ar putea să dispară. Echilibrul s'ar restabili prin forțarea pe direcție complementară: adică îmi închipui sufocarea oamenilor politici care s'au îmbulzit (cum era și firesc) la conducere printr'un limbaj de tipul: ''Faceți oricâte abuzuri - însușiți-vă din banii națiunii, ascundeți fondurile lui Ceaușescu, luați-vă case, elicoptere și avioane, puneți-vă toate rudele și toți prietenii în funcții cât mai bune-că nouă ne place; mințiți cât puteți mai tare, puneți-vă purtătorii de cuvânt să anticipeze ceea ce ați hotărît deja, inventați legi noi care să acopere mizerii vechi, manipulați-ne prin televiziune și ziare cât vreți, plimbați-vă fără rost prin toată lumea, iscați oricâte diversiuni vă trec prin minte, că noi tot nu ne sinchisim; în sfârșit, considerați-ne oricât de idioți că noi vă vom aplauda.''

Așa văd recuperarea limbajului nostru de către realitatea noastră, sau, mă rog, a realității de către limbaj; până când nu vom efectua această forțare, nu vom reuși să comunicăm coerent în această lume a noastră.

NAŢIUNEA ROMÂNĂ ARE DREPT

Urmare din pag. 1

periculoasă, pentrucă economia devine zilnic în stare mai rea și țara nu are un program specific.'" Este deci de așteptat până când ex-Uniunea Sovietică se va transforma într'o piață liberă și puțin de așteptat într'o Nirvana. Cei care până acum credeau că securitatea Occidentului depinde de dezintegrarea Uniunii Sovietice și-au schimbat brusc discursul, în sensul că noile republici, devenite independente, care dețin arme nucleare și cultivă un naționalism extremist pot deveni noi monștri, pentrucă nu visele, ci greșelile politice nasc monștri.

Noi suntem interesați în mod deosebit mai mult de situația Ucrainei, care până acum era considerată doar un dinte din roata dințată a Uniunii Sovietice. A trecut să se reconstruiască din temelii ca o națiune. Nu trebue uitat că în scopul multiplicării voturilor proprii la ONU, Ucraina și Bielorusia figurau ca două state la organizație, de fapt două manechine. Ea este ca număr de populație a doua republică și are un mare potențial agricol-industrial, plus multe baze nucleare, indiferent de faptul că dorește să le elimine. Până atunci, până la formarea unei armate proprii de 350.000 de soldați, s'a declarat că lovitura de Stat a surprins Ucraina fără apărare și deci actualmente de bazează pe cele 3000-5000 de focoase nucleare. Din păcate, liderul actual, Kavchuk este un fost lider înfocat comunist, care acum a preluat stindardul naționalismului afirmând că înainte a văzut viața dintr'un turn de fildeș iar cum o vede dela nivelul solului.

Evident că la toate republicile prinse cum am spus mai sus în roata dințată a comunismului centralizat, lucrurile departe de a fi roze, sunt foarte înnegurate. Deși Ucraina a trecut rapid la o uniune cu Republica Rusă condusă de Elțîn, între acestea există diferende, ca bazinele carbonifere Donbass, Crimeea, porturile mari dela apele calde, Odessa și mai ales șantierele navale dela Nicolaev, la Marea Neagră. In plus iarna care vine, amenință cu foamea. Insă Ucraina deține fără legitimitate Sudul Basarabiei și Nordul Bucovinei, teritorii care indiscutabil au aparținut națiunii române privită ca atare, indiferent de vicisitudinile temporare ale istoriei, nici când Ucrainei.

In legătură cu independența, suveranitatea și realipirea Republicii Moldova precum și a celorlalte teritorii românești, respectiv Nordul Bucovinei și ținutul Herța, toate la România, următoarele sunt de avut în vedere:

Există identitate de situație politică și nu se poate face discriminare la data anexării, între cele trei Țări Baltice și teritoriile rupte dela România. Este o absurditate să se facă diferență pe aspectul că unele erau țări suverane și altele numai entități rupte dintr'o țară suverană. Statele Unite nu pot da niciodată o explicație valabilă de ce, nerecunoscând niciodată anexarea forțată a Țărilor Baltice nu a aplicat aceeași măsură anexării teritoriilor rupte dela România, când la baza operațiunii integrale a stat pactul secret nazi-comunist, pact nu de mult declarat nul și de Sovietici.

Nu se poate invoca nici tratatul Gorbaciov-Iliescu în care cel de al doilea nu a făcut o mențiune expresă de nulitatea pactului secret. Semnatarul de partea română în grava criză politico-economică, caută disperat o salvare și de unde nu putea să-i vină și astfel și-a călcat jurământul către țară, lezând interese vitale ale țării. De altfel față de configurația politică a ex-Uniunii Sovietice și de lipsa de perspective mai ales în asemenea condiții ca tratatul să fie ratificat de România, rămâne ca Republica Moldova să-și hotărască soarta pe linia patriotică adoptată, iar în privința celorlalte teritorii, interlocutorul nu mai este Gorbaciov, ci Ucraina.

Ucraina, în curs de a se reconstrui ca națiune și stat nu stă nici la originea pactului blestemat Ribbentrop-Molotov, nici la enclavele adăugite tot de Stalin-Molotov la finele celui de-al Doilea Război Mondial. Acestea au fost efectuate pentru izolarea Poloniei de România și Ungaria, iar cele două județe sud basarabene spre a se instala la brațul Chilia și ca putere riverană, să poată domina gurile Dunării. Ciopârțirile administrative au aparținut discreționar Kremlinului și Ucraina s'a trezit cu o configurație fabricată la Moscova.

Lumea liberă nu se poate preface că nu cunoaște cele două metode ale comunismului sovietic pentru a-și asigura intern dominația de fier și că a recurs la inculcarea fricii paralizante și la o serie de enclave administrative artificiale, deportând locuitori seculari în zone îndepărtate și amestecând prin forță, naționalități și etnii. A ignora acest sistem criminal înseamnă că definiția crimei contra umanității și de genocid din Declarația Universală a drepturilor Omului este literă moartă. Pe de altă parte, Ucraina, spre a declara și obține independența și suveranitatea a invocat ''principiul autodeterminării''. Cum poate moralmente în fața lumii întregi și a istoriei să nege altora ceea ce a susținut pentru ea? După cum nici din interes politic de Stat și națiune unitară, nu-și poate crea un potențial primejdios de multinaționalitate, asemeni celui din Iugoslavia; aici, cum s'a văzut, a dus la o criză gravă statală, ajungând în pragul unui război civil, cu toate eforturile Comunității Vest Europene, când de mediere, când de amenințări cu sancțiuni economice. Dincolo de ultra naționalismul de care sunt suspectați și care ar pretinde o unitate compactă națională, oamenii politici ucrainieni, dacă n'ar proceda la un act de dreptate și ar conserva moștenirea ilegitimă stalinistă ar comite o greșeală istorică din care ar rezulta numai consecința oprobriului.

Poporul român se află în momentul istoric al reîntregirii, asemeni celui din 1918, cu deosebirea că teritoriile de revenit la patria mamă sunt mai mici și că dacă atunci întregirea a fost fructul unei lupte seculare și a unui război just, acum este consecința dezintegrării imperiului acaparator comunist. Pornim dela elementul fundamental al existenței unei ''națiuni române''. In formarea acesteia, factorul esențial a fost o voință vie dezvoltată într'o conștiință națională a unui popor, împărțind în comun un teritoriu și dobândind aceeași identitate prin experiența istorică, tradiții și instituții proprii, într'o îndelungată perioadă de timp.

Concomitent cu această dezvoltare se află și ''patriotismul'', adică dragostea pentru pământul strămoșesc, trecut și cultură. De aceea nu numai Statul ca reprezentant, dar fiecare Român, oriunde s'ar afla are îndatorirea să exercite o presiune persuasivă la toate nivelele și în toate direcțiile și fără încetare, pentru ca opinia publică externă, ne mai vorbind de cea internă, să ia cunoștință și să înțeleagă că urmărim înfăptuirea reîntregirii pe baza unui drept inechivoc, care reprezintă un ideal național în cadrul principiului autodeterminării. Să exercităm această presiune și față de deținătorii ilegitimi ai teritoriilor respective pentru a nu pregeta să retrocedeze ceea ce în realitate nici nu este actul lor propriu de acaparare și să dovedească prin aceasta că se pot alinia lumii civilizate, care se bazează pe respectul dreptului și echității nu numai între indivizi, și între națiuni.

Inchei cele de mai sus cu declarația unuia din cei mai mari oameni de Stat ai trecutului, Președintele Statelor Unite, Woodrow Willson, care în timpul Primului Război Mondial a spus:

''Autodeterminarea nu este numai o vorbă goală. Este un imperativ esențial al acțiunii... Acest război își are rădăcinile în disprețul pentru națiunile mici cărora le lipsește unitatea și forța spre a-și realiza cererea care să le determine forma proprie de viață politică.''

Adrian GRIGOROPOL

IOV - STALIN - GORBACIOV

Marcel TURCU

Iov (Estera 10 Iov I) conform hagiogramei ebraice (V - III îen) însemna la coordonatele locului (Saba, Caldeea!) verticala definitivă cer-pământ. El este unul aflat în influx: golul dens ca densitate morală a omului căci acest păstor neprihănit (v.Psalm 73- Ecleziast!) știa că vine arșița vremii și seacă! El este tăcerea esențială, inițiind omul în facerea christică. Iov fondează un punct rațional aproape de Om! Este primul modul optic vizionar pe întinderea nisipului, căci știa unde este "biruința priceperii". Este singur și mare în exemplaritatea sa, căci aflăm din cel din urmă răspuns al lui Iov "că oamenii bat din palme la căderea lui" (celuilalt!) și iată că celălalt a venit ca un revers al medaliei, jefuind mitul și credința de sensuri: s'a iscat parcă din crusta iraționalului și s'a instalat la Kremlin datorită slabei intuiții omenești.

Stalin, stafiditul devorator, cu fruntea coroziv atinsă de congrese sanguine, cu moartea coclită'n sprâncene de vâsc. Omul-fiere ce galoniza prin Petrograd cu semeția pusă în solda pomeților proprii, omul cu deget stalactier, cu mersul bazat pe raționamente sumbre, Stalin, un întreg imperiu sintetic vârît cu de-a sila în silozuri de cizme ucigașe, dictatorul mărșăluind prin deceniile sale ca un bezmetic solvabil, oniricul crud pentru moarte și morți.

Contrapus, M. Gorbaciov urmează în timp: el este omul de silex al acestei triade; el știe că drumul în sus este egal cu drumul în jos (paradigmă presocratică!). El știe că valuta e ganglion de ebonită atât la Moscova cât și la București. El știe că Europa are leziuni intelectuale; el, sfinxul flexibil, știe că partidul e șubred iarăși omul, nu! de aceea se pare că între cele două elemente nu e vreo legătură! Un alt președinte s'ar putea uita furișat, cu coada ochiului în istorie - acesta, nu! Cine l-a văzut râzând nediplomatic crede că era convingător. El știe că Petru era primul Rus care gândea istoria în registru universal! El știe că premiul este pentru tot, dar nu pentru economie. Si - fiindcă știa toate acestea i s'a decernat de curând Premiul Nobel pentru Pace! Si astfel a făcut triada ilustră: Primul, celălalt și Ultimul! Pitagora e mult în urmă! Bate triada pendulul prin lume; călcâiul Premiului Nobel e astăzi mai suplu! Triada aceasta cu cele trei laturi: pură, crudă și crispată!

Triada febrilă traversează istoria cu ultimul om la fereastră. Triada-și imprimă ritmul ei sacadat azi la ora 6 sau la ora 9, traversând de-a dreptul istoria contemporană!... Triada imprimă ritmul ei sacadat, însoțită mereu, protejată cu tandrețe de forțele armate ale rațiunii!

UN PAS ÎNAINTE

Mihaela MOISIN

Dacă minerii au venit din nou în Capitală chemați de anumite "forțe necunoscute" sau trimiși de foame, soții și copii este lipsit de importanță. Dacă printre acești mineri se aflau și unii din cei care anul trecut au bătut și omorît suflete nevinovate în București este însă foarte important. Cel puțin, dintr'un punct de vedere: au simțit pe propria piele că și ei au fost înselați de promisiunile, zâmbetele și vorbele mieroase ale neocomuniștilor, azi foarte bine înfipți la putere în România.

Cel mai important lucru însă este faptul că, cu ajutorul acestor mineri - un fel de "bau-bau" al României, s'a făcut un pas înainte în lupta pentru eliminarea completă a comunismului. Deși venirea lor în București și din păcate plecarea lor prea timpurie înapoi, a fost ca o furtună, s'a reușit un lucru mare: îndepărtarea dela conducerea guvernului, a celui mai nepotrivit de pe lista prim-miniștrilor României.

Treaba a fost făcută numai pe jumătate, dar desigur zilele la conducerea României îi sunt numărate și lui Ion Iliescu. Deși amândoi au ținut cu dinții de scaunele lor, deși nu au vrut să înțeleagă că cunoscuta frază "Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau" a lui Alexandru Lăpușneanu nu poate merge la nesfârșit; deși au acuzat de data aceasta ca vinovați de atentatul de "lovitură de Stat" pe comuniști (care?) iar nu pe legionari sau fasciști, primul își face bagajele, iar celuilalt - Ion Iliescu - i-a început numărătoarea inversă. Si nu aduce anul, ce aduce ceasul.

Indiferent de motivație, de ce a stat în spatele venirii minerilor din nou la București, un lucru este sigur: ei au făcut în câteva zile, ceea ce toate asociațiile, organizațiile, ligile, partidele nu au reușit să facă în cursul unui an. Este dureros să gândești că trebuiau să vină minerii în Capitală, pentru a se auzi iar pe străzi "Jos comunismul", iar în parlament "Jos Iliescu", chiar din gura servilor lui. Adevărată scenă grotescă.

Ce este mai trist însă, este că sunt încă atâția Români, atât în țară cât și în exil, care-i regretă plecarea lui Roman dela conducerea guvernului "său", cum îi plăcea să spună, fără a încerca să înțeleagă două lucruri esențiale.

In primul rând, trebue reamintit celor cu memorie mai scurtă, despre afacerile de milioane de dolari, personale, ale lui Petre Roman, soldate cu o "mică" avere în Occident, unde probabil se va retrage încetișor, cerând "azil politic", că doar este comunist venit dintr'o țară necomunistă și culmea absurdului, primindu-l.

Al doilea lucru esențial, probabil greu de înțeles, este faptul că, cu toate rudele și relațiile lui în Occident, nici Petre Roman, nici viitorul prim-ministru, președinte, nu vor primi vreun ajutor substanțial în ce privește refacerea economiei României.

Este greu de crezut pentru noi, toți Est-europenii atât din țările noastre, cât și din exil, că asistăm la o potențială nouă trădare dinpartea Occidentului, și în mod deosebit a Statelor Unite.

Tot Occidentul vorbește despre ajutorul economic ce trebue acordat imediat fostei Uniuni Sovietice, principala responsabilă a tuturor crimelor și nenorocirilor din Europa de Est, ca de altfel și propriului ei popor. Se trece cu prea multă ușurință peste faptul că însuși acest Occident, a vândut întreaga Europă de Est Imperiului Sovietic în 1939 prin pactul Ribbentrop-Molotov, iar mai apoi în 1945 prin Yalta și Potsdam.

Acest Occident, cu vină aproape la fel de mare ca și a ex-Uniunii Sovietice de catastrofa ultimilor 50 de ani în Europa de Est, ar trebui, ca cel puțin dintr'o obligație morală ca și din sentimentul de părtășie la o crimă, să ajute apropierea țărilor de sub fosta dominație sovietică și comunistă, de Vestul care nu a știut ce este privarea de orice libertate, foamea sau frigul. Să întindă azi mâna sănătoasă, sigură pe ea, mâinilor tremurânde din Estul european, întinse de 50 de ani.

Se pare însă, că același gen de decizii politice din anii 1939 și 1945, s'ar repeta azi în domeniul economic.

Sunt prea puțini cei ce pot să obțină ușor, fără muncă ce-și doresc în viață. Marea majoritate trebue sa muncim greu pentru fiecare lucru cât de mic. Dar munca nu trebue să ne sperie. Cu dragoste și înțelegere, întorcându-ne cu fața spre Dumnezeu, încercând să fim buni, să nu înșelăm, să fim cinstiți și să muncim, punând fiecare umărul, vom putea reclădi România de dinainte de comunism.. Să nu visăm la ajutorul Americanilor, pe care părinții noștri l-au așteptat aproape 50 de ani și să mai așteptăm și noi tot atâta. Refacerea economică va veni în mod natural, după ce va începe renașterea spirituală, națională.

S'a făcut un pas înainte, pe drumul greu, spinos, al României. Să încercăm să-l facem și pe următorul, chiar dacă-i greu. Să distrugem structurile comuniste și țara va înflori prin ea însăși.

Să nu-i mai așteptăm nici pe mineri și nici pe Americani!

Noi Reglementări Privind Retribuţia Minimă

Următoarele tarife generale de remunerare minimă (excluzînd muncitorii folosiţi la recoltare) intră în vigoare la începutul săptămînii de lucru, în care se află ziua de 1 Noiembrie 1991:

DISPOZITII CU CARACTER GENERAL
(inclusiv pentru personalul de serviciu casnic)

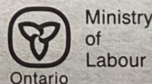
Servicii necalificate în general (pe oră)	$ 6.00
Studenţi sub 18 ani (pe oră)	$ 5.55
Personal servind băuturi alcoolice (pe oră)	$ 5.50
Ghizi de vînătoare/pescuit (pe zi de peste 5 ore)	$60.00
Ghizi de vînătoare/pescuit (sub 5 ore)	$30.00

Următoarele tarife noi de remunerare minimă pentru culegătorii de fructe, zarzavaturi şi tutun vor intra în vigoare la data de 1 Ianuarie 1992:

Adulţi	$ 6.00
Elevi sub 18 ani	$ 5.55

Alocaţiile maxime pentru cameră şi mîncare admise în calculul remunerării (aplicabile categoriilor mai sus menţionate, începînd cu săptămîna de lucru în care se află ziua de 1 Noiembrie 1991, şi respectiv de la 1 Ianuarie 1992 pentru muncitorii angajaţi la recoltare:

Cameră	– separată (săptămînal)	$27.80
	– în comun (săptămînal)	$13.90
Mîncare	– (fiecare în parte)	$ 2.20
	– (săptămînal)	$46.20
Cameră şi mîncare (săptămînal)		
	– cu cameră separată	$74.00
	– cu cameră în comun	$60.10
Dormitoare (săptămînal) numai pentru muncitorii angajaţi la recoltare		
	– cu apă şi curent electric	$87.00
	– fără apă şi curent electric	$64.20

Ministry of Labour

CAD IDOLII

Urmare din pag. 4

către fariseii aducători de duhuri necurate.

Cei care au crezut și-au așteptat vorbă și faptă dela granitul din care și-au netezit idolii, stau astăzi neputincioși și încă neîncrezători. Semnul mirării este toată ființa lor. Semnul durerii și al disperării consumă astăzi pe discipolii cetății NAMUR, timp în care cei ce n'au renunțat nici un moment să creadă cu fervoare în taina adevărului Tău, ei care au fost puși la zidul "rușinii", pentru faptul că au știut să-și facă din suferință un rost, calcă azi majestuos și plâng lacrima bucuriei, bucuria bucuriilor, adică voia Ta, Iisuse.

Se cufundă răul în sine însuși, chiar acolo de unde pornise cândva. Se surpă cetatea demagogilor atei, se prăvălesc în adâncuri imnele păgâne și neamurile ostenite se întorc toate către obârșiile lor.

Cad statuile lui Goliat modernul, monstrul înfricoșător care a creat imperiul căpcăunilor, ce cade odată cu statuia lui. Cu dalta și ciocanul, cu mâinile goale ori cu dinții, sclavii dezlănțuiți încearcă să rupă în bucăți granitul mut și încă temător, vrând să fie siguri că nu se va mai ridica și a doua oară, peste viețile și voințele lor.

Răsună din nou clopotele a semn de izbândă și înnoire, a semn de reînviere creștină, de renaștere națională, de întoarcere la calea Ta, Doamne, a neamului nostru din țara Smarandei. Cei care încă mai stăruie în necredință și minciună, ei, falșii legiuitori de azi, ei care s'au plecat și închinat la picioarele lui Lenin, încearcă neputincioși să creeze alte mituri care să prelungească nelegiuita lor stăpânire, dar miroase'n țară a tămâie, a smirnă și-a busuioc de care fug și diavolul mare și cel mic. Acestea sunt armele cu care vor învinge aceia care au fost cei mai huliți și mai osândiți, cei care au știut să ascundă sub noianul suferințelor, tainele prin care s'a închegat națiunea română. Ei, care au știut că prin jertfa lor vor învinge, au astăzi semn dela Tine, Doamne, că vor fi biruitori. Izbânda lor va fi ca după voia Ta. Modestie, viață săracă și curată, simplitate creștină și mai presus de toate, marea lor putere de a ierta.

Pornită'n declin e astăzi steaua puterii satanice, Doamne, și tot așa semnul urii. Cei care în mod conștient au suferit pentru voia Ta, plâng azi lacrima bucuriei, singura în stare să vindece și mai ales singura în stare să ierte.

Ovidiu VASILESCU

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

PLURALISMUL POLITIC DIN ROMÂNIA

——Adrian GRIGOROPOL——

-II-

Urmare din Nr. trecut

Acceptarea compromisului a fost o greşeală gravă din care şi astăzi se trag consecinţe foarte dificil de remediat. Televizarea integrală a acestui corp legislativ denumit cu justă ironie miniparlament, a fixat zilnic electoratul în faţa micului ecran, unde s'a amuzat mai bine decât la o comedie de scenele nesfârşite de cel mai autentic humor caragialesc. Perfidia guvernării şi-a atins cu brio scopul de a compromite parlamentarismul, pluralismul şi bineînţeles, partidele. Demnitatea acestora a fost pusă la o nouă alterare prin fructul alegerilor, actualul parlament, denumit şi mai peiorativ, al ruşinii naţionale, care nu este altceva decât o maşină de vot pro guvernare, în mecanismul căreia, firava opoziţie de partide nu contează câtuşi de puţin, putându-se număra pe degetele dela o mână concesiile ce i s'au făcut, cum ar fi amendamentul ca jurământul să se facă pe Biblie.

Cum treburile ţării mergeau din ce în ce mai prost şi greşeala acceptării CPUN-ului fusese profund resimtiţă de opinia publică, reestimarea situaţiei a dus la o a doua opoziţie care s'a dezvoltat din ce în ce mai mult ajungând la denumirea de "extra parlamentară" spre a fi deosebită de aceea "intra parlamentară". Grupuri răsfirate ca Societatea Timişoara, Asociaţia 15 Noembrie, 21 Decembrie, Grupul pentru Dialog Social, Ligi studenteşti, s'au înscris ca fără activităţi politice. (A fost o stratagemă?) S'au îndârjit când CPUN a votat o mini Constituţie, Legea electorală, o uşă deschisă comuniştilor să-şi perpetueze conducerea? Atunci, în Martie 1990, Proclamaţia dela Timişoara a lansat o săgeată care putea fi mortală guvernării comuniste, prin prevederile art. 8, ca să fie excluşi dela candidatură trei legislaturi consecutive, foştii nomenclaturişti, membri ai c.c.p.c.r. şi foştii ofiţeri de Securitate.

Această proclamaţie, consider, fără exagerare, a fost semnată de peste un milion de cetăţeni în tot cursul lunii Aprilie, având prin urm^re, tăria unei iniţiative de plebiscit şi amendamentul propus CPUN-ului de partidele istorice spre a fi introdus în Legea Electorală a fost respins pe nerăsuflate. Protestul a dat naştere fenomenului opozant "Piaţa Universităţii" unde 53 de zile neîntrerupt, zi şi noapte, s'au proferat slogane de un folclor politic piperat la adresa preşedintelui autoales Iliescu, guvernului autoinstalat, comunismului auto conservat.

Intr'un moment de inspiraţie nefastă şi de icterizare acută, Iliescu i-a catalogat pe protestatari "golani", denumire devenită epopeică şi de circulaţie internaţională: "Golaniada". Clanul Iliescu-Roman, suferind de coşmarul ilegitimităţii care decurgea din mistificarea alegerilor, inspirându-se dela cămăşile brune, pentru a elimina definitiv partidele istorice şi Golaniada, precum şi Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici, intelectualitatea şi studenţimea, a lansat cu macro-comunisto-Securitatea, la chemarea Preşedintelui Iliescu, proaspăt uns în funcţie, şarja din capitală care s'a soldat cu morţi, schingiuiri şi devastări la 13-15 Iunie 1990.

O asemenea operaţie avusese loc şi la Tien-an-men, dar noi nu suntem China, ca autorii să nu fie spulberaţi dela putere. Si totuşi după multă zarvă în Occident, şi după sancţiuni pe care, ca pe vremea lui Ceauşescu, urma să le sufere tot poporul român, proasta reputaţie a cuplului (de data aceasta) Iliescu-Roman, încet, încet, s'a cârpit datorită faptului că interesul Occidentului înclină deocamdată mai mult pentru stabilitate decât pentru democraţie.

Astfel, că la 13 - 15 Iunie 1990, pluralismul politic din care răsăriseră numai câteva lăstare mai de nădejde, a fost bântuit din nou de o şi mai furibundă furtună FSN decât în 28- 29 Ianuarie 1990.

După care, factorii politici democraţi au trecut să-şi facă bilanţul, să gândească şi să se organizeze mai temeinic.

PARTIDELE

Luând în considerare şi experienţa alegerilor din 1946, oricare ar fi fost consecinţele, trebuiau să refuze compromisul cu CPUN. Să nu subscrie Legea Electorală prin vot în CPUN, ale cărei capcane erau vizibile dela o poştă. Să se îmbrăţişeze mergând până la retragerea din CPUN, art. 8 din Proclamaţia dela Timişoara şi după respingerea amendamentului să boicoteze alegerile. Nu sunt disculpabile nici ele, nici opoziţia neconstituită în partide, şi împreună şi-au săpat groapa în care au căzut. Fiecare din alte motive. Deşi frauda electorală are necunoscute ce nu pot fi estimate exact, participarea la alegeri a fost o supraestimare a forţei de care dispuneau, căci popularitatea dela 29 Ianuarie se erodase prin grija cea de toate zilele a guvernării, precum şi din cauza unei reticenţe politice pe care o vom examina în cele ce urmează.

OPOZITIA EXTRAPARLAMENTARA

ALIANTA CIVICA

Grupările declarate apolitice, menţionate mai înainte, timp de un an şi jumătate au mers pe un drum greşit. Acest lucru a fost definitiv pus în evidenţă, dacă până atunci era controversat, de hotărîrea Alianţei Civice, la 5 Iulie 1991 de a se transforma în partid politic. In mod lapidar putem concretiza că opoziţia extraparlamentară reunită în Alianţa Civică din Noembrie 1990, a avut un puternic rol politic fără să aibă putere politică.

Dacă unii dintre Dvs. aţi fost prezenţi la seminariile Romfest 1990 la Washington DC, poate vă amintiţi că am prezentat "Imperativul ca opoziţia extraparlamentară să facă opţiune de partid". Seminarul s'a bucurat de o largă participare, fiecărui vorbitor revenindu-i doar câteva minute. Din acest motiv, toate expunerile au fost comprimate şi subiectul n'a mai putut fi dezvoltat aşa cum fusese croit. Tot în acea perioadă, "Lumea Liberă" din New York mi-a publicat un articol "Opoziţia extraparlamentară şi România la testare" şi am dus o campanie de discuţii cu factori politici din ţară ai opoziţiei prin care menţionez interviurile publicate de "Cuvântul Românesc" cu Stelian Tănase, Corneliu Coposu si recent cu Constantin Ticu Dumitrescu, toate luate înainte de 5 Iulie 1991 şi în care am abordat această temă.

După opinia pe care mi-am exprimat-o deschis tot timpul şi destul de singular, câtă vreme s'au consumat tone de cerneală să se susţină contrariul, aceste formaţii active declarate transparent mascat ca apolitice, adunate ulterior sub umbrela Alianţei Civice, au săvârşit o greşeală mai mare decât partidele discutate mai sus prin aceea că dispunând de elite de valoare faţă de ceilalţi şi aceştia aveau capacitatea să înţeleagă mai bine procesul democratizării şi să îndrume aderenţii pe drumul care se impunea pentru triumful acesteia şi nu pe un drum care nu ducea nicăieri. In democraţie puterea politică se măsoară numai în competiţie electorală prin partide, competiţie care selectează aleşii poporului care să legifereze şi să guverneze.

Cui i-a folosit decât FSN-ului, faptul că cea mai mare parte de cetăţeni valoroşi au stat de o parte neangajându-se direct în întrecerea electorală şi au irosit un an şi jumătate în discuţii despre construirea societăţii civile, care evident şi ea trebue construită însă cere ani de zile, în vreme ce problemele presante ale societăţii, în stadiul în care se află acum, sunt ruinate de uzurpatori incompetenţi şi interesaţi numai în menţinerea puterii şi privilegiile pe care şi le împart între ei?

Ce rost a avut retorismul filosofic al celor care acum, în majoritate, au hotărît să devină partid ca şi criticarea partidelor istorice, că sunt lipsite de lideri când ei aveau rezerve în acest domeniu, că sunt organizaţii demodate, chiar perimate, azile de rataţi politici, creindu-le o situaţie de debilizare într'atâta, că pe porţile lor larg deschise, prea puţini se mai încumetau să intre? Defăimările făcând cor comun cu ale FSN-ului, nu mai puteai să nu te gândeşti unde se aflau rădăcinile unor asemenea orchestraţii.

Este foarte bine că Alianţa Civică, în ceasul al doisprezecelea, a abandonat motivaţia de până acum, demonstrând prin acest pas întârziat că şi-a însuşit în sfârşit procesul de democratizare din ţările avansate unde n'ai să întâlneşti decât partide politice şi din chiar ţările ceva mai avansate decât noi ca Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria, unde grupări predecesoare răsturnării dictaturii şi pe care ele au înfăptuit-o, s'au transformat şi se transformă în partide politice.

Să luăm ca exemplu numai Cehoslovacia, unde Forumul Civic ajuns la putere s'a divizat în două partide: Partidul Democratic (ODS) de aripă centru dreapta şi Mişcarea Civică (PH) de aripă centru stânga. Citez din cuvintele lui Vaclav Klaus, Ministru de Finanţe şi Preşedintele Partidului Democratic Civic: "Abolirea dictaturii a fost cu totul o altă sarcină decât construirea unei noi societăţi" la care adăugăm că viteza de construire depinde şi de nivelul cultural-politic, dar nevoile imediate ale societăţii nu aşteaptă şi revin instituţiilor create de democraţie, care sunt partidele.

Turnarea osaturii, fundaţiei politice a societăţii civile nu este tot una cu ridicarea completă a edificiului democraţiei, şi a vedea lucrurile altfel este egal cu a accepta în continuare guvernarea partidului unic FSN care a apucat din prima zi să acapareze puterea.

Chiar în condiţiile transformării în partid, Alianţa Civică nu efectuează acest viraj cu tot efectivul. Sunt mulţi care vor să se dedice exclusiv constituirii societăţii civile pentru raţiuni de anumite convingeri. Vom vedea cum se va rezolva bifurcarea. Dar trebue să notăm ca un fapt deosebit de semnificativ, că Marian Munteanu, sufletul Pieţii Universităţii, a demisionat din Alianţă, consecvent angajamentului ce şi-l luase, că va face acest gest dacă va avea loc transformarea în partid.

S'a eliminat repulsia faţă de organizaţia politică denumită partid, care figura în motivaţia extraparlamentarismului Alianţei Civice pe considerentul că exista o contaminare cu acest virus provenind din fărădelegile "partidului comunist". Tocmai eliminarea comunismului ca forţă politică unică justifica pluralismul politic de partide.

Si acum când în România s'au înfiinţat peste 200 de "partide şi partiduleţe" cum le eticheta un articol din revista "22", numărul exact ne mai contând şi registrul fiind în continuare deschis, să tragem câteva concluzii asupra subiectului propus.

Inflaţia de partide invederează tocmai absenţa unui pluralism politic real şi aceasta pentrucă:

a) In sfera politică trebue ca grupuri bine articulate intern, să se diferenţieze pe interese opuse, o suprapunere de programe şi de soluţii ducând ipso facto la monocolorism şi monopolism.

b) Să conceapă, difuzeze şi să promoveze strategii pentru obiective necesare.

c) Să se axeze pe înalte valori morale şi sociale pe care să le şi implementeze.

d) In modul cel mai clar, să convingă că în competiţia politică nu intră lupta pentru putere şi pentru distribuirea elitelor sale la privilegii, ci pentru binele tuturor.

e) Să intre în competiţie animate de un fair play al jocului politic, altminteri adversităţi necontrolate duc la izbucniri de tulburări sociale.

In lumina celor de mai sus trebue remarcat că programele politice, unele prea îndrăzneţe, sunt eminamente retorice. Penetraţia în afara marilor oraşe este extrem de redusă fiind obstrucţionată de structurile locale ale FSN-ului. Există fenomenul de supraestimare care a costat atât de mult partidele în alegerile din Mai. Sondajele n'au nici pe departe acurateţea celor din Occident. Astfel, după unul, erodarea FSN-ului ar reprezenta o pierdere dela 66% la 31%, iar Alianţa Civică ar acumula 31% din start. Dacă ar fi aşa, opoziţia cu cele 34% din aceleaşi alegeri inclusiv UDMR, ar dispune de acum de o majoritate cu care să răstoarne guvernul FSN chiar mâine. Dar, există un dar şi chiar mai multe.

Alegeri şi plebiscite sub o guvernare de tip comunist sunt formale, rezultatul fiind cunoscut dinainte şi procentajele deja tipărite. In 1946 un pâlc de neRomâni şi nepatrioţi au inversat cu 180 de grade rezultatele şi au impus o dictatură de 50 de ani şi aceasta când pluralismul politic în România era real. Evaluarea procentajului Alianţei Civice este aleatoriu, deoarece la toate demonstraţiile opoziţiei, indiferent sub ce firmă, au participat şi membrii partidelor reale de opoziţie şi chiar şi cei fără opţiune. Altceva va fi când fiecare va merge la urna de vot.

Toate cele ce le înfăţişez sunt izvorîte absolut din preocuparea ca problemele partidelor care reprezintă opoziţia reală să-şi întărească rapid şi puternic fundaţia politică pentru a fi în stare să răstoarne pe căi democrate monopolul impus de către FSN. Numai cu vederi clare şi nu cu euforii nejustificate sau subestimări ale seriozităţii problemelor, peisajul nostru politic actual se poate dezvolta şi consolida într'atât, încât să devină un pluralism politic real.

Deocamdată suntem într'un prepluralism politic şi România de mâine trebue necondiţionat să-l realizeze deplin, ceea la ora actuală este într'o fază incipientă, pentrucă altminteri nici democraţia reală nu va putea să intre în toate structurile ţării. Numai astfel viitorul de adevărată libertate şi de bună stare poate fi asigurat poporului nostru.

DIN GRĂMADA DE SPINI

- MOCIRLA -

O sală plină vârf, de tineri. Gâfâieli, tropăit, ţipete, urlete, zgomot infernal şi fum să-l tai cu cuţitul. Căldură sufocantă, ochi holbaţi, cât cepele.

Pe o scenă de bâlci, improvizată, "artistele" apar pe rând. Feţe chinuite, crispate, fardate violent, zâmbete stereotipe, picioare pline de vânătăi albastre-violet.

Vulgaritate garantată: cu sânii goi, obosiţi, legănând din şolduri, "fetele" schiţează câţiva paşi de dans combinat cu mişcări care se vor obscene.

Aplauze frenetice ale spectatorilor; guri pline de bale care se scurg pe pantaloni şi pe podea.

Steaua trupei face streep-tease integral! Ce se numeşte astăzi "slip" dispare şi el.....urletele se înteţesc. Sacrificiul pe altarul bestialităţii omului s'a îndeplinit........

Ne aflăm la "Sexy-Show", "Cabaret 2000", Trupa internaţională de revistă, Fetele nebune, etc. (titlurile afişului speluncii) din ....CAREI! "Trupa" face şi turnee în alte oraşe dând câte 2-3 spectacole pe zi. Se vorbeşte de un turneu în Africa?

"Fetele" mărturisesc: "Contractul semnat nu prevede despuierea, dar suntem obligate să o facem": Fosta stea a trupei (streep-tease integral) a fost bătută de "impresariul" Domnului Marinescu şi a plecat, după ce trăise alte aventuri.

Ion Marinescu (zis Jeanot) a înfiinţat acest bordel ambulant - numit oficial "Teatrul Vesel I. Marinescu" - obţinând Autorizaţia Nr. 149 din 4 Aprilie 1990, nici măcar 4 luni dela martiriul eroilor din Decembrie 1989.

Peste 40 de ani de minciuni, de chin şi cazně, de torturi şi crime, asta neau învăţat? Să considerăm libertatea o mocirlă? Cei care încuviinţează şi cei care promovează această "libertate" nu sunt oare fiinţe care nu au nimic comun cu spaţiul mioritic? Doamne, unde eşti tu Tepeş Vodă?

DRACON

PENTRU O CARTĂ A DREPTURILOR ECONOMICE FUNDAMENTALE ALE OMULUI

- II -

—Constantin MACRI—

Urmare din nr. trecut

Noile state democratice ivite în Răsăritul şi Centrul Europei după prăbuşirea dictaturilor marxiste nu se vor putea dezvolta pe căile democraţiei şi nu se vor putea integra spiritului vestic european decât dacă vor adopta cât de curând o amplă şi certă şi transparentă politică de securitate socială.

Nu tot ce s'a realizat, în beneficiul social în cei 45 de ani de totalitarism marxist trebue repudiat.

Mai ales în materie de siguranţa locului de muncă, mai ales în materie de construcţie de locuinţe, mai ales în materie de accesibilitate a diferitelor forme de "loisir".

Trebue repudiată cu vehemenţă şi energie catastrofa antropologică şi ecologică, distrugerea satelor şi bisericilor, jaful în avutul public săvârşit de nomenclatură, abuzurile de putere impardonabile şi de neuitat, izolarea şi stagnarea culturală, starea mizerabilă a asistenţei sanitare, toate agravate mai ales prin paranoia şi bestialitatea clanului Ceauşescu - împotriva căreia s'a ridicat ca o imensă erupţie, vulcanul revoltei populare din Decembrie 1989.

Reamintim că liberalismul economic reinstalat, după o jumătate de veac în economia românească nu va putea funcţiona normal dacă paralel cu "privatizarea", cu "piaţa liberă" nu va funcţiona şi o suită de drepturi economice fundamentale ale omului înscrise într'o cartă obligatorie pentru toţi, respectată prin diverse tehnici şi strategii conjuncturale, dar respectată ferm în spiritul ei menit în principal să combată sentimentul de alienare, de angoasă, de neîncredere în virtuţile democraţiei.

Drepturile economice dau siguranţa fiinţării persoanei umane: ca suport fizic, biologic, psihologic a dezvoltării sale spirituale. Această dezvoltare nu poate avea loc la un om fără adăpost şi fără posibilitatea de a presta o muncă utilă, valorificabilă social. De aceea socotim că primul drept economic fundamental al omului este:

1. DREPTUL LA MUNCA.

Dreptul la muncă nu este, nu trebue să fie, echivalentul îndemnizaţiei de şomaj.

Este dovada unei bune organizări a prevederilor sociale, această promptă repliere pe ajutorul de şomaj, dar nu este dovada unei bune organizări economice şi financiare, nu este dovada unei politici înţelepte de investiţii şi de creere necontenită a noi locuri de muncă.

Liberalismul economic, deci democraţia, nu va câştiga cursa istorică, pe plan mondial, cu totalitarismele de diferite extracţii, decât dacă îşi va fi creat propriile instrumente, tehnici şi strategii alternative, de a încuraja investiţii mereu noi, mereu mai extinse, la tipuri de producţii de bunuri şi servicii inedite şi producătoare de abundenţă, diversitate şi accesibilitate.

La baza acestui imperativ trebue să stea un organ informaţional şi documentar, la început naţional şi apoi european şi finalmente, în mileniul III, mondial, care să furnizeze instrumentând noile metode şi tehnici informaţionale, să procure noi scheme şi noi indicative pentru valorificarea resurselor naturale şi cele de imaginaţie, valorificare prin investiţii de tip capitalist, adică producătoare de venituri şi rentabilitate, din care o parte importantă este defalcată pentru plata forţei de muncă.

Forţa de muncă dela cea necalificată la cea superspecializată, ocuparea ei, solicitarea ei, este principala pârghie a echilibrului social.

Când forţa de muncă, în tot evantaiul diversificărilor ei, dela vânzătorul de îngheţată până la inginerul spaţial sau medicul operator pe creier, lâncezeşte, se simte alienată, se produce acea stare de angoasă socială care este cauza principală a tuturor relelor, inclusiv a războiului, terorismului şi narcomaniei.

Numai munca, munca liberă, munca făcută cu plăcere este principala terapie a relelor secolului.

Dacă avem o corectă informaţie asupra nevoilor pieţii (marketing şi ceva în plus) vom avea şi o justă orientare asupra inspiratelor investiţii.

Imediat după "banca de date" pentru nevoile pieţii muncii, deci după informaţie, vin nevoile calificării profesionale. Mobilitatea nevoilor producţiei cere o mobilitate în calificarea, recalificarea, reciclarea priceperii profesionale cerută de necesităţile producţiei mereu mai exigentă, mereu mai diversificată.

Aceste şcoli, aceste cursuri de calificare, de recalificare şi de reciclare fac parte din politica de Stat cu privire la oamenii muncii. Si aici colaborarea internaţională poate avea o valoare excepţională.

Trebue să reluăm, să perfecţionăm şi să intensificăm relaţiile de colaborare în construcţii, în foraje, în instalaţii petroliere etc. cu ţările Orientului Mijlociu şi alte ţări.

Valorificarea forţei de muncă peste hotare este de o mare importanţă şi trebue încurajată prin toate mijloacele.

Orice numai ca omul să aibă de lucru.

2. DREPTUL LA LOCUINTA

Si în România antebelică a existat o preocupare destul de susţinută pentru ca fiecare om care presta o muncă utilă să aibă posibilitatea să-şi cumpere o locuinţă.

Am putea spune că nevoia de adăpost, de "loc al tău" este ancestrală. Si în tradiţia românească tinerii căsătoriţi îşi fac, în primul rând, "un loc cămin de casă".

Cum în societăţile industriale de azi problema aglomerărilor urbane a devenit o problemă acută, nu mai sunt eficiente, adică economic accesibile, case ca cele din Vatra Luminoasă, "locuinţele ieftine", sau cele dela Regie C.F.R. etc. Astfel au apărut cartierele Balta Albă, Drumul Taberei, Berceni, Pajura, etc.

Avem a ne inspira din modelul comunist.

I.C.V.L -ul şi mai târziu O.C.L.P.P.-ul au fost instituţii benefice pe aspectul scopului legal urmărit.

Au devenit asftel proprietari de apartamente, locuinţe proprietate personală, oameni care n'au visat niciodată că aceasta ar fi posibil.

Aici nu analizăm valoarea urbanistică a acestor construcţii sau cartiere care fireşte, mai ales în ultimul deceniu ceauşist, prin cubajul redus la minimum, prin finisajul detestabil au neurastenizat generaţii de locatari, ci ne interesează principiul ca prin credit pe termen lung fiecare om cu venituri minime, dar sigure, să-şi poată face de timpuriu o casă, un apartament, a lui.

Specula locativă din ţările Vestului capitalist este inconceptibilă şi inadmisibilă pentru generaţiile "spaţiului locativ" din Răsăritul european, fost comunist.

Trebue reluată, extinsă şi perfecţionată politica de construcţie de locuinţe, pentru toată lumea, pentru toate nevoile, pentru toate pungile. Deci, o cât mai mare diversificare. O cât mai mare accesibilitate (ca de ex: acontul luat împrumut dela C.E.C. - azi dela o bancă, şi mai ales o totală interzicere, a traficului de influenţă, politic, relaţii personale etc., în materie de contractări, cartiere, confort, preţ etc. Comisii cetăţeneşti democratice de supraveghere a obiectivităţii şi seriozităţii administrative. Când vom obţine o administraţie şi un aparat birocratic de tip german sau chiar franţuzesc, vom fi făcut un mare pas spre Europa.

Luarea de mită, bacşişuri, cadouri pentru a face un serviciu legalmente şi moralmente datorat, va trebui să devină o crimă pedepsibilă exemplar.

Deturcizarea, dezorientalizarea noastră - cu asta trebue să înceapă - cu crearea unei administraţii de înaltă răspundere, de profundă moralitate, de perfectă bună credinţă şi competenţă, toate bazate pe o profundă educaţie creştină, de solidaritate umană spontană.

3. DREPTUL LA ORGANIZAREA TIMPULUI LIBER (ODIHNA).

Fiecare organizaţie sindicală cu casele ei de odihnă la munte şi la mare, cu bazele ei sportive, cu birouri de turism pentru toate vârstele, inclusiv vârsta a III - a, cu echipe de dans, coruri, concursuri de sport, arte etc. după programe amănunţite elaborate într'un real spirit muncitoresc.

Clubul oţelarilor, strungarilor, şoferilor etc. trebue să devină nişte realităţi vii "de amiciţie" şi solidaritate care să întărească spiritul de întrajutorare şi prietenie reciprocă.

Nici un om însingurat, nici o existenţă inutilă, abandonată. Solidaritatea muncitorească - o puternică realitate sprijinită activ de Stat.

4. DREPTUL LA CANTINA - BUFET cu preţ redus în timpul programului de lucru (pauză pentru masă). Idem pentru pensionari, pe cartiere.

Scopul este nu numai exclusiv alimentar, ci şi ca element de convergenţă afectivă a salariatului cu întreprinderea, care va căuta prin toate mijloacele să dea maximum de satisfacţie salariaţilor prin diversitate, abundenţă şi accesibilitate.

Legătura morală, sufletească, între salariat şi întreprindere trebue urmărită ca un deziderat permanent şi esenţial pentru pacea socială, productivitatea muncii şi creşterea economică globală, ca venit naţional.

5. DREPTUL LA CRESE SI GRADINITE DE COPII CU PROGRAM COMPLET

Este de o colosală importanţă asigurarea unui regim alimentar, educaţional, sanitar primilor 4 - 5 ani din viaţa copilului.

Părinţii - salariaţi - trebue să aibă la dispoziţie instituţii unde să-şi lase copiii pe timpul absenţei lor de acasă.

Viitoarele generaţii trebue să crească pe baze sănătoase.

Este o primordială datorie socială şi un evident şi elementar drept economic fundamental al omului.

6. DREPTUL LA ASISTENTA FINANCIARA., BANCA MUNCII.

Orice salariat, pe baza unei cotizaţii minime, trebue să poată apela în caz de nevoie urgentă, sau în funcţie de fondul cotizat, solicita un împrumut, cu dobândă minimă şi rambursabil, astfel încât rata de restituire să nu constituie o povară prea grea pentru salariat sau pensionar. O lege specială şi un regulament, va reglementa modul de funcţionare şi de finanţare.

Am menţionat în introducerea la această scurtă prezentare a unei cărţi posibile, dedicată exclusiv drepturilor economice fundamentale ale omului, sprijinul de text internaţional care face vorbire despre aceste drepturi. Noi le-am sistematizat în şase categorii, dar, evident, mai sunt posibile şi alte clasificări, cu menţiuni speciale despre caracterul lor economic şi caracterul lor de drept al omului ca fiind expresia directă a demnităţii, inerentă persoanei umane şi garanţii ale cooperării sociale naţionale şi internaţionale.

Obiectivul fundamental este realizarea bunăstării generale într'o societate democratică care se bucură de toate libertăţile pentru realizarea personalităţii umane în toată diversitatea şi fecunditatea capacităţilor sale.

Vorbe cu tâlc şi fără...

BĂTRÂNA "MAICĂ RUSIE" SE URNEŞTE

Se vede că suveranitatea Rusiei renaşte politica ei tradiţională de dominare a popoarelor. Căci, abia declarată suverană, a şi anunţat că va avea revendicări teritoriale. Fără precizări, deocamdată, însă autoritar. Dar nu numai atât.

Profitând de euforia libertăţii relative, care a cuprins popoarele asuprite şi minţite timp de aproape trei sferturi de veac de către puterea comunistă, "Maica Rusie" le întinde o nouă capcană, sub forma noii Uniuni a statelor "suverane", unindu-se, cu celelalte două mai mari republici ale repausatei U.R.S.S.: Ucraina şi Uzbekistanul. Uniune, uniune, dar armata, KGB-ul, cât şi armamentul atomic sunt adunate, părinteşte, în poala "Maicii Rusia".

Treaba fiind pusă la cale, celelalte state suverane sunt invitate să adere, de bună voie şi nesilite de nimeni, la noua Uniune. Se pare, însă, că înghesuiala nu e prea mare. Ba unele state, ca Georgia, mai şi rup relaţiile cu Uniunea.

Statelor Baltice, plecate pe drumul cel fără de întoarcere, Uniunea le oferă măcar o dependenţă economică, dacă nu şi politică. Deci "Maica Rusie" s'a grăbit să le recunoască şi să încheie tratate cu acestea, având în vedere că se încălzesc cu gaze din Siberia.

Numai că Tările Baltice au spatele lor european, acoperit, în timp ce bătrâna "Maică Rusie" tot eurasiatică rămâne....

Sărutul tovărăşesc, dat de Gorbaciov şefilor regimurilor comuniste, cu ocazia turneelor sale, a fost un fel de "ultim sărut" pentru Ceauşescu, dar şi pentru Jivkov şi Honecker. Acesta din urmă, însă, reclamat fiind de Germania cea aducătoare de miliarde, e pus deocamdată la îngrăşat şi păstrat ca instrument de şantaj, până ce conjunctura pieţii va fi favorabilă unei tranzacţii avantajoase.

Dar, un exemplu mai actual pentru "etica tovărăşiei" este scenariul puciului nesângeros moscovit. Cine cunoaşte cât de cât practicile luptei comuniste pentru putere, nu poate avea nici o îndoială că dacă puciul era de-adevăratelea, Gorbaciov porumbelul Nobel al Păcii, era demult tocană.

Dar, cei mai apropiaţi tovarăşi de muncă ai săi, fiind îngrijoraţi pentru sănătatea sa, l-au pus puţin la păstrare, iar acesta, cu ajutorul cu totul neprevăzut al rivalului său înverşunat, Elţîn s'a însănătoşit brusc, s'a îndreptat cu curaj înspre scaunul prezidenţial, l-a şters cu mâneca de urmele nesănătoase ale tovarăşilor pucişti şi odată suit pe tron, i-a declarat pe aceşti tovarăşi ai săi de muncă, trădători de patrie.

Astfel, sunt eliminaţi cei care frânau reformele, iar pe ringul luptei pentru putere rămân doar Gorbaciov şi Elţîn.

De unde se vede că "etica tovărăşiei" e mai ceva decât legea junglei.

COPITA MĂGARULUI MORT...

Intre "ţarul" Boris Nicolaievici Elţîn, crunt adversar al "tovarăşului" Gorbaciov şi acesta din urmă, lupta pentru putere a luat o întorsătură tipic leninistă: au devenit "tovarăşi temporari de drum."

Faptele, însă, se petrec precum în istoria cu copita măgarului mort.

Deci, umăr la umăr, cei doi rivali jupoaie măgarul mort, comunismul. Si când unul jupoaie pielea iar celălalt ţine piciorul măgarului, când al doilea jupoaie iar primul ţine piciorul. Si cum unul trage de piele, iar celălalt de picior, se pune întrebarea care din ei va da drumul, primul, piciorului, pentru ca rivalul său să încaseze copita măgarului mort.

Nu se ştie niciodată, dar dacă Gorbaciov va fi cel pocnit, se vor cutremura şi cei înscăunaţi de el prin vecini...

Erast CĂLINESCU

ÎNTRE NÜRNBERG ŞI CANOSSA

——Demostene ANDRONESCU——

Imediat după "izbânda" din Decembrie 1989, pe care, naivi, am crezut-o totală, s'a pus, cum era şi firesc, problema judecării şi pedepsirii celor care se făcuseră vinovaţi de crime împotriva poporului român şi de dezastrul în care fusese adusă ţara. In euforia "victoriei" care cuprinsese atunci întreaga suflare românească, a trecut aproape neobservat faptul că toţi cei trimişi în faţa justiţiei erau acuzaţi doar de participarea, într'un fel sau altul, la genocidul din timpul revoluţiei. Nici unuia dintre cei judecaţi atunci sau în parodiile de procese care au avut loc ulterior nu i s'au imputat şi crime săvârşite înainte de momentul Decembrie 1989.

S'a considerat atunci că aşa este normal. Să se înceapă cu vinovăţiile cele mai recente, procesul, marele proces al comunismului, un fel de Nürnberg românesc, urmând să fie pregătit şi să aibă loc la o dată ulterioară. Dar nu a fost deloc aşa. Astăzi, după ce entuziasmul s'a consumat şi putem privi cu luciditate la ceea ce s'a întâmplat, este clar că echipa instalată la putere prin fraudă s'a străduit, şi se străduieşte încă, ca prin restrângerea ariei responsabilităţilor şi prin sacrificarea câtorva dintre foştii lor tovarăşi întru ale fărădelegilor (unii dintre cei care au avut ghinionul să fie în preajma tiranului în ultima parte a activităţii demenţiale a acestuia) să scoată de sub culpă SISTEMUL şi odată cu el pe toţi cei care s'au făcut părtaşi la ororile comise în numele acestui sistem.

"A compromis idealurile nobile ale socialismului şi comunismului" declara, referindu-se la Ceauşescu, "emanatul" nr. 1 al revoluţiei în prima sa luare de cuvânt în faţa poporului imediat după înscăunare. Si a rămas credincios acestei poziţii chiar dacă, uneori, sub presiunea străzii sau din considerente electorale, a fost nevoit să facă, fără convingere însă şi numai cu jumătate de gură, şi altfel de declaraţii.

De-a lungul celor aproape doi ani care s'au scurs dela revoluţie s'au auzit destule voci care au cerut începerea procesului comunismului şi al marilor "pontifi ai ororii", cum îi numea cineva pe slujitorii acestuia, însă vocile respective au sunat în pustiu, nimeni neluându-le în seamă.

Iată de ce, când, la începutul lui Iunie 1991, televiziunea a anunţat o dezbatere pe tema vinovăţiei, unii dintre marii naivi am nutrit speranţa deşartă că, în sfârşit, cineva s'a decis să spargă ghiaţa şi că va începe procesul coşmarului pe care poporul român l-a trăit în ultima jumătate de veac. Căci ce altceva putea să sugereze, în contextul actual, promiţătorul titlu care anunţa dezbaterea amintită, "Cu sinceritate despre vinovăţie", decât că se va încerca stabilirea unor responsabilităţi, condiţie sine qua non pentru netezirea drumului spre o autentică şi atât de trebuitoare reconciliere naţională? Si această speranţă era cu atât mai îndrituită cu cât la dezbaterea anunţată urma să ia parte şi doi distinşi intelectuali care, pentru atitudinea lor de dinainte de revoluţie, avuseseră de suferit şi care ar fi avut, deci, şi autoritatea morală şi probitatea intelectuală să facă acest lucru. Vană speranţă!... In loc de o asemenea abordare, dezbaterea s'a limitat la o serie de consideraţii generale, eludându-se adevăratul fond al problemei pusă în discuţie.

Mai mult chiar, unul dintre intelectualii amintiţi, autorul "Minimii moralia", a pus, cu acest prilej, în circulaţie teza nocivă a culpabilizării generale, a repartiţiei vinovăţiei pe cap de locuitor, cum remarca cineva. Conform acestei teze, toţi suntem vinovaţi de ceea ce ni s'a întâmplat. Toţi am făcut, într'un fel sau altul, compromisuri. Unii, mai mărunte, alţii, mai mari. Faptul că unii au făcut compromisuri pentru a supravieţui, iar alţii pentru a se căpătui nu are importanţă. Faptul că unii au fost victime iar alţii călăi, iarăşi nu are importanţă. Toţi am semnat pactul cu diavolul, deci toţi suntem vinovaţi şi nu mai are rost acum să ne cântărim unii altora vinovăţia, ci reflectând fiecare la propria-i vinovăţie, hai să dăm mână cu mână şi toţi laolaltă - victime şi călăi - hai să ne construim viitorul. Numai că o asemenea teză este extrem de periculoasă pentrucă uitându-ne trecutul riscăm să-l repetăm. Este, de fapt ceea ce se întâmplă cu noi astăzi.

Societatea românească pare să fi uitat coşmarul pe care l-a trăit şi repetă greşelile trecutului apropiat. Căci marii vinovaţi de ieri, cei care au fost purtătorii răului care ne-a îmbolnăvit, nedispuşi fiind la reflexivitate, s'au erijat în doftori pricepuţi, pretinzându-ne să ne lăsăm pe mâna lor pentru a ne vindeca. Cei care ieri ne călăuzeau paşii spre culmile luminoase ale socialismului şi comunismului ne învaţă astăzi democraţia, cei care au târît ţara în dezastru ne dau astăzi lecţii de cum să ne iubim ţara, iar cei care ne-au abrutizat, ucigând în noi fărâma de dumnezeire, au acum pretenţia să ni-l redescopere pe Dumnezeu. Numai că ei, lupii de ieri, travestiţi în "păstorii blânzi" de astăzi, încearcă, de fapt, ca pe căi ocolite şi viclene să reîntoarcă înţarcul din care, prin jertfa celor mai puri dintre noi, reuşiserăm, la un moment dat, să ieşim. Fi-vom oare iarăşi atât de nevolnici încât să-i urmăm fără a ne împotrivi? Sau avea-vom, poate, tăria ca, arătându-i cu degetul, să-i aducem în faţa justiţiei, nu pentru a-i trimite pe eşafod, ci pentru a-i ţintui la stâlpul infamiei, dându-le astfel prilejul să devină reflexivi? Depinde de noi. Avem putinţa să urmăm această a doua cale. Să-i excomunicăm, deci şi să-i silim să vină desculţi, prin zăpadă, la porţile iertării noastre.

Dacă nu a fost posibil un Nürnberg românesc, să facem să fie posibilă o Canossa românească.

TREI ZILE DIN VIAŢA LUI ION ILIESCU

In nopatea de 18-19 August s'a încercat detronarea lui Gorbaciov. In fruntea cârdăşiei se aflau Vicepreşedintele cu miniştrii dela Interne, Apărarea Naţională, şeful KGB-ului etc.

Redăm reacţia oficială a Bucureştiului:

19 August: "România Liberă", nr. 466, apare cu titlurile:

"Inlăturat dela putere, Gorbaciov rămâne în istorie";

"Declaraţia Preşedintelui Mircea Snegur".

Preşedintele Republicii Moldova declară: "....este necesară o consolidare a tuturor forţelor constructive pentru a da o ripostă hotărîtă puciştilor şi a apăra idealurile sfinte ale poporului":

Declaraţia lui Mircea Snegur a pricinuit "Ingrijorare la Palatul Cotroceni". Ingrijorarea se datoreşte dragostei "Iliescene" "...pentru fraţii noştri din Republica Moldova, care pot să pericliteze cursul transformărilor democratice..." (Pentru c'au avut curajul şi-au protestat în contra puciştilor, oprind "transformările" celor care dăduseră lovitura de Stat, N.R.), iar pentru Români, ca să nu încurce "transformările", se recomanda: "... calm, luciditate şi vigilenţă." (Notaţi că Dl. Iliescu se referă la aceiaşi Moldoveni pe care, printr'un tratat "de prietenie" îi făcuse, cu câteva luni înainte, plocon Moscovei).

20 August: ("R.L." nr. 467):

"Statele Unite iau atitudine" "...Răsturnarea lui Gorbaciov e o lovitură de Stat", "Canada nu recunoaşte noul guvern sovietic", "CEE suspendă ajutorul economic!" Infrângerea puciştilor devine clară: ziarele anunţă "Declaraţia Guvernului României" ...care a luat act cu profundă îngrijoare" şi se opune la "utilizarea unor metode neconstituţionale."

21 August: ("R.L." Nr. 468):

"Forţele întunericului-- care păreau să câştige în U.R.S.S. -- sunt anihilate....Dumnezeu se întoarce în Rusia" etc. Inainte de a merge la tipar, se înserează la "ULTIMA ORA":

Preşedintele Iliescu îl felicită, telefonic pe Boris Elţîn şi primeşte confirmarea că Mihail Sergheevici Gorbaciov este pe deplin sănătos şi îşi va relua prerogativele."

Dl. Iliescu e prudent! A vrut să fie sigur pe cine cheamă la telefon ca să-l felicite.

Dăm câteva exemple de "calm şi luciditate", permise de autorităţi, tocmai în timpul frământărilor din Uniunea Sovietică:

In 20 August ("R.L." nr. 470), la Braşov a fost bătut şi lăsat plin de sânge în stradă, ziaristul Mihai Ordog dela cotidianul "Mesager". Ziaristul stătuse de vorbă cu un miner, dar a fost bătut de alt "miner" care vizitase Capitala în 13-15 Iunie. Singurii care au rămas calmi şi n'au intervenit au fost poliţiştii:

"La o zi după lovitura de Stat dela Kremlin ("R.L." Nr. 471), studentul I.B., prezenţă activă la manifestările democraţiei din oraşul Iaşi, e acostat de doi bărbaţi bine nutriţi, cu chipiuri lucitoare: "Ei, bine, tinere, să vedem de acum dacă o să mai participi la mitinguri"...Da, zice studentul!"

"Noi credem că o să fi fericit, dacă o să fii primit în P.S.M."

Studentul: "Să presupunem că veniţi la putere, că-mi daţi 20 de ani de puşcărie, şi tot n'am să intru în partidul lui Verdeţ." Ca răspuns: "Nu tinere, îţi vom da numai cinci";

"R.L." nr 472: "O fantomă bântuie prin Televiziune".

"In vreme ce tancurile sovietice striveau sub şenilele lor baricade şi trupuri de oameni sub zidurie Kremlinului, prin Televiziunea Română şi-a făcut apariţia o fantomă! Poate or fi fost mai multe, dar aceasta avea o aurоră deosebită în jurul umerilor poleiţi cândva cu stele de general...."

"Il însoţea în promenada sa nostalgică, presărată cu numeroase efuziuni sentimentale, un fost secretar de partid căruia îi mărturisea...că ar trebui făcută ordine la Televiziunea Română şi.....numai el ar fi în stare s'o facă..."

Fantoma se numea fostul general Dumitru Nicolae, omul lui Ceauşescu, azi pensionar, care a trimis pe mulţi la puşcărie.

Am ales trei cazuri de coincidenţă "luciditate şi vigilenţă", întâmplate simultan în trei oraşe: Braşov, Iaşi şi Bucureşti. Parafrazând pe Nietzche:

Tu, Ion Iliescu, Preşedintele României, chiar dacă n'ai făcut parte din complotul puciştilor, faptele tale te-au făcut părtaş.

George DRAGU

PENTRU ADEVĂR

Din cauza unor lacune de informaţie - în unele publicaţii independente - sau din rea credinţă - în publicaţiile de sorginte securisto-comuniste - sunt prelungite în timp neadevărururile despre Mişcarea Legionară şi este continuată întinarea memoriei Căpitanului.

Partea cea mai gravă este că naţionalismul plin de iubire şi toleranţă creştină (dar nu faţă de comunism, faţă de trădătorii de Tară) este confundat de tinerii de bună credinţă ai României - confuzia fiind interesat şi copios hrănită- cu şovinismul stalinist al securiştilor, al foştilor politruci şi culturnici grupaţi în Uniunea ("culturală") Vatra Românească, "P.U.N.R. şi Partidul România Mare (pentru a nu mai vorbi de semisenilele canalii dela P.S.M. şi P.C.R.).

Adevăraţii istorici -tineri şi mai puţin tineri, din România şi Diasporă- ar trebui să depună mai multă râvnă pentru dezvăluirea adevărului asupra Mişcării Legionare -această grupare tinerească profund iubitoare de Hristos, Neam şi Tară. E necesară o prezentare obiectivă a Mişcării, cu toate luminile şi umbrele ei.

Cine este iubitor de adevăr, este cu Adevărul. Cine este cu Adevărul, este cu Hristos.

Hristos, Mântuitorul tuturor neamurilor, doar El poate mântui România.

DACĂ ROMÂNII VOR FI CU DUMNEZEU

Si la Timişoara a avut loc o adunare populară, în 27 August, cu ocazia proclamării independenţei Republicii Moldova.

Asistenţa n'a fost numeroasă ca'n alte dăţi deoarece Televiziunea Română a transmis "în direct", timp de 7 ore, Marea Sărbătoare de la Chişinău.

Deşi meeting-ul din Timişoara a fost organizat de P.N.T.-CD, au luat cuvânul şi reprezentanţi ai Partidului Naţional Liberal, Partidului Alianţei Civice, Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, Partidului Social-Democrat, Societăţii "Timişoara", Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, precum şi reprezentanţi ai sindicatelor.

NU AU LUAT CUVANTUL reprezentanţi ai Frontului Salvării Naţionale, ai Uniunii "Vatra Românească" şi ai Partidului Socialist al Muncii.

Foarte frumos şi plin de miez a vorbit I.P.S.S. Nicolaie Corneanu, Mitropolitul Banatului, care, după ce i-a salutat pe "toţi creştinii prezenţi, indiferent de confesiune", a subliniat faptul că: "Dumnezeu va fi cu Românii, dacă şi Românii vor fi cu Dumnezeu".

PURTĂTOAREA DE LĂTRAT

... a "Vetrei Româneşti", ecvestra poetă Carolina Ilica, în articolul "Semne rele" ("România Mare", 16 August a.c.), scrie; "Din Vest, cutremure, parcă pentru a pedepsi Timişoara."

Pentru ce vină, ţaţă Ilică?

Pentrucă Timişoara nu iubeşte comunismul, fie că el se numeşte F.S.N., P.S.M. sau P.C.R.?

Pentrucă Oraşul Martir nu-i iubeşte pe securişti?

Pentrucă timişorenii nu sunt şovini?

MĂRTURIE

M'am născut la 10 Ianuarie 1958.

M'am născut în Timişoara, oraş cu oameni harnici şi cugetători, oraş cu mai mulţi oameni iubitori de Dumnezeu decât prin alte părţi.

M'am născut într'un oraş cu bogată şi interesantă istorie, oraş despre care istoricii năimiţi de comunişti au preferat mai mult să tacă.

Timişoara n'a fost iubită de Gheorghiu-Dej.

Timişoara n'a fost iubită de Ceauşescu.

Incă din 16 Decembrie 1989, Timişoara a devenit simbolul anticomunismului din România.

Timişoara nu este iubită nici de Iliescu.

Timişoara, oraş ca "soarele sfânt de pe cer".

Am publicat, cu enorme greutăţi trei volume de versuri, între 1980-1985, în care am refuzat să ridic osanale "măreţelor împliniri comuniste."

In anul 1988 L-am primit în inimă pe Hristos şi am început să-L mărturisesc.

Am fost anchetat de Securitate, am rămas fără servici.

La 16 Decembrie 1989 am ieşit în stradă alături de tinerii care strigau: "Jos tiranul!", "Jos comunismul!".

In Ianuarie 1990 m'am înscris în rândurile Partidului Naţional Tărănesc - creştin şi democrat.

Azi, gazetele cripto-comuniste şi cripto-securiste mă calomniază din belşug. Fiţuici cu miasme de cocină, "România Mare", "Renaşterea bănăţeană" şi altele, mă etichetează "horthyst", "fost informator al Securităţii "vândut pe dolari", "slujbaş C.I.A." etc... etc...

Am doar atât să le spun: alături de mine e Cuvântul!

Iar la nevoie, ştiu a folosi şi sabia.

Dan Emilian ROŞCA

NECESITATEA ÎNLĂTURĂRII LUI ION ILIESCU

—Alex. NEMOIANU—

Dacă cineva se va osteni să analizeze cu atenție evenimentele ce au avut loc în România din Decembrie 1989 și până astăzi nu va putea să nu concludă că a sosit vremea ca Ion Iliescu-Bâtă să plece dela putere. Pentru el a bătut ceasul al doisprezecelea pentru a se despărți de o funcție și slujbă de care s'a arătat total nevrednic. Singura mângâiere ce îi va rămâne va fi aceea că a participat la evenimentele istorice ce au pus capăt pe vecie comunismului în România chiar dacă el nu a dorit deloc acest deznodământ.

Ion Iliescu-Bâtă trebue să plece din mai multe motive.

In primul rând trebuesc luate în considerație faptele istorice. Așa cum se prezintă ele, fără înflorituri, fără interpretări.

Izbucnirea românească din Decembrie 1989 a fost generată de o uriașă acumulare de suferință.

Inspăimântătoarele crime ale unui regim bestial au făcut ca în anii 1987-1989 să se contureze ca posibilitate reală însăși dispariția poporului român. Dintr'o atare perspectivă ridicarea românească din Decembrie 1989, o revoltă națională anticomunistă, capătă o valoare de simbol, de triumf al vieții asupra morții. (Trebue bine înțeles că ridicarea din Decembrie 1989 a fost împotriva comunismului ca sistem și ca ideologie, nu numai împotriva lui Ceaușescu. Cei ce sugerează că ridicarea a fost strict anticeaușescu nu sunt altceva decât nostalgici sau criptoapologeți ai comunismului.) Atâta de vie a fost această percepție încât dela sfârșitul lui Decembrie 1989 și până la începutul lui Ianuarie 1990 a existat un moment de extaz național.

Au apărut ca total secundare și fără importanță lipsurile zilnice, frigul, lipsa de lumină și de apă. Pe prim plan strălucea bucuria că prin jertfă poporul român și-a recâștigat demnitatea, locul în Europa și în istorie. Noua echipă instalată la putere părea a fi rezultată din voia națională și ea făgăduise că va sta la putere până la noile alegeri.

Dar curând umbre au început să întunece bucuria iar dela 12 Ianuarie 1990 lucrurile au început să evolueze din rău în mai rău.

In locul încrederii s'a reinstalat neîncrederea, și în locul bucuriei și speranței s'au reinstalat îndoiala, suspiciunea și ura.

Căci la 12 Ianuarie 1990 Ion Iliescu-Bâtă și-a dat arama pe față. El a revenit la practica ce a dobândit-o în lunga și rușinoasa lui activitate, adică a revenit la minciună.

Personal, cred că în momentul când la 12 Ianuarie 1990, Ion Iliescu-Bâtă, în mod conștient și deliberat a mințit, el a făcut mai mult decât o manevră tactică de circumstanță, el a încheiat un pact cu puterile răului!

Căci minciuna spusă de Ion Iliescu-Bâtă la 12 Ianuarie, 1990 a fost sămânța ce a rodit toate nenorocirile ce au urmat: devastarea sediilor partidelor, provocările și crimele dela Târgu Mureș iar în final "mineriada". De fapt în Iunie, 1990, Ion Iliescu-Bâtă nu numai că a făcut o crimă, dar el a cutezat să facă un lucru aproape fără precedent. A instigat un segment al populației asupra altuia, a compromis aproape fatal una dintre categoriile muncitorești mai demne și mai curajoase. 'Președintele reconcilierii" și "adeptul modelului suedez" a ordonat bandelor de securiști, ucigași de profesie și elementelor declasate să bată, să schilodească și să-i ucidă pe toți cei care par a-i fi opozanți.

Acțiunea patronată de Ion Iliescu-Bâtă în Iunie, 1990 este fără precedent în chiar jalnica istorie a comunismului Est-European. Ea își află asemănare doar în ideologia sadică a Kmerilor roșii ai lui Pol Pot. Teorie care susține că "puritatea revoluționară" poate fi găsită doar între cei ce nu au pășit încă în ceata cuvântărilor. Consecvent cu sine însuși și cu pactul încheiat cu puterea răului la 12 Ianuarie, 1990 Ion Iliescu-Bâtă nu se căieste nici astăzi de ceea ce a făcut.

Singurul compromis îl reprezintă încăpățânarea cu care persistă în minciuna prostească după care "minerii" ar fi venit spontan la București. De fapt, după "mineriadă", Ion Iliescu-Bâtă a început să piardă contactul cu lumea reală. El pare a se fi refugiat într'o lume în care dorința devine realitate și în care treptat răul devine bine și invers. (Este un fapt științific stabilit că cei ce cad în mitomanie, treptat, încep să urască realitatea și pe cei ce le prezintă fapte reale.)

In continuare, consecvent convingerilor sale, ignorând sfaturile și bunul simț, Ion Iliescu-Bâtă a mai comis o crimă, încheind un pact de bună vecinătate cu acum decedata U.R.S.S., pact care în mod cinic abandonează pe Românii de dincolo de Prut.

Nici astăzi Ion Iliescu-Bâtă nu își recunoaște greșeala și încă mai puțin nu se căiește pentru ea.

De fapt Ion Iliescu -Bâtă dovedește tot mai mult două lucruri: unul este că el aparține categoriei celor mai încetișori la minte, că naturii sale simple și necomplicată de jocul subtil al gândirii, îi vine mai la îndemână rotirea ciomagului și pălitul cu bâta. Al doilea lucru, pe care îl dovedește președintele "emanat", este că nu are bun simț. Căci ce altă explicație poate fi dată faptului că el este surprins și indignat atunci când poliția exprimă rezerve la ordinul de a zdrobi oamenii în bătăi (și să fim bine înțeleși, multă monedă nu trebue bătută în ce privește reflexele morale ale poliției creată de F.S.N.!) sau împrejurării că după toate crimele comise și patronate, Ion Iliescu-Bâtă mai are tupeul de a se înduioșa de propria lui toleranță?

Dar dincolo de faptele istorice, Ion Iliescu-Bâtă trebue să plece, căci el reprezintă un anacronism crud și ridicol.

Un activist incapabil să iasă din automatismele și reflexele ce i-au fost inoculate în școlile de partid, un adept al manevrelor în ape tulburi și acțiunilor conspirative un alergic la adevăr, Ion Iliescu-Bâtă este un strigoi al vremilor staliniste.

Nu are nici un fel de importanță faptul că el, poate sincer, încă mai crede într'un comunism cu "fața umană". Ce importă este faptul că istoria a dovedit că un asemenea comunism nu există. De fapt, istoria a dovedit că nu există nici comunism cu fața umană, nici neo-comunism, ci doar comunism. Tot istoria a dovedit că sistem comunist înseamnă: sclavie, ură, moarte în disperare.

Ion Iliescu Bâtă încă mai nutrește nădejdea năroadă într'o revenire a comunismului. Tăcerea lui din zilele în care se părea că liliecii și șobolanii istoriei vor relua puterea la Moscova este mai mult decât semnificativă, ea este simbolică. Căci Ion Iliescu-Bâtă nu a condamnat crimele comuniste din România și el nu a condamnat pe puciștii dela Moscova. De fapt dacă Iliescu-Bâtă a dovedit ceva: el a dovedit o înspăimântătore consecvență. El a rămas consecvent trecutului său de activist, ideologiei comuniste, prietenilor și acoliților săi încărcați de crime (gen Trofin, Drăghici și alți "eiusdem farine".

Ion Iliescu-Bâtă reprezintă una din cauzele principale ale izolării României și ale răului din România și de aceea el trebue înlăturat dela putere. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

ÎNTRE ADEVĂR ȘI MINCIUNĂ

—Preoteasa Eugenia UȘERIU—

Ultima scriere a lui Tacit începe cu "Sine ira et studio" prezentând istoria Imperiului Roman dela Tiberius până la Nero; concis, energic, documentat și cu stil vagnerian, dictonul menționat a devenit îndrumător respectat al mileniilor trecute multor mânuitori de condei precum și nenumăratelor și neștiutelor suflete căutătoare de adevăr pe cărările simple ori labirintice ale cetățenilor de pe planeta Terra.

Istoria este plină de evenimente contradictoriu descrise, în care adevărul are loc de cenușăreasă, iar minciuna împodobită artificial stă la loc de cinste.

Apărută oficial în Paradis, plămădită în tentații promițătoare și periculoase, este logic să fie menționat că, face parte din structura omului pe drumul lui în cosmos ca element de încercare și evaluare.

Adevărul i-a fost dăruit în același timp, ca însușire benefică pentruca să fie folosit cu sârguință, fiind considerat luminător spiritual al ușilor către lumea eternă.

Copiii mint uneori ca să scape de pedeapsa unei infracțiuni pe care au comis-o, alteori ca să acuze pe nedrept, câteodată să câștige ceva dorit dar nepermis etc. Minciunile lor sunt ușor de identificat pentrucă delicvențele copiilor nu au cărări labirintice. Minciunile adulților sunt însă de cele mai multe ori izvoare de diabolism; dela cele mai simple până la cele mai întortochiate, în majoritatea cazurilor împiedică bunul mers al multor probleme în societate.

Românii o prezintă simbolic și practic: "Cu minciuna poți mânca prânzișorul, ba chiar și amiaza, dar cina este a adevărului"; Brazilienii spun didactic: "Minciuna are picioare scurte; când tace, nimeni n'o bagă în seamă, dar când începe să umble prin lume, o prinzi ușor."

Folosită în comerț, industrie, diplomație etc., poate avea succes la începutul răspândirii ei, dar este eliminată, ori acoperită cu altă minciună pe parcurs.

In probleme familiare se culcușește cu șiretenie ca să strice echilibrul armoniei și liniștea dragostei. Adevărul își plânge amarul dar își continuă calvarul alimentat de speranța schimbării.

In probleme profesionale apare hrănită de foame de putere, dar n'are viață lungă, pentrucă rezultatele ei negative deschid perspective adevărului.

Una dintre cele mai grave minciuni publice este cea politică, bazată pe subtilități demagogice și interese personale, străine celor vital publice, produce dezechilibru în conducerea locală, națională, ori internațională. Istoric este stabilit că infractorii sunt străini de locul, neamul ori sensul de colaborare umană unde-și încearcă dominația necinstită.

Confruntarea între minciună și adevăr a oricărui nivel politic a fost și este grea, iar minciuna a fost de cele mai multe ori dăunătoare chiar dacă a fost prezentată cu cele mai alese cuvinte.

Proverbul "Dumnezeu îți dă dar nu-ți pune darul în traistă" este o lege bazată pe experiența țâșnită din înțelepciunea anonimă a neamului românesc.

Adevărul așteaptă să fie pus în practică după o jumătate de secol, în care timp, neamul românesc a fost ținut sub obroc.

Adevărul, ca una din potențele divine trebue să înfățișeze reconstrucția țării. Astfel, în această răscruce Românul înzestrat cu recunoscuta-i OMENIE care i-a fost bună călăuză a cotiturilor istorice, va trece și prin problemele inerente acestei tranziții, răspunzând cu unitate și hotărîri viguroase lumii întregi, iar Creatorului sperăm că îi va prezenta prezicerea lui Vasile Alecsandri, pe care, a pus-o în practică: ... "O, Doamne'n lume cât am stat, în ochii Tăi plini de-admirare pe Tine te-am reprezentat..."

ROMÂNIA ÎN ANUL 1991

——Mihai FREAMĂT——

Totul e trist și cenușiu. Soarele accentuează ridurile de pe fețele chinuite de necazuri.

Pe străzi, fantomele celor ce am fost se târăsc spre nu se știe unde.

La intersecțiile, în parcurile părăginite, în piețe și'n preajma bisericilor, cerșetorii își etalează infirmitățile. Ploile abundente au determinat mari inundații în Moldova, soldate cu pagube materiale și multe victime omenești.

Cete de țigani năvălesc sălbatic în acest peisaj de coșmar, venetici de toate culorile de prin Indii sau de aiurea, cu buzunarele goale, profitând de generozitatea acestui popor, devin obraznici până la agresivitate, amenințând de după întuneric securitatea trecătorilor. Asta ne mai trebuia la sărăcia noastră. Domnește frica și disperarea.

Primul ministru "emanat" și el de "revoluție", împarte cu dărnicie vilele vechii nomenclaturi, vile situate în cele mai stilate cartiere din Capitală. Noii beneficiari, susținători ai regimului, sunt, prin forța împrejurărilor, privilegiații momentului.

Spațiile comerciale sunt achiziționate după ce solicitanții depun, unde trebue, etern atotputernicul "ciubuc". Imbogățiții de peste noapte populează restaurantele "șic", negustorii de circumstanță otrăvesc cumpărătorii, mascând și falsificând termenele de garanție a alimentelor culese de prin lăzile de gunoi ale Occidentului.

Prețurile exorbitante ale bunurilor de strictă necesitate hipnotizează, fixând trecătorii în fața vitrinelor, Iliescu își lipește zâmbetul de fariseu și pleacă periodic, ca un amant de profesie, să cucerească inimi pe meridianele lumii, stârnind astfel valuri de entuziasm și sughițuri isterice în rândul reporterilor televiziunii aservite, reporteri ce până mai ieri își petreceau timpul cu picioarele în apă rece, încercând să invente noi termeni care să elogieze activitatea genialului cârmaci Ceaușescu.

Am devenit, iarăși, o zonă de influență prin grija sau prin indiferența celor care, după războiul cel mare, ne-au lăsat la îndemâna Kremlinului și-a călăuzitorului omenirii. Istoria se repetă. Mulțumim frumos! In sufletele noastre suferința s'a instalat ca o pârloagă arsă de secetă.

Unde's cei ce se părea că vor reuși să împiedice expansiunea comuniștilor conspiratori conduși de Iliescu, unde's cei pe care noi i-am crezut? Au devenit, în spiritul bunei tradiții balcanice, oportuniști. S'au pitit, care cum a putut, în fotolii călduțe, prin instituții cu bugete măricele devenite preț al tăcerii. Am mai rămas câțiva "inadaptabili", prea puțini și prea mici pentru un război atât de mare. Si ne-a mai rămas o șansă destul de incertă: alegerile, subiect ocolit de presă sau pomenit cu o anumită teamă. Si dacă tot ne-am adus aminte de cea de a patra putere în stat, e bine de constatat că se scrie despre orice: despre pisicile vagaboande, despre afacerile primului ministru, despre ortografie și asasinate, despre greve și modă, despre Domnul Bârlădeanu și concursurile de frumusețe, despre Securitate și asasini, numai despre alegeri nu.

O ZI DE VARĂ LA BUCUREŞTI

-23 AUGUST 1944-

—Mircea IONNIȚIU—

Secretarul Regelui povestește ce s'a întâmplat în această zi la Palat

-IV-

De mai multă vreme, Regele Mihai hotărîse ca din echipa de subofițeri care urma să aresteze pe mareșal să facă parte și sergentul Dumitru Bâlă, care de mai mulți ani era încărcătorul său la vânătorile regale. El se dovedise a fi un om energic, loial și discret. Impreună cu valetul Gheorghe Olteanu, erau oamenii de absolută încredere în personalul Palatului. Acum el, și alți trei subofițeri din Batalionul de Gardă, erau într'una din încăperile din Casa Nouă, gata de a executa misiunea încredințată.

Masa de prânz a fost scurtă și cu puțină discuție din partea celor prezenți. Eram cu toții îngândurați, cântărind mereu șansele de reușită, căutând mereu vreun detaliu ce fusese neglijat în planurile ce urmau să fie puse în aplicare. Eu mai trebuia să intru în legătură cu un prieten de-al meu, inginerul Crissoghelos dela Societatea de Telefoane, să-i comunic că a sosit momentul pentru a tăia legăturile telefonice ale comandamentelor și centralelor germane, care în mare parte treceau prin centrala din Calea Victoriei. El îmi promisese, cu câteva săptămâni înainte, că este gata ca la clipa hotărîtă de Rege, să ia această măsură, fără nici o altă autorizare. Acum sosise acest moment.

Se apropia ora audienței, și de abia atunci mi-am dat seama că Regele purta aceleași haine sport cu care plecase din Sinaia cu trei zile mai înainte. Desigur că valetul nu prevăzuse o ședere atât de îndelungată în Capitală. Bănuiesc că intensitatea momentelor prin care treceam a făcut ca mintea mea să rețină un detaliu atât de neimportant de cum era îmbrăcat Regele: o bluză sport și pantaloni de flanelă gri.

Biroul, camera mea improvizată de dormit, este acum plină de fumul țigărilor fumate nervos de cei prezenți. Era după ora trei după amiază și vizitatorii nu sosiseră încă. Oare avem de-a face cu o nouă schimbare de planuri? Nu! Căci în câteva momente apare pe aleea ce lega clădirea Palatului de Casa Nouă, Mihai Antonescu însoțit de Emilian Ionescu. Regele îl primește în salonul din Casa Nouă, împreună cu generalul Sănătescu. El era un bărbat firav, cu fața uscată, dar cu talia și portul unui tânăr ofițer de cavalerie. Vorbea cu glas molcom de moldovean, pe care nu l-am auzit să-l ridice vreodată. Era devotat Regelui și principiilor democratice. Cu toate că fusese camarad cu Mareșalul Antonescu, amândoi fiind ofițeri de cavalerie, el nu împărtășea vederile acestuia. Fusese decorat pentru eroism în timpul războiului. Sănătescu s'a dovedit a fi un element calmant, care tempera exuberanța noastră, a tinerilor, în timpul discuțiilor.

In timpul audienței cu Mihai Antonescu, Regele vorbește despre evenimentele de pe front și despre cauza întârzierii sosirii mareșalului. După vreo jumătate de oră de conversație, Regele se întoarce în biroul său, iar Mihai Antonescu împreună cu Sănătescu se duc în biroul Cancelariei, pentru a-l aștepta pe mareșal. In jurul orei patru apar din nou, de astă dată întovărășiți de mareșal, în uniforma de ofițer de cavalerie, iar Mihai Antonescu în ținuta protocolară cu haină neagră și pantaloni vărgați. Colonelul Emilian Ionescu mi-a spus mai târziu că atunci când Mareșalul Antonescu urca treptele scării la intrarea la Palat s'a împiedicat și era gata să cadă. Emilian a luat aceasta drept un semn bun.

Cu excepția lui Emilian Ionescu, ceilalți intră în salonul din Casa Nouă unde apare și Regele după câteva clipe. Cum n'am fost prezent la audiență nu pot decât să repet ce mi s'a spus mai târziu. Eu am rămas în birou cu generalul Aldea, Mocsony-Stârcea și Niculescu - Buzești, așteptând desfășurarea confruntării.

Discuția se pare că a fost destul de vie, Regele fiind iritat de întârzierea mareșalului. Ion Antonescu, la curent cu ce se întâmpla pe front, nu a ascuns Suveranului gravitea situației. In fine, când Regele îl întreabă dacă nu ar fi prudent să înceapă negocieri cu aliații, mareșalul declară că s'au luat anumite contacte. El nu poate intra în discuții fără a avertiza pe Nemți și fără a primi garanții că țara nu va fi ocupată, iar granițele vor rămâne intacte până la negocierile tratatului de pace. Regele împreună cu Sănătescu ridică problema urgenței începerii unor asemenea negocieri, la care Antonescu însă declină să se angajeze fără a avea în prealabil asentimentul german și să afle condițiile aliate. Regele și generalul Sănătescu știau însă că el era la curent cu condițiile aliate transmise lui Maniu. Regele și-a dat seama că mareșalul nu credea de cuviință să discute în mod serios poziția sa. Suveranul a considerat că Antonescu nu dorea sau nu socotea că era momentul de a începe negocieri, cu toate că o parte din țară era sub controlul armatei sovietice și că frontul era străpuns. La întrebarea directă, mareșalul răspunde negativ, că nu va începe negocierile.

In aceste condiții, Regele, cu calmul său obișnuit, cu vocea domoală, declară că mareșalul nu se mai bucură de încrederea sa și că Antonescu trebue să se considere demis. Antonescu rămâne surprins de vorbele Regelui, mai ales când acesta declară că nu mai este nimic de discutat și părăsește salonul. La semnul Regelui, maiorul Dumitrescu, însoțit de subofițerii aleși mai devreme, intră în încăpere.

Colonelul Ionescu, adjutantul regal, îi urmează oprindu-se în prag. Există un moment de ezitare, când nici unul din personajele dramei nu cunoșteau rolul. Mareșalul se uită nedumerit la Sănătescu, care ridică din umeri. Subofițerii, știind că trebue să escorteze pe cei doi Antonești la etaj, erau gata să-i ia de coate și să-i îndrepte către ușă, dar au rămas și ei înlemniți. Atunci intervine din pragul ușii Emilian Ionescu cu glas hotărît, strigând "Executarea", prin aceasta înțelegând ca subofițerii să execute ordinele primite.

In tensiunea momentului, bănuiesc că Mareșalul Antonescu a înțeles că este vorba de execuția sa și se adresează generalului Sănătescu spunând că nu poate fi tratat ca un bandit.

Apoi a urmat pe ostași de bună voie. Un moment mai târziu îi văd pe amândoi urcând scara și mareșalul strigă că mâine vom fi spânzurați cu toții în Piața Palatului, care era desigur ultimul lucru pe care m'aș fi gândit să-l pun în programul meu pentru ziua următoare.

Prima fază a acțiunii se terminase. Ne aflăm din nou cu toții în biroul Regelui, Aldea, Stârcea, Buzești și cu mine, așteptând pe Suveran, care se răcorește cu un pahar de apă. Apoi el dă dispoziții lui Emilian Ionescu și lui Anton Dumitrescu să aresteze în mod discret escorta mareșalului și să gareze mașinile lor, pentru ca publicul care circula pe Calea Victoriei să nu observe că se petrece ceva neobișnuit.

Revedem cu toții măsurile ce urmau să fie luate. In primul rând trebuiau anunțați "factorii politici" și trebuia să fie numit noul guvern. Unii din colaboratorii apropiați ai mareșalului trebuiau arestați. Trupele de sub controlul comandamentului Capitalei trebuiau să fie trimise să ocupe pozițiile din oraș. De asemenea, trebuiau să fie înștiințați emisarii dela Cairo cât și Alexandru Cretzianu, Ministrul României la Ankara. Dar fără întârziere trebuia numit un prim-ministru. In absența "factorilor politici", Regele, cu avizul celor prezenți, se hotărăște să încredințeze misiunea conducerii noului guvern, generalului Sănătescu. In acest timp, auzim un zgomot surd deasupra noastră și ne dăm seama că ușa de oțel a camerei în care Carol al II-lea își ținea timbrele, fusese zăvorîtă. Deci mareșalul și Mihai Antonescu erau închiși. Mă uit la ceas și văd că era ora 5 după amiază.

Discuția continuă. Sănătescu declară că trebue să se ia primele măsuri pe front, ca să fie trimise ordine marilor unități, să rupă contactul cu forțele sovietice. El se oferă să ia legătura cu Marele Stat Major, dar avea nevoie de împuternicirea necesară. Regele comentează că nu se poate aștepta până când politicienii se vor aduna la Palat, fără ezitare îmi spune să bat la mașină primul decret, numirea generalului Sănătescu, drept prim-ministru. Originalul și copia pe care am făcut-o nu cred că a supraviețuit evenimentelor ce au urmat și ulterior s'au făcut noi decrete în formă oficială.

Cum am terminat de bătut la mașină decretul și după ce Regele îl semnează, Sănătescu ia originalul, îl împăturește, îl pune în buzunar și cere ca o mașină să-l ducă la Marele Stat Major, care se afla atunci pe strada Stirbei Vodă. Câteva luni mai târziu, Sănătescu mi-a descris emoțiile prin care a trecut când s'a prezentat la Statul Major. "Puteau să mă aresteze pe loc, măi băiete" îmi spunea el "căci eram fără escortă și îmbrăcat în civil, cum știi". Eu însă nu i-am spus că și noi la Palat eram îngrijorați de cum a fost primit și ne întrebam dacă mai aveam un prim-ministru în libertate.

MEMORIU ADRESAT MAJESTĂȚII SALE REGELE MIHAI

Era în datina domnitorilor pământeni ai Moldovei și ai Tării Românești să plece domneasca ureche la păsurile și durerile supușilor lor și să împartă ei înșiși dreptate. In numele acestei datini mă încumet să mă îndrept astăzi către Măria Ta, așteptând o dreptate pe care numai Măria Ta o poate da. Nu dreptate în vreo pricină oarecare, ci Inaltă Dreptate din partea însăși Măriei Tale.

Sunt Român neaoș -nici Evreu, nici Ungur, nici Tigan- plecat în surghiun cu vreo patru ani înaintea Măriei Tale. Eram elev de liceu când m'am bucurat cu toată țara în ziua nasterii Măriei Tale, a viitorului Domn pământean căruia mă înfățișez acum pentru dreptate. Am trăit deci vremea când, acum vreo șaptezeci de ani se ridicase întreaga studențime românească cerând dreptate față de o invazie alogenă care tăia calea de dezvoltare a tineretului român în țara lui, de curând întregită. Dreptate cerută în zadar, căci nu i s'a dat !

Invazie pe care marele savant și naționalist Nicolae Iorga o denunțase fără înconjur în "Memoriile Academiei Române" și despre care, tot el, scria în 1937: "prin grosolane mijloace de falsificație se încearcă a face din România, nu țara care a primit străini pentru a i se arăta recunoștință, ci un fel de vag teritoriu cu indigeni, în parte proști, în parte corupți, în care se poate coloniza. Căci de aceasta e vorba: de o colonizare ! Colonizare care trebue demascată de cine stie ! Colonizare care trebue împiedicată de cine poate !" (Nicolae Iorga, 'Iudaica', Ed. Torouțiu).

Iorga scripsit - Anno Domini 1937 !!

Citind acum Mesajul semnat de Măria Ta și publicat în "Românul Liber" cu prilejul "comemorării a 50 de ani a represiunii antievreiești dela Iași", îmi îngădui să exprim și să supun Măriei Tale trei reflexiuni:

(1) Faptul de a condamna (citez expresia Măriei Tale) "suferințele impuse fraților și surorilor noastre întru Dumnezeu, cetățenii români de origină evreiască" se întâlneste cu poziția profund creștinească a lui Corneliu Codreanu, care la 11 Februarie 1937 primea la Casa Verde vizita tânărului David Safran (fiul rabinului Hanoch Safran și viitor rabin). Acesta, relatând convorbirea "de peste două ceasuri" cu Seful Gărzii de Fier, citează fraza cu care Corneliu Codreanu, întinzându-i mâna, a încheiat acea convorbire: "Eu n'am venit să provoc ură sau răzbunare. Mi-e sufletul curat. Nu știu dacă toți legionarii gândesc ca mine. Dacă un Evreu a fost lovit sau rănit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu-s decât oameni, poate chiar buni crestini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l slefuim, ci pe omul-nou."

Poziția dovedită și prin fapte: în 1932, în Tutova, Corneliu Codreanu nu a ezitat să se avânte singur și să salveze dela înec o familie de Evrei.

(2) Conținutul acelui mesaj al Măriei Tale și termenii în care este redactat vin ca o încoronare a recentei sedințe solemne a actualului "parlament", în care s'a afirmat în mod oficial și cu mare pompă, o nemeritată culpabilitate a poporului român în holocaustul nazist. Aduce astfel pecetea regală pe acea condamnare a neamului românesc, care nu a putut decât să se revolte în inima lui: biet neam oropsit și încă oprit de a-și manifesta amărăciunea pe această problemă tabu.

(3) Invitația cu care se încheie textul Măriei Tale: "Invit pe toți fiii și fiicele cetățenilor noștri de origine evreiască, oriunde s'ar afla, să vină și să viziteze țara noastră, ajutând cu toate forțele lor la reconstruirea a ceea ce intoleranța, violența și dictatura au vrut să distrugă acum 50 de ani." Textul reprezintă un surprinzător apel regal - și o poartă deschisă- pentru reeditarea invaziei pe care, iarăși Nicolae Iorga o definea precum urmează: "Dându-și seama de puterea lor în creștere, ei ne sugrumă bisericile, ne înlocuiesc prăvăliile, ne ocupă locurile și, ce e mai pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea." (Pentru o mai amplă lămurire a Măriei Tale, cred de cuviință să anexez o publicație cu largi extrase din textul de referință precum și din cuvântarea ținută la Congresul Ligii Culturale, la 29-30 Iunie 1937.)

Cum va resimți tineretul român de astăzi poarta pe care o deschizi Măria Ta pentru a-l "blagoslovi" cu o situație ca cea de care s'au izbit înaintașii săi în perioada așa zisei "democrații" interbelice ? Si cum va judeca istoria acest gest al Măriei Tale ?

Mesajul Măriei Tale este un act istoric, care nu se poate șterge. Nu-mi este dat să stiu ce elemente Ti-au condus mâna când ai ținut condeiul. Vin doar cu toată smerenia, dar și cu toată hotărîrea pentru a cere Majestății Tale un gest -fie el tardiv- de prea cuvenită dreptate.

Nu este cu putință ca Măria Ta să nu cunoști holocastul barbar de torturi și asasinate dezlănțuit asupta legionarilor, sub augusta oblăduire a părintelui Măriei Tale, nici să ignorezi persecuția, în continuare, din timpul Domniei Măriei Tale. Nu ai putut uita, că pe ei nu i-ai cuprins în amnistia acordată comuniștilor și acoliților lor, lăsându-i pe cei ce mai supraviețuiseră, tot în continuare, în închisorile unde se aflau. Nu poți ignora miile de morți, de schingiuiți, de torturați - și ei frați și surori întru Domnul ai Măriei Tale- a căror vină a fost să vrea să clădească "o țară frumosă ca un soare, și puternică și ascultătoare de Dumnezeu".

Vin astăzi să cer Măriei Tale dreptate pentru ei. Ne spunea Corneliu Codreanu: "Monarhia a fost totdeauna bună. Un monarh este însă bun și mare atunci când se menține pe linia de viață a neamului."

Te dorim, Măria Ta, rege mare și drept ! Al tuturor Românilor!

Bătrânii supraviețuitori ai Legiunii lui Codreanu, dar și cei botezați în aceeași credință în bezna temniților, așteptăm dela Măria Ta un gest de dreptate și curaj: un gest public, cel puțin pe măsura celui adresat acelei minorități alogene, punând cu regească autoritate capăt defăimării revărsate cu ură și mișelie asupra legionarilor torturați și uciși cu miile pentru credința lor în Dumnezeu și în neamul nostru românesc.

15 August 1991 **Duiliu SFINȚESCU**

CEVA DESPRE LOCURILE ÎNALTE

—— Vintilă HORIA ——

Chartres, spun foarte bine Francezii, este un "haut lieu", un loc înalt pe sensul cel mai spiritual al cuvântului. Un balcon în timp și în spațiu, de pe care poți vedea în urmă și înainte, dar, mai ales, în adânc. Toate catedralele gotice au fost înadins clădite pe astfel de înalte locuri, unde trecutul păgân, uneori premergător, dispărea sub legea cea nouă, fără să-și piardă din tărie, servind aceluiași scop, însă în mod corect reînnoit. Creștinismul clădea un lăcaș deasupra unui izvor tămăduitor, acolo unde druizii se rugau altfel decât aveau să se roage creștinii, însă unde spiritul tindea către înalt și către adevărata cunoaștere. O catedrală gotică vibrează în spațiul cosmic la fel ca și un menhir, pe aceeași undă, însă pe alt sunet și cu mai multă forță.

Mă aflu de o săptămână la Aachen, capitala imperială a lui Carol cel Mare, loc celtic străvechi, unde stejarul și vâscul vindecau de boli trupești și sufletești, unde s'a născut și a prosperat ideea unei unități europene încă din secolul al VIII-lea. Când plouă, stau în casă și privesc videocasete cu România. Una din ele e închinată satului dela Ipotești, alta mânăstirilor din Bucovina. Altele, în sfârșit, Revoluției din Decembrie. Recunosc cu încetul de ce cele dintâi mă vrăjesc iar celelalte îmi lasă un gust amar în gura privirii. Imi dau seama că Ipoteștii și Putna sau Sucevița, sunt locuri înalte ale poporului român, un fel de chei sau de intrări în spre propria noastră eternitate, iar celelalte parcă ar încerca același lucru, însă de pe niveluri încă îndoielnice, căutătoare, incerte, parcă neînscrise în ceva trainic.

Mă uit la mulțimile dela Timișoara și dela București, ascult înspăimântat împușcăturile, văd sângele de pe străzi, contemplu mișcările de masă, mutra cretină a tiranului în ultimul lui balcon, entuziasmul de pe chipurile tinerilor, apoi Piața Universității într'un superb amurg bucureștean de început de Iunie, și înțeleg că acolo s'a început totuși ceva, poate că foarte mare, poate că salvator, însă că alte vreri, mai ascunse, au surpat primul soclu, au murdărit fațadele și că din această gâlceavă istorică va ieși la iveală chipul definitiv al unei Românii care se caută pe ea însăși dela 1859 încoace și încă nu s'a găsit.

Procesul de autocunoaștere al popoarelor este partea cea mai teribilă, uneori cea mai sângeroasă din istoria lor. Am trecut prin uniri și dezuniri, prin păci și războaie, prin victorii și înfrângeri, prin capodopere și trădări; dela Cuza Vodă la Ceaușescu, un secol și jumătate de iluzii și căderi ne-au stors de vlagă și chiar și de speranță. Am fost profund umiliți și, cred, o încercare de genocid s'a plimbat timp de aproape o jumătate de secol pe deasupra noastră. In astfel de oglindă, spartă și refăcută într'un fel în Decembrie 1989, e cumplit să te uiți, pentrucă afli în ea propriul tău chip, brăzdat de virtuți dar și de vină.

In schimb oglinzile dela Ipotești și dela mânăstiri (Horezu e la fel, ca și Cozia, sau Văratec, Căpriana sau Curtea de Argeș, vreau să spun la fel de înălțătoare) îmi devin dintr'odată călăuză sigură către cea mai pură speranță. Recunosc bustul poetului, pe care l-am înconjurat cu brațele în vara lui 1937, colinele verzi mai mioritice parcă decât în alte părți; la Sucevița, pe firul filmului în culori, se desfășoară în fața ochilor mei legătura locului cu Ființa românească, dar și legătura mea cu locul.

Bucovina e pentru un Român așa cum e Toscana pentru un Italian, un suflet grăitor, o sinteză și o sursă. O concentrare de locuri înalte. Așa cum e L'Ile de France pentru un Fracez, Toledo pentru un Spaniol... Nu pot să cred că acele lăcașuri au scăpat furiei distrugătoare a tiraniei. In fond, îmi dau seama, răul a fost gonit dela noi, nu cu totul, dar cu un bun început, pentrucă rezistența a fost puternică și a suit în noi din acele ascunse cămări.

Tinerii din Decembrie 1989, ca și "golanii" de mai târziu, duceau cu ei fără să știe, în zăcătorile subconștientului colectiv, părți nevăzute din locurile înalte ale românismului. Psihismul lor dornic de libertate era încărcat de corpusculi putneni, ipoteșteni, eminescieni, aș zice, întrebuințând aici cuvântul cel mare în care încap laolaltă Mircea cel Bătrân și Stefan cel Mare, așa cum Evanghelia, sfinții, vitraliile, muzica, trecutul, stilul într'o catedrală. Suntem un spirit care s'a știut exprima în momente privilegiate prin câțiva domnitori, câțiva poeți, câteva monumente, câteva fapte eroice. Existăm pentrucă suntem alcătuiți din ele.

La ce bun luptau Moldovenii contra Tătarilor, unul contra zece, sau Muntenii contra Turcilor, sau Ardelenii lui Horea contra unui inamic însutit de puternic? Ce proiect politic apărau? Ce bunuri materiale? Ce conștientă înjghebare istorică? Ce imperiu ascundeau în suflete păstrătoare de viitor? Nici unul. Nu-și dădeau viața, în modul vitejesc cel mai superb, vreau să spun cel mai aparent gratuit, decât pentru libertate. Voiau să rămână liberi, tot atât de liberi cum fuseseră strămoșii lor, jucând pe o linie de viitor întotdeauna incertă și suferindă.

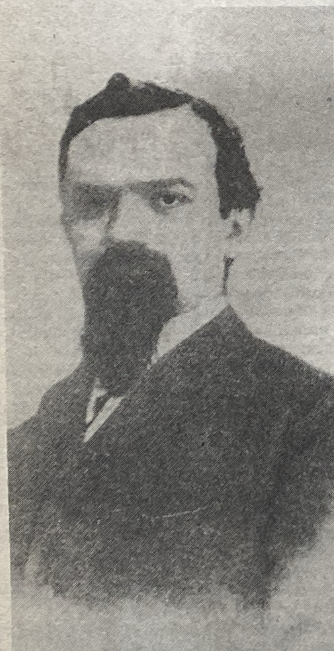
Mureau pe Nistru, pe Dunăre, pe Mureș, în Codrii Cosminului, mai puțini întotdeauna decât dușmanii lor, însă întăriți în inimi de viziunea mânăstirilor adunate ca niște giuvaeruri în mâna pădurii, sau de viziunea apropiată a satului, rimând, pe liniile lui vizibile și invizibile, cu mânăstirea, sau de amintirea soției, a iubitei, a copiilor, a părinților. Cu o săgeată curmau firul unei invazii.

Am fost, la modul individual cel mai perfect, oamenii cei mai liberi din Europa, învățați a fi așa de pe timpul lui Burebista. Țărani-boieri și călărași cu schimbul n'a avut nimeni. Sătenii își urmau domnul nu din obligație, nici de teamă, nici pe bani, ci pentrucă așa creadeau ei că e bine, în numele unei omenii care se trăgea direct din inima libertății. Portul, muzica, jocurile și horele, porțile caselor, culorile iilor, caii și armele, limba și bucatele, Miorița și Luceafărul, stilul Românului în război și pace, dau socoteală, toate la un loc de o dorință neexprimată filosofic însă prezentă în felul nostru vital de a fi liberi. Nu ne-am bătut niciodată pentru a priva de libertate alte popoare, ci numai pentru a ne o păstra pe a noastră. Si "locurile înalte" ne-au ajutat să ne-o facem înțeleasă și ne-au împins, chiar și în 1989, mai ales la acea dată, a ne-o păstra neîntinată, asemănătoare înălțimii dela care ne era transmisă.

TITU MAIORESCU ȘI CULTURA ROMÂNĂ

(14 Februarie 1840 – 1 Iulie 1917)

—— Gheorghe RĂDULESCU ——

TITU MAIORESCU

Datorită complexei sale personalități ca: estetician, critic literar, lingvist, profesor de filosofie și logică, istoric, jurist, orator remarcabil, om politic, polemist înzestrat, prozator și moralist, Titu Maiorescu a reprezentat pentru cultura română și timpul său, aceeași valoare pentru România, pe care a avut-o Boileau și Sainte - Beuve în Franța, Francesco de Sanctis sau Benedetto Croce în Italia, ori Schlegel în Germania. Spirit înzestrat și activ, Titu Maiorescu a deschis un nou și larg orizont în cultura și civilizația română, în domeniile: literaturii, lingvisticii, artei, filosofiei și istoriei, într'un moment când se solicita imperios o astfel de personalitate, pentru a-și spune cuvântul și a se remarca prin forța sa intelectuală dezideratelor cultural - naționale din acea vreme.

In a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când pe fundalul culturii române își făceau apariția creațiile lui Eminescu, Creangă, Caragiale, Negruzzi, Odobescu, Slavici, ori Xenopol (în istorie și proză), iar mai târziu, la începutul secolul al XX-lea acelea ale lui Goga, Duiliu Zamfirescu ori ale lui Brătescu-Voinești, trebuia să apară un Maiorescu, care prin cuvântul și scrisul lui avizat, exegetic și autorizat să-i facă cunoscuți pe acești creatori ai literelor românești, printr'o dreaptă conștiință de valoare, pe care numai un Maiorescu era îndreptățit să o exprime.

De pe băncile școlii, Titu Maiorescu, înarmat cu voință, dotat cu o deosebită inteligență și dornic de cunoaștere, dovedește că va fi un demn discipol al marilor cărturari români și străini, pe unde trecuse.

Incă de tânăr și până în preajma morții sale, în afară de posturile importante pe care le-a ocupat ca: judecător, procuror, avocat, profesor, director de institut, profesor universitar, decan, rector al Universității din Iași (la vârsta de 23 de ani), profesor universitar la București, deputat, ministru al Cultelor și Instrucției Publice, ministru al Domeniilor, ministru al Lucrărilor Publice, ministru al Justiției, ministru de Externe și în cele din urmă Prim-ministru, sub a cărui președinție s'a încheiat pacea dela București, din 1913 în urma războiului balcanic, când am recucerit Cadrilaterul, Maiorescu a fost sufletul mișcării literare, artistice și filosofice, care se profila din ce în ce mai pronunțat în cadrul culturii române. El a deschis drumul marilor valori ale literelor românești, încă din acea vreme, sub autoritatea și inițiativa sa au fost promovate tinere talente pe care le-a susținut sub diferite forme, publicații, burse, funcții publice și altele. Pentru Eminescu, criticul avea o deosebită afecțiune și admirație, fiind conștient de valoarea poetului; întotdeauna l-a sprijinit în mod discret, dezinteresat și generos. De altfel același lucru l-a făcut și cu alții ca: Slavici, Popovici-Bănățeanu ori Xenopol, iar mai târziu cu Sextil Pușcariu.

In cadrul societății literare și politice "Junimea" (1863) - creată cu sprijinul și inițiativa fraților Iacob și Leon Negruzzi, V.Pogor, Teodor Rosetti, P. Carp, G. Racoviță, Scheletty, Nicoleanu, Culianu și Mandrea, Maiorescu - era adevăratul spirit animator, el era personalitatea plurivalentă chemată să fie mentorul și diriguitorul acestei societăți. Aici putea fi văzuți și auziți Eminescu, Creangă, Slavici, frații Negruzzi, Gane și mulți alții, iar în paginile revistei "Convorbiri literare" (1 Martie 1867), revistă ce continuă tradiția "Daciei literare" și a "României literare", numele acestor scriitori de prestigiu național figurau la loc de cinste.

La Berlin (1858), ca student la Filosofie, cât și mai târziu, Titu Maiorescu posedând o serioasă cultură pe care și-o însușise ca elev la Academia Theresianum (începută în 1851) din Viena, aici la Berlin, în capitala Germaniei, viitorul critic și profesor studiază cu abnegație și în profunzime Filosofia, însușindu-și conceptele și preceptele filosofice ale lui Herbart, receptează și pătrunde principiile filosofiei lui Hegel, Kant și Shopenhauer cât și pe ale lui Schelling, iar mai târziu pe acelea ale lui J. St. Mill și ale lui Spencer. Kant este analizat în cele mai adânci compartimente ale gândirii acestuia, fiind orientat de Herbart și Shopenhauer, care erau mai apropiați de kantianism decât Schelling ori Hegel și cu aceeași pasiune îi desăvârșește pe Feurbach și Aug. Comte.

După ce își susține doctoratul la Giessen în 1859, cu subiectul "De philosophia Herbarti", în același an în luna Septembrie se întoarce în țară pentru două luni, de unde pleacă la Paris pentru a-și lua licența în Drept cu lucrarea "Du regime dotal".

In cele două luni petrecute în țară, Maiorescu prezintă o conferință la Sfântul Sava, în București în fața unui numeros public, despre "Socialism și comunism", conferință pe care A. Peliman o relatează în "Reforma", conferențiarul făcând următoarea remarcă despre aceste concepții care începuseră să vehiculeze în Europa, considerându-le a fi în practică, "idei vătămătoare și irealizabile". Este surprinzător faptul că în acel timp un tânăr cum era Maiorescu, care încă nu împlinise 20 de ani, să aibă o asemenea viziune și intuiție, să aibă o asemenea judecată și optică clară, să atribuie acestor "idei" o calificare certă și negativă, să aibă o asemenea perspectivă providențială.

Până la Maiorescu articole de critică literară s'au mai scris dar odată cu el și prin el se inaugurează conceptul științific al criticii și esteticii literare, se pun bazele stilului academic, literar și concis, urmărindu-se obiectivul într'un mod cât mai exact și clar, critica sa se axează pe dezvoltarea ideilor și pe estetica stilului. Pe drept cuvânt, Garabet Ibrăileanu putea afirma despre Maiorescu, că: "el a creat la noi stilul ideilor". Astfel, prin "O cercetare critică asupra poeziei române dela 1867", Maiorescu prezintă un adevărat studiu programatic, privind conceptele și principiile sale critice și estetice, referitoare la creația poetică și a operei de artă. Pentru el "Poezia, ca toate artele, este chemată să exprime frumosul; în deosebire de știință, care se ocupă de adevăr. Cea dintâi și cea mai mare diferență între adevăr și frumos este că adevărul cuprinde numai idei, pe când frumosul cuprinde idei manifestate în materie sensibilă." Prin urmare, cuvântul este chemat prin materia din care este alcătuit să exprime, datorită forței sale sugestive "imagini sensibile în fantezia auditorului", aceasta fiind, - prima condiție a poeziei. Concretețea cuvântului ascunde în el semnificația pe care poetul dorește să o exprime în forma sa poetică.

Cuvântul după Maiorescu trebue să fie poetic, în acest caz criticul se referă la adjective și adverbe, adică la determinante, aceasta fiind a doua condiție a poeziei. A treia condiție constă în "personificările obiectelor", iar a patra și ultima condiție se referă la figurile de stil, adică la tropi, deoarece epitetul, comparația și metafora sunt elementele distincte cu care lucrează poetul.

(Continuare în nr. următor)

TRISTA ISTORIE A MONUMENTELOR BUCUREŞTENE

—Dr. Nae NICOLAU—

(IV)

DEMOCRAȚIA

Statuia lui I.C. Brătianu, pe lângă aspectul de recunoștință și considerație a neamului în fața meritelor unuia dintre cei mai remarcabili creatori ai României moderne, era de asemenea o realizare artistică de o deosebită armonie.

"Prin noi înșine" era deviza pe care o străjuiau 4 genii benefice iar deasupra pe soclu, figura marelui bărbat care impusese Occidentului recunoașterea drepturilor României. "La Brătianu" devenise nu numai un reper edilitar dar și sentimental pentru bucureșteni ca și pentru străinii veniți în capitală.

Marele bulevard care ducea dela poalele Dealului Mitropoliei spre Piața Victoriei, și mai departe, era punctat ca de trei pietre de hotar de cele trei statui: Brătianu, Take Ionescu și cea a lui Lascăr Catargiu. Prima dintre ele nu era numai a unuia dintre brătieni, ci a unui șir întreg de bărbați iluștri, care, cu sacrificiu, talent și multă stăruința ridicaseră România modernă.

Prin ce miracol oare au fost "uitați" cei patru din fața Universității și C.A. Rosetti împreună cu ei?

SPIRITUL FILANTROPIC

Creștea Bucureștiul, se înfrumuseța, se moderniza și, în avântul constructiv apăreau și fundații filantropice ale personalităților care, din agoniseala lor, se aplecau și asupra celor mulți, construind aziluri, sanatorii, școli și cămine, ori colecții muzeale.

Intre ei, Toma Stelian, Anastase Simu, Elena Pherykide, Cerkez.

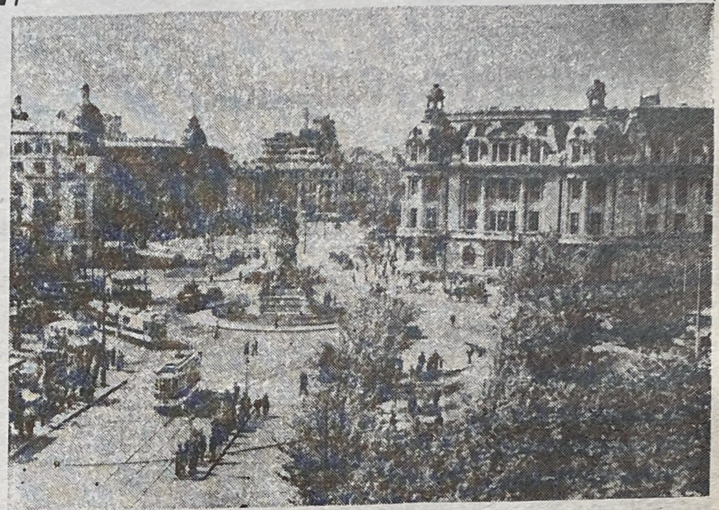
Busturile lui Simu și Toma Stelian, după ce muzeul și casa Simu au fost demolate, iar casa Toma Stelian a căpătat și ea altă destinație, busturile și-au găsit loc în muzee, pierzându-și funcția inițială și rezonanța pe care ar fi avut-o în memoria privitorilor, așa cum stau acum ca niște piese de serie, printre atâtea și atâtea alte busturi în sălile Muzeului Național.

ARTA

O istorie grea a lipsit Bucureștiul și celelalte orașe românești de prezența unor clădiri impresionante prin volumul lor, ori a unor monumente propriu-zise. In epoca de stabilitate de după Unire și Independență, odată cu modernizarea României și a Capitalei sale au apărut și clădirile monumentale amintite în altă parte ca și lucrări destinate, să înfrumusețeze orașul. In mod firesc, în prima etapă, aceste lucrări de artă trebuiau să fie pur comemorative, încercând să fixeze pentru posteritate imaginea celor mai proeminente figuri din istoria mai veche sau modernă.

De aceea au lipsit, de pildă, fântânile, alegoriile, plăcile comemorative, scuarurile monumentale, pergolele artistice de amplă concepție și orice alte alcătuiri cu caracter dominant decorativ.

Si totuși două fântâni au ilustrat un bun început întrerupt de norii grei care s'au apropiat prea repede de România. E vorba de Fântâna Mioriței, din fața vilei Minovici, dela Sosea, la intrarea în București, splendida metaforă în mozaic, ilustrând mitul mioritic, și Fântâna Zodiacului din fața parcului Carol, luminoasă și caldă.

Piața Brătianu din București și statuia lui I. C. Brătianu distrusă de comuniști în 1948. (In prezent Piața Universității)

Dar dacă amândouă au supraviețuit (cu mozaicurile părăginite, șterse și neglijate) o altă fântână care încântă ochiul oricărui privitor a avut soarta tristă a mai tuturor mari sau mici monumente ale Capitalei. Este vorba de Fântâna Lahovary. In plin centru, lângă Operetă - fosta clădire a Teatrului Regina Maria - strălucea discret mica bijuterie a fântânii dedicată în 1903 de către Principesa de Soutzu memoriei lui George Em. Lahovary. A dispărut la un simplu gest al unei analfabete. Printr'o minume micul ansamblu nu a fost sfărâmat dar astăzi agonizează penibil în fundul curții așa-zisului Muzeu de Artă al Municipiului București de pe strada Obedenaru nr. 3, muzeu și adresă ignorate de cei mai mulți dintre bucureșteni. Nu și-a găsit locul în Cișmigiul apropiat și în nici un alt parc circulat, unde ar fi putut încânta prin finețea discretă a lucrăturii ei și prin albul ei nefiresc, ochii trecătorilor.

Giganții lui Paciurea, cu trista lor poveste - doi frați iubind aceeași fată - reală ori simplă ficțiune, giganții, nimfa dela picioarele lor în lacul cristalin și peștișorii aurii, și grota din spate cu scările laterale ce duceau spre mormântul eroului necunoscut, tot ansamblul monumental remarcabil și prin concepție și prin realizare, a dispărut.

Retrași acum în niște degajamente din aleea principală, degradându-se lent și aproape neobservați, se sting în anonimat, odată cu povestea lor așa cum i-a închipuit inegalabilul lor creator, în efortul prometeic de a se desprinde din materie sau din neant ca să ajungă la puritatea femeii apărute în mijlocul apei primordiale, ca un ideal.

Fără ei, care constituiau atracția artistică a parcului, și mai ales după ce acolo a apărut uriașul cenotaf al comuniștilor decedați, parcul nu mai constituie decât un banal loc de trecere pentru scurtarea drumului de către locuitorii cartierului.

Nici ansamblul care constituia - după o tradiție cu origini în antichitate - punctul zero de unde începea numărătoarea distanțelor din Capitală spre cele mai cunoscute localități ale țării nu putea scăpa "atenției", "grijii" distrugătoare a regimului comunist. Un corp sferic de circa 4 metri asamblat din bare metalice ce închipuiau ecuatorul, meridiane și paralele mai importante, precum și inclinarea polilor, era fixat pe o platformă într'un bazin de piatră. Centura care închipuia ecuatorul avea gravate semnele zodiacului, probabil opera aceluiași apreciat Mac Constantinescu care a lucrat și Fântâna Zodiacului dela Parcul Carol. Dar nu, desigur nu aceste semne "mistice" au deranjat pe stăpânitorii analfabeți și răi, ci bazinul de piatră în care era amplasată sfera. Pereții interiori ai acestui bazin circular cu diametrul de 10 metri aveau înscrise numele câtorva mari orașe ale țării și distanța până la ele. Printre aceste nume erau și câteva din ținuturile răpite de prietenii dela Răsărit care tutelau regimul politic dela noi și, desigur, numele acelor orașe erau interzise ca și cele de pe frontispiciul Poștei Centrale care au fost și ele șterse.

Până astăzi acest punct zero nu a fost refăcut, locul fiind umplut cu pământ peste care cresc bălării.

Iată-ne ajunși la sfârșitul acestui periplu sentimental. Da. Pașii bucureșteanului, trecând ca o umbră pe sub zidurile mohorîte, nu pot să nu marcheze ca pe niște răni sângerânde locurile rămase - până când? - goale de frumusețile care le-au fost răpite. Un amestec de durere, revoltă și speranță te însoțește, ca în fața unor pete rămase pe o simeză după ce o mână hâdă, rea, a dislocat fără sens capodoperele care-și găsiseră locul lor acolo, consacrate de trecerea timpului și într'o perfectă simbioză cu ansamblul din jur. Nu știm ce au de gând factorii abilitați pentru amendarea acestor infame acte de lèse-națiune. Nu se anunță nimic. Totuși, poate... poate?

FARA ARMÂNEASCĂ

AROMÂNII

Note asupra unor studii de etnografie

—Dumitru BACU—

Centrul de Studiu al Civilizaţiilor Europei Centrale şi de Sud-Est dela Paris este destul de cunoscut atât cercetătorilor cât şi marelui public pentru a mai fi nevoie să mai fie prezentat. Publicaţiile centrului sunt cunoscute sub titlul simplu de "Publicaţia Langues'O" (Limbi Orientale) şi constituie o indiscutabilă referinţă.

Apariţia Caietului Nr. 8, închinat în întregime problemelor care se leagă de cultura, istoria şi civilizaţia Aromânilor ne bucură în mod deosebit. Prestigiul publicaţiei şi semnăturile grupului de intelectuali români (cu sau fără "A" privativ...) care îşi pun semnătura sub diferitele studii, dau numărului acesta o valoare deosebită pentru noi, Aromânii. La numele prof. Cicerone Poghirc dela Universitatea Bochum-Germania, a D-lui Năsturel S. dela Centrul Naţional de Cercetări Stiinţifice (C.N.R.S.) din Paris, bizantinolog de renume sau a D-lui Cazacu Matei, mai tânăr dar încercat balcanolog, cercetător dela acelaşi centru, bine cunoscute cititorilor români, se alătură nu mai puţin importantele semnături ale Prof. Max Demetrius Peyfuss dela Universitatea din Viena, a D-lui Neagu Giuvara, fin diplomat şi cercetător istoric specialist în ale Evului Mediu şi al Doamnei Mihaela Bacu, doctor în literatură şi civilizaţie medievală dela Sorbona.

Cele şase semnături înglobează întreaga problematică a existenţei pe cât de zbuciumate, pe atât de controversate (adeseori pentru motive care îndeobşte nu prea au de-a face cu ştiinţa) a acestei ramuri de Români sud-dunăreni. Studiul este binevenit pentrucă, deşi problema a fost abordată încă de demult, şi mai în toate domeniile, până astăzi nu s'a încercat o lucrare de sinteză în limba franceză, (exceptând excelenta teză de doctorat a Dr. Nicolae Caranica, încă nesusţinută la data când acest caiet a fost pus în şantier).

Bibliografia care încheie paginile revistei justifică pe deplin afirmaţia directorului Centrului Dl. Castellan Georges că "nu există încă o lucrare de sinteză în limba noastră" (franceză). Ori caietul acesta vine în mod fericit să ofere cunoscătorilor de limbă franceză un mănunchi de informaţii capitale şi sub semnătura unor personalităţi de incontestabilă valoare ştiinţifică. Ne vom mărgini de data aceasta la o semnalare mai amplă, fără a intra în amănunte.

Balcanologii şi lingviştii în Indo-Europeană vor aprecia seriozitatea şi argumentarea strânsă a D-lui prof. Poghirc în încercarea de a face o lumină mai clară în mult controversata origine a Aromânilor. Greu de rezumat o concentrare atât de densă de argumente. Ne vom opri puţin numai asupra concluziilor din care reiese clar că latinitatea aromânei nu poate fi contestată ştiinţific, indiferent de amploarea diferitelor influenţe inclusiv ale limbii greceşti ca cea mai importantă. Cât priveşte aspectul etnic, Dl. Poghirc respinge tezele "extreme" (purism grec sau romanitate pură), pornind dela realitatea unei populaţii autohtone foarte variată care a jucat rolul cel mai important. Nici o imigrare latină în masă şi nici o autohtonie exclusivă (compusă numai de un substrat grecesc cum se încăpăţânează să insiste o anumită şcoală mai ales greacă n.n.) nu reţin atenţia sa. De altfel, în treacăt, Dl. Poghirc regretă că astăzi încă, cercetători serioşi mai pot susţine, pornind dela o listă de cuvinte savante, "caracterul (exclusiv n.n.) helenic al acestul popor". (Este vorba de teza de doctorat a D-lui A. Lazaru (Athena-1976) în limba greacă, publicată într'o traducere "şcolărească" de Institutul de Studii macedonene din Salonic în 1986 teză al cărei caracter părtinitor şi pătimaş slăbeşte foarte mult valoarea cu toată impresionanta cantitate de documentaţie adunată - importantă de altfel valoric n.n.). Cu altă ocazie vom face o expunere mai largă a argumentelor D-lui Poghirc. Ele sintetizează aici suma cercetărilor obiective şi serioase făcute până astăzi asupra originii limbii, dar şi a etniei.

Dl. Năsturel este un bizantinolog a cărui autoritate îi permite să spună "eu" (notează Castellan). Studiile D-sale exhaustive privind pe cronicarii celei de a doua Rome fac autoritate inconturnabilă atât în ceea ce priveşte prezenţa "Valahilor" în Imperiul de Răsărit cât şi participarea lor la aşa numitul "Cel de al doilea Imperiu Bulgar" al fraţilor Asăneşti a căror origine română (şi nu aromână n.n.) este menţionată în corespondenţa Vaticanului, care-l numeşte pe Impărat întâi "dominus" iar mai apoi "rex" al Bulgarilor şi Valahilor. Prezenţa importantă a elementului aromân în istoria evului mediu balcanic este ilustrată cu o sumedenie de informaţii culese din scrutarea minuţioasă a tuturor documentelor disponibile ale epocii şi care privesc nu numai problemele militare, ci în ansamblu aspectele multiple ale vieţii de toate zilele.

Studiul D-lui Cazacu aruncă o lumină nouă şi mai completă asupra ramurii mai puţin cunoscute a populaţiei romanice din Vestul Balcanilor (Serbia, Bosnia, Herţegovina, Muntenegru sau Croaţia) a cărei istorie a fost răvăşită de năvălirea şi stabilirea în mijlocul ei a popoarelor slave. Mobilitatea frontierelor, instabilitatea politică şi lipsa de documente mai ales în perioada incipientă, îngreunează cercetarea, dar Dl. Cazacu analizează cu perspicacitatea şi cu pasiunea istoricului obiectiv cele mai mici indicii care îi permit să clarifice procesul de dispersare sau de expansiune, de integrare şi ulterior în mod fatal la asimilarea unei populaţii care în schimb a beneficiat vreme îndelungată de o autonomie administrativă certă. Organizaţia autonomă au păstrat-o Aromânii de-a lungul veacurilor iar venirea ocupaţiei otomane nu a făcut decât să o consolideze. Acceptând unele compromisiuri, precum înrolarea în armata imperială dar mai ales constituirea de grupuri armate autonome însărcinate cu păstrarea ordinii în regiunile în care locuiau Aromânii, şi-au asigurat pentru multă vreme independenţa relativă de care au fost lipsite celelalte popoare balcanice, reduse la starea mizerabilă de "raiale".

Existenţa legendarilor armatoli şi participarea lor la paza munţilor şi a averilor îşi are rădăcina tocmai în această autonomie acordată nu atât de dragul lor cât de imposibilitatea de a-i supune muntele (ca şi codrul de altfel) fiind fratele şi adăpostul lor permanent. Această organizaţie autonomă va facilita mai târziu rolul preponderent jucat de elementul aromân în luptele de eliberare care au dus la dărâmarea Imperiului Otoman şi la apariţia statelor balcanice. (Culmea ironiei, această luptă "de eliberare" a creştinilor de sub dominaţia "păgânului" dusă de ei, le va fi fatală. Ea le va cauza pierderea nu numai a autonomiei lor seculare, ci chiar şi a propriei identităţi latine, printr'un proces de desnaţionalizare acut aplicat fără nici o excepţie şi cu străşnicie de toate statele naţionale apărute după destrămarea Imperiului n.n.)

Cu Dl. Giuvara luăm cunoştinţă de extraordinara aventură a Aromânilor în lumea Imperiului Habsburgic. Incepând din sec. XVIII, în urma unei politici fiscale meschine dusă de Veneţia, comerţul Aromânilor din Apusul imperiului turc începe să decline. In căutarea unor noi pieţe de desfacere, negustorii schimbă de direcţie şi se orientează spre centrul Europei. Centre comerciale importante ca Siacista, Moscopole sau Molovişte încep să decadă, negustorii neputând achita taxele

exorbitante impuse de vistieria "serenissimei" republici. Grupurile mai active caută soluţia într'o emigrare, la început cu caracter econmic dar, care va evolua curând spre un exod în masă, datorită atât incursiunilor şi jafului practicat de bandele de musulmani, cât mai ales a instabilităţii politice provocată de bei şi paşale în ruptură de ascultare faţă de Inalta Poartă.

Pornind pe urmele acestor emigranţi, Dl. Giuvara exploatează toate resursele istorice şi brodează un emoţionant tablou al valorilor culturale născute din hărnicia şi devotamentul acestor năpăstuiţi. Articolul ar trebui citat în întregime. Ne vom mărgini doar la câteva precizări din care se va vedea aportul imens adus de aceşti negustori "greci" (noţiunea de Görök va căpăta semnificaţia de negustor în limba maghiară) nu numai pe plan economic, ci mai ales pe plan cultural prin participarea lor la procesul revoluţionar-cultural din Balcani. Dela armatolul Nicolo Tsouvara (Giuvara în art.) pomenit de Francezul Emile Legrand într'un cântec pe care-l datează dela 1672 la poetul Riga Velestineanul, autorul imnului naţional grec şi precursorul tragic al revoluţiei din 1821 până la Mitropolitul Andrei Saguna, regeneratorul Bisericii Ortodoxe române din Transilvania, urmele Aromânilor se întâlnesc la fiecare pas dela Atena la Poznan, dela Viena la Bucureşti, dela Veneţia la Constantinopol şi până chiar la Petrograd. Cât de "dispersate" au fost aceste familii reiese din chiar răspândirea numelui familiei scriitorului. Armatolul Giuvara este identificat în regiunea Cărpiniş, din Etolo-Acarnania (dacă nu cumva a existat un Cărpiniş şi în Sudul Albaniei). Familii Giuvara, fârşeroţi la origine, din Sudul Albaniei, trăiesc şi astăzi în Macedonia grecească sau emigraţi în Dobrogea după Primul Război Mondial!)

Industriaşi, bancheri, medici, prelaţi, scriitori sau poeţi, Aromânii vor împânzi spaţiul balcano-habsburgic, se vor integra întâi cultural apoi se vor dizolva asimilându-se popoarelor în mijlocul cărora se vor stabili şi în istoria cărora vor lăsa o amprentă indelebilă. Dar vor dispare încetul cu încetul "ca Aromâni" fără să aducă neamului lor vreun folos oarecare. Ba dimpotrivă... Doar numele lor mai poate aminti că rădăcinile le sunt înfipte într'un spaţiu care altădată le-a aparţinut dar pe care nu au fost în stare (sau nu au vrut?) să-l concretizeze într'o unitate de stat coerentă, blestemul de veacuri al Tracilor... nemuritori!

Articolele Profesorilor Max Demetrius Peyfuss şi Mihaela Bacu închid acest număr, completându-se armonios. Amândouă se referă la problemele de actualitate, legate de existenţa însăşi a Aromânilor. Dl. Peyfuss analizează situaţia lor în etnicitate la Aromâni începând dela primele semne (Academia dela Moscopole sau şcoala dela Viena) şi până în ziua de azi. Incă dela început, o serie întreagă de obstacole vin să greveze o evoluţie favorabilă. Pe lângă opoziţia strictă (mergând până la anathema) a Patriarhiei din Constantinopol care înfrânge orice veleitate de independenţă culturală aromână, Peyfuss consideră dăunătoare pentru Aromâni chiar şi implicarea lor în planul politic românesc după Unirea Principatelor. Dacă efortul iniţial se mărginea doar la introducerea limbii în şcoli şi biserici, caracterul politic va apare odată cu concretizarea Unirii Principatelor şi a subvenţionării acestor instituţii din bugetul tânărului stat român. Urmarea firească va fi exacerbarea conflictului cu Biserica greacă rămasă la concepţia utopică a Eteriei care viza nimic mai puţin decât... reconstituirea Imperiului Bizantin! La toate acestea se adaugă frecuşurile de politică internă românească, raporturile dificile ale lui Apostol Mărgărit contestat de unii Aromâni, probleme care vor zădărnici crearea unui episcopat aromân autonom recunoscut de Poartă şi de Patriarhie. Situaţia ambiguă va facilita în schimb pătrunderea din ce în ce mai accentuată a daco-românei în învăţământul elementar aromân, lăsând să se nască argumentul că problema Aromânilor nu era decât "o monedă de schimb", idee falsă dar care va da apă la moară Grecilor, permiţându-le să acuze România de intenţii ....imperialiste.

Criza macedoneană dela sfârşitul secolului, criză care nu s'a rezolvat din păcate nici până astăzi, se datoreşte unei complicate imbricaţii a cinci etnii diferite pe acelaşi teren şi lipsa posiblităţii de a determina majorităţii teritoriale. Nu mai puţin de patru naţiuni-stat (cu excepţia României) revendică în exclusivitate totalitatea teritoriilor şi populaţiilor. Dar în marea lor majoritate aceste populaţii nu dezvoltaseră încă nici un fel de conştiinţă naţională (rămânea după părerea noastră dependente spiritual şi cultural de ortodoxie, apanajul exclusiv al Patriarhiei din Constantinopol, deci sub autoritatea reală, politică a Grecilor. Ori această Patriarhie nu avea nici un interes să recunoască bunăoară o oarecare identitate etnică Bulgarilor - machedoni de limbă slavă - sau Aromânilor, tocmai pentru a se zădărnicea faimoasa idee Marei Elade!).

Intervenţiile statelor care revendicau "în virtutea drepturilor istorice!" teritorii cum ar fi Albania de azi (Grecii şi Sârbii), sau Macedonia istorică (Bulgarii, Grecii şi Sârbii!) fără să se ţină deloc socoteală de realitatea de pe teren, au provocat declanşarea confruntărilor armate între cetele de comitagii bulgaro-slavi sprijinite de Sofia şi antarţii greci sprijiniţi de Statul grec, Aromânii găsindu-se fatal în mijlocul conflictului.

Continuare în numărul viitor

BISERICA CREȘTINĂ

OASTEA DOMNULUI ȘI PRIORITATEA ORGANIZĂRII

—Sergiu GROSSU—

Una din consecințele Revoluției din 22 Decembrie 1989 este și legalizarea Oastei Domnului, recunoașterea existenței ei atât de organele politice cât și de ierarhia dezorientată a Bisericii ortodoxe. Cum am menționat și în emisiunile mele radiofonice dela Europa Liberă, Dumnezeu și-a întors, în sfârșit, privirea spre oropsita noastră țară, punând capăt celor 45 ani de dictatură sângeroasă, impusă poporului român de Gheorghe Gheorghiu Dej și Nicolae Ceaușescu. Cuvintele prorocului Isaia se adeveresc mai actuale ca oricând: "Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor. (...) Tot pământul (și noi vom adăuga "tot pământul românesc") se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie..." (Isaia, 14.3-7).

Ca atare, pentru mișcarea duhovnicească a Oastei Domnului s'au deschis ușile unei activități libere de propovăduire a Evangheliei și de slujire creștină, în cadrul căreia să fie respectat consemnul vechi-testamentar: "Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău" (DEUTERONOM,18.13). Acest adevăr fundamental trebue să primeze atât în viața noastră de credință, cât și în acțiunile noastre misionare, desfășurate de-a lungul și de-a latul patriei izbăvită din robia comunismului ateu. Fondul și chintesența strădaniilor ostășești să fie slujirea lui Dumnezeu "în totul totului tot". Adică tot ce gândim, tot ce visăm, tot ce nădăjduim, tot ce realizăm, tot ce înălțăm pe pământul de unde ne cresc rădăcinile, TOTUL trebue să fie subordonat nu directivelor politice, de cele mai multe ori inconsistente și diametral opuse logicii divine, ci voinței lui Dumnezeu, ca să ne arătăm vrednici de a-L sluji în persoana milioanelor de Români care au nevoie de abnegația și entuziasmul nostru umanitar. Pentrucă jertfa lui Iisus - jertfa de pe măgura Golgotei - ne obligă la jertfă, la dăruirea de sine, la maximalizarea altruismului. Prin noul conținut de viață realizat în Domnul și prin dimensiunea nouă a capacității noastre de înțelegere, vom ajunge la împreunarea "eului" cu "non-eul", cu semenii noștri, la preocuparea permanentă de soarta poporului, de problemele veșnice ale Neamului, răstignit atâta vreme pe stâlpul infamiei comuniste.

Oastea Domnului, așa cum a conceput-o "gornistul" din Sibiu, are datoria aprinderii pământului dela poalele Carpaților în vâlvătăile dragostei lui Dumnezeu, întru înnoirea făgăduită și desăvârșirea unui înflăcărat proces de purificare a tuturor compartimentelor sociale, pentru ca libertatea deplină să ia locul sclaviei dictaturii proletariatului și-a luptei de clasă, pentru ca dreptatea divină să înlocuiască inechitățile politice ce mai persistă încă, din nefericire.

Succesul deplin al activității misionare a Oastei Domnului, vizând mântuirea multilaterală a națiunii, este condiționat, înainte de toate, de INGENIOZIATEA ORGANIZAREA LUPTEI SPIRITUALE pe care o declașă și de EFICACITATEA ARMELOR folosite în luptă. O luptă despre care am mai vorbit în această revistă, și care nu poate să fie decât expresia concretă și fidelă a luptei lui Dumnezeu în lume, conform revelației biblice.

Unită în jurul aceluiași steag de luptă, respectând cu sfințenie regulile fixate de fondatorul ei, Oastea Domnului ar putea ajunge, în condițiile unei libertăți religioase neștirbită de nici o restricție guvernamentală, ca o "cetate înrăită", de neînviat. "In ziua aceasta" - respectiv în ziua încercărilor inevitabile și a ciocnirilor cu forțele sociale antagoniste sau, pur și simplu, oștile viziunii noastre evanghelice -, în ziua aceasta, zice Domnul, "te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui„ împotriva preoților lui și împotriva poporului țării!" (IEREMIA, 1.18).

Altfel spus, luptătorii credinței și vestitorii Adevărului vor întâlni obstacole considerabile, întruchipând împotrivirea de totdeauna a NEGATIEI la opera afirmativă a spiritului creștin înnoitor. Si această înpotrivire trebue diminuată, înfrântă sau convertită, în așa fel, ca întreaga țară - dela căpeteniile politice până la omul de rând, dela ierarhii Bisericii până la preoții de sat, să cedeze în fața năvalnicei ofensive misionare, acceptându-i

acțiunea educativă de împrospătare și reconstrucție socială. Transformarea morală a societății românești post-ceaușiste, purtând amprentele desfigurării marxist - leniniste, nu se poate înfăptui decât prin lupta cu tot ce este rău și hârbuit în structura ei; cu tot ce este anacronic și nedrept la temelia ei, fără nici o teamă de uneltirile vrăjmașilor lui Dumnezeu. Deoarece, ne avertizează Domnul prinpana inspirată a proorocului mai sus amintit, "ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te scap..." (IEREMIA, 1.19).

Părintele Iosif Trifa, deși notează că "Oastea Domnului nu e o înșirare de reguli și regulamente lungi despre tot ce trebue să facă și să nu facă cei care au intrat și cei ce vor să intre în Oaste", nu evită să dea câteva REGULI și REGULAMENTE indispensabile bunului mers al lucrării, indicând de asemenea și "punctele de program" pentru adunările ostășești (Cf. "Ce este Oastea Domnului?", 1934, pp. 160-164). El era bine încredințat că misionarismul creștin nu are nimic comun cu "neorânduiala" luptei, cu obscuritatea direcției de atac, cu debandada, hazardul și instabilitatea. "Cine luptă la jocuri - îi scrie Sf. Pavel ucenicului iubit-, nu este încununat, dacă nu s'a luptat după rânduieli" (2 TIMOTEI, 2.5).

In Vechiul Testament, bătrânul Ietro l-a îndemnat pe Moise să ia anumite MASURI DE ORGANIZARE a poporului, ca nu cumva lupta cu inamicul să-i găsească nepregătiți: "Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece" (EXOD, 18.21). Neemia, de asemeni, scoate în evidență importanța organizării când spune: "I-am curățit de orice străin și am pus rânduială în tot ce trebuiau să păzească preoții și Leviții, fiecare în slujba lui..." (NEEMIA, 13.30). Iar înțeleptul Solomon ne învață că "planurile nu izbutesc, când lipsește o adunare care să chibzuiască" (PROVERBE, 15.22).

In epoca Harului, Sf. Pavel va contesta misionarismul "de ocazie", accidental, refractar oricărei supravegheri și discipline, demascând pe cei care, lipsiți de "vreo însărcinare" din partea apostolilor, au turburat și turbură obștea creștină "prin vorbirile lor" (FAPTE, 15.24). El nu încetează să dea sfaturi de "Rânduială" ori de câte ori circumstanțele o solicitau. De pildă: "Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit" (TIT, 1.5). Sau: "Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit bisericilor Galatiei" (1 CORINTENI, 16.1). Fiindcă, după el, "Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii" (1 CORINTENI, 14.33).

Tinând seama, deci de prețioasele sugestii ale Sfintei Scripturi, privitoare la organizarea chibuzuită și atentă a luptei creștine, în spiritul omogenității operative și al operativității creatoare de noi drumuri și de noi posibilități de așezare socială, ostașii Domnului, adânc pătrunși de seriozitatea momentului și de complexele semnificații majore ale transformării politice la care asistă, trebue să găsească, neîntârziat, FORMULA IDEALA de viață misionară, de activitate spirituală publică, de slujire dezinteresată a semenilor lor ignoranți sau vătămați lăuntric de cele peste patru decenii de orânduire anti-creștină, militând pentru cauza lui Dumnezeu și priveghind "asupra sufletelor" din preajma lor, "ca unii care au să dea socoteală de ele" (EVREI, 13.17).

Frumusețea și menirea mișcării ortodoxe Oastea Domnului, pe pământul României, este lupta cinstită, neprecupețită, voluntară, organizată cu seriozitate, după indicațiile Evanghelia și strategia părintelui Iosif; o luptă axată pe oportunitatea spiritualizării societății românești în evident declin moral. Chezășia biruinței misionare este - așa cum ne-a asigurat părintele - biruința lui Iisus Hristos. Ba, mai mult, este certitudinea acestei biruințe în România reîncreștinată de mâine, certitudine care trebue înscrisă nu numai pe "tăblița inimii", ci și pe drapelele noastre de luptă: "Indrăzniți, Eu am biruit lumea!" (IOAN, 16.33). Pentrucă necazurile și impedimentele pot fi înlăturate, pentrucă păcatul și fărădelegile actuale pot fi înfrânte, dacă ostașii Crucii vor căuta "să cunoască și să învețe războiul" (JUDECATORI, 3.2); dacă se vor pregăti de luptă împotriva dușmanilor lui Dumnezeu, dând ascultare imboldului: "Războiește-te cu ei până îi vei nimici"(1 SAMUEL, 15.18); dacă fiecare membru al Oastei Domnului va face războiul "cu chibzuință", perfect conștient că numai "prin măsuri chibzuite câștigi bătălia" (PROVERBE, 20.18 și 24.6).

Oastea Domnului poate să joace un rol hotărîtor în transfigurarea societății românești, schilodită timp îndelungat de regimul comunist impus de Moscova. Astăzi, mai mult ca oricând, această splendidă mișcare de renaștere sufletească, stârnită de Duhul Sfânt, pledează pentru necesitatea suflării Lui peste "valea plină de oase" a patriei noastre. Prigoniții de ieri, victimele propagandei ateiste și ale vigilenței vindicative a Securității, sunt gata să-și facă datoria slujirii "cu scumpătate și credincioșie" încinși, cum spune Biblia, cu "sabia, podoaba și slava", după rânduieli; suiți "în carul de luptă al lui Hristos", după rânduieli; apărând Adevărul și strălucind "în isprăvi minunate", după rânduieli.

Pentru ca Oastea Domnului să se impună PE PLAN NATIONAL, îi atrăgeam atenția lui Traian Dorz (așa cum reiese și din articolul "Ca un bun ostaș al lui Hristos", scris în amintirea lui și apărut în Numărul din Septembrie 1989 al "Cuvântului Românesc"), este imperioasă crearea unui comandament central, a unui SFAT FRATESC DE CONDUCERE, compus din reprezentanții de elită ai mișcării și având în vârf - spre a nu cădea în meteahna "conducătorului" unic și a cultului personalității - un triunghi al conducerii, obligatoriu dela centrul coordonator la ultima grupare în subordine, în sarcina căruia să cadă trei secții de supraveghere a activității ostășești: 1) secția duhovnicească, urmărind pázirea purității luptei creștine, a regulilor ostășiei și a inviolabilității atașamentului față de Biserica ortodoxă, 2) secția misionară propriu-zisă, cu preponderența factorilor pedagogic, cultural și artistic, în scopul răspândirii Evangheliei prin toate mijloacele posibile și 3) secția practică, administrativă, care să verifice scopul material și aportul practic al acțiunii creștine, dinamizând lupta slujirii aproapelui, pregătind premizele reformelor structurale și organizând "feudele" cucerite după legea Impărăției lui Dumnezeu.

Un comandament unitar în tripla lui ipostază va imprima aceeași direcție unităților ostășești din țară -respectiv celor provinciale, județene, orășenești și sătești - în lupta lor cu adversitățile sociale, politice sau economice, asigurându-le izbânda. Va fixa obiectivele de luptă într'o localitate, împărțind cu precizie răspunderile materiale și morale ale luptătorilor, trasând directivele acțiunilor ulterioare și mobilizând pe cât mai mulți creștini, cinstiți în trăirea lor cotidiană, dar rămași individualiști și, oarecum, indiferenți în felul lor de comportare. Va stârni, pe plan colectiv, "gelozia" mântuirii aproapelui, doborît de viciile și nedreptățile acestui sfârșit de secol. Va da în vileag, rând pe rând, toate aspectele rușinoase ale păcatului, până la definitiva lor nimicire și va organiza "lupta cea bună" pe obiective reale, în cunoștință de cauză, conform cu diversitatea manifestărilor omenești. Pentru ca societatea să scape, datorită altruismului și eroismului forțelor misionare, de infirmitățile și bolile rămase încă incurabile, cum sunt: prostituția, adulterul și concubinajul; furtul, minciuna și afacerismul; mondenitatea, jocurile de noroc și parazitismul social; demagogia politică, literatura și arta pornografică.

Odată depistate carențele societății în care trăim și

(Continuare în pag. 19)

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele _Basarabia_ e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA - PĂMÂNT ROMÂNESC

-EVOLUȚIA ISTORICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN-

(IV)

—Prof.Dr. Nicolae CIACHIR—

La 26 Iunie 1940, Ministrul de Externe Molotov și în același timp și șeful guvernului sovietic, trimite o notă ultimativă României. Argumentând că România s'a folosit de slăbiciunea militară a Rusiei Sovietice în 1918 și nu s'a împăcat niciodată cu gândul că Basarabia poate fi deținută de alții, cere retrocedarea acesteia și partea nordică a Bucovinei, a cărei populație ar fi chipurile legată de Ucraina. Deci: 1. Să se înapoieze Basarabia; 2. Să se transmită partea de Nord a Bucovinei. Aștept răspunsul, amenința Moscova în cursul zilei de 27 Iunie 1940.

La 27 Iunie Davidescu dela Moscova telegrafia: Domnul Molotov m'a invitat astă seară, la orele 12 la Kremlin. Mi-a dat apoi citire notei cu caracter ultimativ, transmisă prin telegrama anterioară.'' Guvernul sovietic, încheie Davidescu, cere această parte a Bucovinei ca despăgubire pentru dominația română în Basarabia timp de 22 ani.''

La 27 Iunie, guvernul român dela București, cu semnătura lui Gigurtu, anunța Legația noastră dela Moscova, că deși s'a decis mobilizarea generală, vrem să evităm un conflict armat și să se precizeze locul unde se va discuta. Legația română telegrafia dela Moscova, tot pe 27 Iunie, că a vorbit cu ambasadorul Germaniei Schulenburg, care i-a promis că va interveni la Molotov, ca să prelungească termenul fixat de ultimatum. Deci Germanii erau de partea Rușilor. Davidescu continua, că Sovieticii nu sunt dispuși să prelungească termenul și că în lipsa unui răspuns imediat și pozitiv..trupele sovietice își vor începe operațiunile la miezul nopții.''

La 28 Iunie, Legația română telegrafia că Sovieticii consideră răspunsul României imprecis și propun:

1. In decurs de 4 zile, începând dela orele 14, după ora Moscovei, adică la 28 Iunie 1940, România să evacueze Basarabia și Bucovina de Nord.

2. Chiar în 28 Iunie, Sovieticii să ocupe următoarele centre importante: Cernăuți, Chișinău și Cetatea Albă.

Restul de trupe vor intra eșalonat în 4 zile și se va forma o comisie mixtă, din câte 2 persoane, de fiecare parte, care să rezolve operativ litigiile. Răspunsul guvernului român, nu poate întârzia mai mult de ora 12 ora Moscovei, pe data de 28 Iunie 1940.

Iată deci statul socialist care se pretindea cel mai uman, folosea politica cea mai imperialistă posibilă, ocupând fără nici o jenă teritorii poloneze, finlandeze, lituaniene, letone, estone și acuma românești. Comparativ cu țarismul, bolșevicii duceau o politică externă și mai dură, lipsită de orice scrupule și folosind pe moment și alianța cu Germania hitleristă.

La 30 Iunie 1940, Marele Stat Major român, trimitea o notă urgentă Ministerului de Externe, în care se arăta că: a) Rușii încearcă să împiedice trecerea trupelor noastre peste Prut, la Leușeni-Albița, care constituie trecerea principală din Basarabia în Moldova precum și podul dela Bădragi. b) Parașutiștii lor în zona Bolgrad încearcă să împiedice trecerea trupelor noastre spre Reni. Astfel au deschis focul asupra trupelor noastre, au făcut prizonieri ofițeri și trupă, au dezarmat, au capturat material de război, au sechestrat trenuri de evacuare.

Incă la 28 Iunie, Rușii provocau grave incidente la Herța-care nici nu figura să fie cedată lor, au ucis un căpitan, mai mulți civili și au trecut mai departe cu 11 kilometri, chiar de linia de demarcație pretinsă de ei.

La 29 Iunie, Davidescu telegrafia că a fost arestat generalul Mitrea și o serie de funcționari CFR la Cernăuți, în mod cu totul abuziv de către Sovietici.

La 2 Iulie 1940, Nicolae Iorga, în numele a 27 de parlamentari români, remitea un memoriu Președintelui Consiliului de Miniștri, în care protesta vehement că "Moldova de Răsărit, care poartă numele dinastiei Basarabilor, stăpâni pe gurile Dunării și continuă o viață de două ori milenară a strămoșilor noștri cei mai îndepărtați, să fie abandonată''. Nicolae Iorga, A.C. Cuza, Pan Halipa, Iuliu Maniu, Virgil Madgearu și alții (27 de deputați), nu erau de acord ca Parlamentul român să recunoască legal, pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord.

La 3 Iulie 1940, Argetoianu, din partea guvernului român, trimitea o telegramă la Moscova, ca Legația noastră să protesteze imediat și vehement la guvernul sovietic pentru fărădelegile săvârșite, fără precedent, de două state care întrețin relații diplomatice normale. Spicuim:

In ziua de 29 Iunie 1940.

1. Coloane motorizate la Ialoveni (Sud Chișinău), au dezarmat 2 regimente de artilerie.
2. 5 avioane au aterizat Bolgrad întrerupând comunicațiile.
3. Orașul Bolgrad ocupat de parașutiști la ora 15.
4. Un avion a aterizat la Leujeni (pe Prut), la 2 kilometri de podul dela Albița.
5. Un batalion de infanterie capturat în momentul îmbarcării în gara Drochia.
6. Aviația a zburat deasupra trupelor noastre făcând fotografii.
7. Coloane motorizate s'au amestecat cu trupele noastre îndemnând la dezertare.
8. Un batalion infanterie a fost dezarmat în gara Bălți.

In ziua de 30 Iunie 1940

1. La Cimișlia și Comrat sunt dezarmate unitățile.
2. In zorii zilei încă circa 3000 de parașutiști au coborît la Bolgrad.
3. Gările românești, Bolgrad și Reni au fost ocupate.
4. Intre gările românești și Bolgrad au maltratat pe refugiați.
5. La Reni, parașutiștii n'au mai permis trecerea celor care se evacuau.
6. Trenurile de evacuare au fost oprite.

In ziua de 1 Iulie 1940.

1. Colonelul Zincovici, comandantul unei brigăzi motorizate și comisarul politic, Zoltzan, au împiedicat trupele unei brigăzi de cavalerie să treacă Prutul la Badragi. Au fost pierderi și ofițeri capturați.
2. Comandantul rus a interzis orice deplasare de vase românești pe Dunăre, dela Galați către Est.
3. O companie de care de luptă a încercat să ocupe capul de pod dela Fălciu.
4. Tancurile sovietice au încercat sa treacă Prutul pe podul dela Lipcani etc., etc.

In ziua de 2 Iulie 1940.

1. Ofițeri și subofițeri făcuți prizonieri și trimiși sub escortă la Chișinău.
2. Aviația sovietică a aruncat manifeste îndemnând la dezertare.
3. Care de luptă sovietice au atacat capul nostru de pod dela Giurgiulești, capturând o companie de infanterie.

In ziua de 3 Iulie 1940.

1. O coloană rusă a intrat pe teritoriul județului Maramureș, pătrunzând circa 20 kilometri pe teritoriul român către Baia Borșa.
2. S'au semnalat cazuri când ofițeri români au fost împușcați etc., etc. Incă la 25 Iunie 1940 Ribbentrop îi transmitea ambasadorului său dela Moscova, Schulemburg, să-i comunice lui Molotov, că Germania se dezinteresează de Basarabia, dar pe acel teritoriu locuiesc circa 100.000 de Germani. Berlinul își rezervă dreptul de a transfera pe Germanii de acolo, așa cum s'a procedat în Volînia, cu prilejul împărțirii Poloniei în 1939. Dar trebue atrasă atenția părții sovietice că pretenția lor asupra Bucovinei este un lucru nou, în plus și acolo locuiesc Germani. De asemenea Germania are interese economice în România și are nevoie de stabilitate acolo.

La 13 Iulie 1940, Adolf Hitler face o declarație în Reichstag, din care reținem: sferele de interese dintre Germania și Rusia au fost definitiv delimintate cu ocazia ultimelor evenimente. Uneori se afirmă că Germania ar vrea sa ocupe Ucraina, ori să pătrundă în Finlanda, că România ar fi amenințată, ba chiar și Turcia. Afirma dela tribuna Reichstagului... că nici Germania și nici Rusia nu au făcut un singur pas în afara sferei lor de interese.''

La 1 August 1940, Molotov făcea o declarație în fața deputaților Sovietului Sprem URSS, că a crescut considerabil teritoriul statului printr'o fericită soluționare: 1. S'a restituit Basarabia; 2. Le-a fost cedată o parte din Bucovina In continuare cităm: "Locuitorii Basarabiei și Bucovinei de Nord, îndeosebi Ucraineni și Moldoveni , s'au putut alipi la familia unită a poporului sovietic și inaugura o viață nouă, aceea de popor eliberat.''

Basarabia are o suprafață de 44.000 kilometri pătrați cu 3.200.000 locuitori, iar Bucovina de Nord 6000 kilometri pătrați și peste 500.000 locuitori. Astfel frontiera vestică a URSS s'a extins până la fluviul Dunăre , care după Volga, este cel mai mare fluviu din Europa și una din principalele căi pentru schimburile comerciale dintre numeroase țări europene.

In plus a mai fost ocupată regiunea Herțea cu o suprafață aproximativ de 30.400 hectare, locuită de circa 35.000 Români.

La 26 August 1940, noul nostru ministru acreditat la Moscova, Grigore Gafencu, raporta Ministerului de Externe, că Molotov a repetat mai multor ambasadori (Germania, Italia, Japonia, Iran, Afganistan), că acum URSS înțelege să ducă relații normale cu România după lichidarea neînțelegerilor teritoriale. De fapt Stalin a exprimat părerea, iar Molotov a difuzat-o.

Dar nu era chiar așa. La 26 Septembrie 1940, o șalupă română de patrulare dela Sulina la Stari-Stambul, ajungând la Nord de Canalul Musura, a fost capturată de două vedete sovietice. Un căpitan român a reușit să sară în apă și a scăpat. In aceeași zi, vaporul român de pasageri Giurgiu, care făcea curse spre Tulcea, a fost acostat de o vedetă sovietică și somat să se îndrepte spre malul rusesc. Vaporul însă n'a răspuns la somație și și-a continuat cursa.

La 27 Septembrie, la ora 9 pe malul de Nord al brațului Chilia, între km. 26 și 27, 4 grăniceri sovietici au somat cu focuri de armă o șalupă românească.

In ziua de 26 Octombrie 1940, Sovieticii, au ocupat cu forța insulele Tătarul Mare, Dalerul Mare, Dalerul Mic, Maican, iar la 5 Noembrie Limba, toate de pe partea românească a brațului Chilia.

Conferința internațională Ribbentrop-Molotov dela Chișinău

In zilele de 26, 27 și 28 Iunie anul acesta, parlamentul Moldovei a organizat o conferintă internațională menită să examineze și să denunțe pactul Ribbentrop-Molotov care a dus la răpirea Basarabiei și Bucovinei.

La conferință au participat peste 100 de persoane din URSS, Moldova, România și din Occident.

Intre invitații oficiali s'a aflat și Nicolae Dima din Washington, autor a numeroase studii despre Basarabia și Bucovina. Principalii organizatori ai conferinței au fost Alexandru Moșanu, profesor universitar de istorie și președinte al parlamentului Moldovei, și Valeriu Matei, de asemenea istoric de valoare, mare patriot român, și totodată președinte al comisiei juridice a parlamentului.

Au luat cuvântul majoritatea invitaților, abordând în mod științific și din foarte multe puncte de vedere soarta Moldovei dintre Prut și Nistru. Conferința s'a încheiat cu denunțarea oficială a pactului și necesitatea remedierii consecințelor lui.

Președintele Moldovei (Basarabia), Mircea Snegur, împreună cu compatriotul nostru Nicolae Dima.

MASS-MEDIA AMERICANĂ ŞI INDEPENDENȚA MOLDOVEI

——Nicolae DIMA——

Independența Moldovei era anticipată şi... totodată aşteptată. Nu a fost deci o surpriză faptul că ziarele şi televiziunea americană i-au acordat locuri de onoare. Si totuşi imaginile şi fotografiile din mass media americană au reuşit să transmită emoțiile simțite la Chişinău până aici, peste ocean. Din tot ce mi-a trecut prin fața ochilor în ultimele 24 de ore îmi revin în minte scenele de televiziune arătând mulțimea de Români Moldoveni adunați undeva prin apropierea catedralei din Chişinău, manifestând cu entuziasm, imediat după declararea independenței. Undeva la tribună , se puteau vedea mai mulți oameni dragi tuturor Moldovenilor, oameni înțelepți, calzi şi buni,pe care i-am cunoscut personal.

Intre ei i-am recunoscut pe Mircea Snegur, Preşedintele țării, un om mare, bun şi blând, pe Alexandru Moşanu, Preşedintele Parlamentului, un om înțelept, pe Ion Hadârcă, Vicepreşedintele Parlamentului, tot înțelept, pe Primul ministru Valeriu Muravschi, pe poeta Leonida Lari, constientă de măreția momentului, pe mult îndrăgitul poet Grigore Vieru, inima Basarabiei, precum şi pe mulți alții. Personalitățile liderilor moldoveni păreau să se continue şi să se contopească în personalitatea colectivă a celor câteva sute de mii de Români adunați laolaltă să exprime ceea ce generațiile de sacrificiu din ultimii 50 de ani au exprimat doar în vis şi aspirații.

O fotografie extrem de expresivă, mare şi colorată, a apărut imediat după declararea independenței pe prima pagină a ziarului The Washington Times. In prim plan apar doi bărbați pe fundalul unei mulțimi purtând pancarte într'o mare de drapele tricolore. Judecând după pancartele care se văd, mulțimea pare să scandeze lozinci de libertate şi independență. Aerul predominant este de hotărîre, de luptă şi de entuziasm reținut. Un tânăr cu părul cărunt îmbătrânit înainte de vreme, pare să nu creadă momentul pe care îl trăieşte. O femeie pare să aibă fața brăzdată de tristețe. Privesc şi mă întreb legitim: să-şi amintească ea oare de un tată pierdut undeva în Siberia sau de vreun fecior pierdut în Afganistan?

Imi permit să analizez mai departe imaginea din ziar unde atrag în special atenția cei doi bărbați din prim plan, reprezentând după toate aparențele trecutul şi speranța într'un viitor mai bun. Unul dintre ei este un bătrânel care face parcă ultimele eforturi să participe la istorie. A fost probabil vreun învățător scăpat de ghiarele KGB-ului lui Stalin. De undeva dintr'o ladă dosită şi-a scos o pălărie cu boruri tari şi un papion. Nu! Nu poate renunța la o asemenea zi şi trebue să fie la înălțime. După 51 de ani de aşteptare i-a venit şi lui rândul. Istoria i-a dat dreptate. Cel de al doilea bărbat pare să fie un om simplu între două vârste. Are cămaşa desfăcută la gât, poartă o pălărie țărănească, scandează ceva zâmbind fericit, şi cu mâna dreaptă face semnul modern al victoriei. Fața sa bătută de vânt şi arsă de soare pare să exprime optimism. Dacă el s'a chinuit toată viața, cel puțin copiii lui vor trăi acum mai bine!

Asemenea fotografii au apărut şi în celelalte mari ziare americane, iar comentariile menționează succesiunea evenimentelor care au dus la declarația de independență, entuziasmul Moldovenilor, precum şi diferite date şi cifre despre Moldova şi celelalte republici din URSS.

Un bun comentariu a fost publicat de exemplu, de prestigiosul ziar The New York Times. In calitate de reporter care urmăresc de ani de zile ce scrie presa americană despre Români, constat acum cu satisfacție o schimbare spre bine. Ziarele sunt mult mai bine informate, datele sunt mai precise, interesul general a crescut în mod vizibil, Moldovenii sunt în sfârşit considerați Români, iar despre Basarabia şi Bucovina se menționează că sunt vechi teritorii româneşti. Ziarul new-yorkez precizează totodată că scopul final al Românilor este reunificarea țării.

In sfârşit, mijloacele americane de informare par să exprime o atitudine înțelegătoare şi favorabilă.

VIZITA ÎN STATELE UNITE ŞI CANADA A UNOR PROEMINENȚI LIDERI ROMÂNI DIN CHIŞINĂU

Intre 7 Septembrie şi 19 Septembrie 1991 domnii A l e x a n d r u Moşanu, Preşedintele Parlamentului Moldovei dintre Prut şi Nistru, şi Iurie Roşca, Preşedintele Frontului Popular din Moldova, au fost invitați să efectueze o vizită de lucru în Statele Unite şi Canada. Vizita s'a făcut sub egida Fundației Româno - Americane din New Jersey şi din inițiativa unui grup de Români sprijinitori ai cauzei Basarabiei şi Bucovinei.

Efectuată la foarte scurt timp după declararea independenței republicii, obiectivele vizitei au fost:

- Popularizarea cauzei Românilor dintre Prut şi Nistru;
- Informarea autorităților americane şi canadiene asupra situației din Republica Moldova;
- Obținerea de sprijin în vederea recunoaşterii de către cele două mari țări a independenței noii republici
- Lămurirea oficialităților şi a mijloacelor de informare publică asupra năzuințelor comune ale tuturor Românilor;
- Stabilirea de contacte cu Românii din Statele Unite şi Canada în vederea promovării cauzei Basarabiei şi Bucovinei.

In vederea realizării obiectivelor propuse şi de comun acord cu înalții oaspeți, organizatorii vizitei au stabilit o agendă bogată de lucru şi o serie de contacte politice şi economice de deosebită importanță. In zilele de Luni şi Marți, respectiv 9 şi 10 Septembrie, oaspeții au conferit îndelung cu redactorii prestigioaselor ziare The New York Times şi The Wall Street Journal. Tot Luni, ei au avut un fructuos schimb de idei cu directorii corporației DAEWO din New York. Menționăm că importanta corporație (cu o cifră anuală de afaceri de 23 de miliarde de dolari) doreşte să dezvolte relații de afaceri cu țările fostului bloc răsăritean şi în special cu Moldova. Marți dimineața, domnii Moşanu şi Roşca au fost primiți de ambasadorul Germaniei la Organizația Națiunilor Unite. Cu acest prilej, domnul Alexandru Moşanu, de profesie şi vocație profesor universitar de istorie, a prezentat foarte convingător cauza Românilor Moldoveni iar înaltul reprezentant german a dat dovadă de receptivitate şi o bună înțelegere a situației. In după amiaza aceleaşi zile, oaspeții s'au întreținut cu cercetători şi specialişti ai Institutului pentru Relații Est-Vest, iar seara au plecat la Washington.

Cele trei zile petrecute la Washington au fost încărcate, dar se poate spune fără ezitare că au fost încununate de succes. Pe colina Capitoliului, domnii Moşanu şi Roşca au fost primiți între alții de senatorii Dennis DeConcini, Preşedintele Comisiei Americane pentru Acordurile dela Helsinki, de senatorul Larry Pressler, care împreună cu senatorul Jesse Helms au prezentat senatului o rezoluție în favoarea Moldovei, şi de senatorul de mare prestigiu Robert Dole. Ei s'au întâlnit de asemenea cu Dr. James Lucier, directorul Comisiei Senatului pentru Relații Externe, precum şi cu alți asistenți şi specialişti ai Congresului American. Vorbind blând, calm, cumpătat şi înțelept, şi răspunzând cu răbdare şi bun simț întrebărilor care i s'au pus, domnul Alexandru Moşanu a făcut peste tot o impresie extrem de bună şi de favorabilă cauzei româneşti.

Intâlniri la fel de importante au avut loc la Departamentul de Stat, la Consiliul Național pentru Securitate, la prestigioasa Fundație Carnegie, precum şi cu redactorii cotidianului The Washington Post. Intre toate aceste activități, domnii Moşanu şi Roşca şi-au găsit timpul necesar să viziteze redacția Vocii Americii unde au acordat interviuri atât în limba română cât şi în limba rusă. Din păcate, lipsa de timp a făcut necesară anularea sau refuzarea altor întâlniri solicitate.

Vizita dela Washington s'a încheiat cu o recepție dată în onoarea oaspeților de ambasadorul Lituaniei la Washington... Lazaraitis. La frumoasa recepție care a avut loc la legația Lituaniei au participat invitați de onoare americani, români şi lituanieni. Au luat cuvântul ambasadorul Lazaraitis care a felicitat poporul român cu ocazia independenței Moldovei şi a răspuns domnul Moşanu ca principal vorbitor. Au mai luat pe scurt cuvântul domnul Roşca, Dr. Anca Popa, preşedinta Fundației Româno-Americane, şi avocatul William Hough, consilier juridic al fundației. In momentul în care închei aceste rânduri, domnii Alexandru Moşanu şi Iurie Roşca se află în Canada unde îşi continuă misiunea diplomatică şi unde se aşteaptă să fie invitați ai parlamentului din Ottawa.

Niculae Julian DIMA

Consilier politic
al Fundației.

MANIFESTATIE IN CHISINAU PENTRU INDEPENDENTA BASARABIEI

Ştiinta şi putere supremă

UNIVERSUL NU S'A NĂSCUT LA ÎNTÂMPLARE

E.C. FIANU

Acum vreo douăzeci de ani biologul francez Jacques Monod, distins cu Premiul Nobel, a publicat o carte care la vremea ei a făcut vâlvă. El susținea că lumea noastră, așa cum o vedem, s'a născut pur și simplu dintr'o întâmplare.

Descoperirile și raționamentele fizicienilor. în special cele din ultimile decenii ale secolului nostru. justifică o părere cu totul contrară.

Fizicienii Igor si Grichka Bogdanov au discutat îndelung aceste probleme cu filosoful creştin, academicianul Jean Guitton care, după o largă confruntare, nu ezită să declare:"Astăzi există nu o dovadă - Dumnezeu nu face parte din categoria demonstrațiilor - ci un punct de sprijin stiințific al concepțiilor propuse de religie".

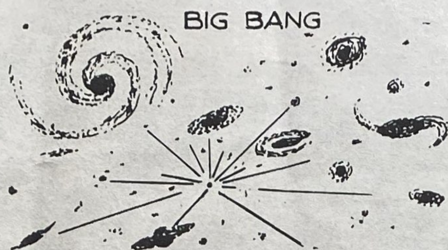
Discuțiile pomenite mai sus sunt redate în cartea pasionantă 'Dieu et la science'' (Dumnezeu și știința) care a apărut de curând în editura Grasset.

Ziaristul Jacques Duquesne dela revista "Le Point" (din 10 Iunie 1991) a stat de vorbă cu frații Bogdanov. Redăm mai jos sinteza acestei întrevederi care, după cartea "Le phénomène humain " a lui Teilhard de Chardin, este un alt răspuns negativ la cea mai mare și mai gravă înşelătorie a civilizației noastre, "filosofia" materialismului dialectic.

Care sunt descoperirile ştiințifice care ne permit să afirmăm că universul nu există datorită unui hazard? In jurul anilor 1990 a apărut o nouă generație de fizicieni; 1900 a fost un an determinant. A fost anul în care, marele fizician german, Max Planck și-a pus o întrebare cât se poate de simplă. Cu răspunsul la această întrebare el a creat un instrument conceptual formidabil: teoria cuantelor, fizica cuantică.

Intrebarea a fost: de ce și cum își schimbă culoarea un corp când este încălzit? Acest fenomen cunoscut sub denumirea de "radiația corpului negru" a preocupat toți fizicienii secolului trecut. Pentru a rezolva această problemă Planck a început, pur și simplu, prin a observa jeraticul unui foc de lemne; el a constatat că o parte era roșie, alta era albă din cauza încălzirii intense, iar alta aproape neagră, fiind răcită.

Si astfel și-a pus întrebarea, de ce diferențele de temperatură crează diferențe de lumină, ceea ce l-a dus la descoperirea anumitor legi ale radiației. El a scos în evidență, în special, faptul că energia radiației induse de căldură, într'un bloc de materie, nu se exprimă în mod contiuu, ci pe "pachete"; aceste mici pachete indivizibile transportă energia fie sub formă de căldură, fie sub formă de lumină. Plank a numit aceste mici grăunțe de energie, "cuante".

Până la el se credea în existența fenomenelor continue și iată că, deodată, se descoperă discontinuitatea. Să luăm un exemplu: în 1900 s'ar fi putut spune că un automobil care trecea dela 1 km/oră la 50/km oră își mărea viteza în mod uniform, regulat, continuu. In versiunea cuantică se va afirma că viteza trece direct dela 3 km/oră la 10 km/oră, după aceea la 15/ km oră, fără etape intermediare prin "salturi". Constatăm un raționament cu totul nou pe care s'a construit toată teoria cuantică; ea a fost unificată și formalizată în 1927 cu ocazia unui congres celebru, la Copenhaga, la care au participat cei mai mari fizicieni din lume.

Urmare acestui congres, noțiunile clasice privind timpul și spațiul, localizarea si materialitatea, cauzalitatea și hazardul, toate noțiuni familiare, au devenit demodate. In felul acesta noua teorie, rupând cu fizica lui Newton și cu relativitatea, a dărâmat materialismul clasic.

CE STIM ASTAZI DESPRE ORIGINILE UNIVERSULUI ?

In prezent majoritatea astrofizicienilor sunt de acord să considere că universul a apărut acum 15-20 miliarde de ani, urmare a ceea se a fost numit un "big-bang" adică expansiunea brutală și extrem de puternică din punct de vedere energetic a universului, la ora aceea foarte mic.

Astrofizicienii iau ca punct de plecare primele părți de miliarde dintr'o secundă care au urmat după big-bang. Ne găsim, leci, la 10^{-43} secunde după explozia originară. La această vârstă fantastic de fragedă, tot universul cu ce va cuprinde mai târziu, galaxiile, planetele, pământul nostru cu arborii și florile sale, toate acestea sunt cuprinse într'o sferă de o micime inimaginabilă: 10^{-33} centimetri: Această sferă era de miliarde de miliarde de ori mai mică decât un nucleu de atom. Densitatea și temperatura acestui univers originar atingeau valori de neimaginat; o temperatură le neconceput de 10^{32} grade (adică 10 urmat de 32 zero-uri).

Dar de unde știm că această explozie, acest big-bang a avut loc în felul acesta?

Există cel puțin trei motive pentru a gândi că explozia a avut loc.

Primul, cel mai determinant, este existența unei radiații fosile scoasă în evidență, în 1965, de către astrofizicienii americani Penzias și Wilson. Această radiție uniformă prezintă o răcire aproape completă, dar are totuși o temperatură de 3 grade Kelvin deasupra lui 0 absolut. Radiația este omogenă în toate direcțiile universului și poate fi observată sub forma unui ecou care se interpretează ca fiind urma unei explozii originare gigantice. Ea a fost captată, aproape din întâmplare, într'un fel uimitor. Primul satelit de telecomunicații "Telstar" a fost lansat în 1965. La ora aceea Franța trebuia să construiască și un tip de radar special pentru a analiza deplasările satelitului; ori acesta n'a fost terminat la timp. Astfel ștafeta a fost preluată de astronomii americani care au îndreptat radarul lor spre traiectoria lui Telstar. Cu această ocazie ei au colectat și o altă informație: urma acestei faimoase radiații de 3 grade deasupra lui zero absolut.

Al doilea motiv pentru a crede în big-bang este mișcarea de fugă a galaxiilor acestor imenși nori de stele din care face parte și soarele nostru. Stim să descompunem și să analizăm lumina care o produc. Cu cât ele se îndepărtează cu atât această lumină se regăseste într'un spectru care tinde către roșu, fenomen cunoscut astăzi sub denumirea de "efect Doppler". In felul acesta putem constata deplasările galaxiilor care pot fi modelate; de asemenea, putem să definim comportarea ansamblului galaxiilor care pot fi observate. Ajunge un calcul relativ simplu pentru a deduce momentul în care erau adunate la un loc; cam în felul unui film pe care l-am desfășura invers. S'a descoperit că ele erau grupate într'o foarte mică regiune a spațiului-timp, acum vreo 15-20 miliarde de ani.

In fine dispunem de un al treilea indiciu: vârsta stelelor. Cele mai vechi au 15-20 miliarde de ani. Considerăm și vârsta materiei în sine. Particulele cele mai vârstnice, în special izotopii de uranium, au între 15-20 miliarde de ani. In consecință regăsim întotdeauna aceleași valori. O asemenea concordanță ne arată că, într'adevăr, "s'a petrecut ceva" extraordinar, ca de pildă o explozie gigantică acum cca. 15 miliarde de ani.

DAR DE CE A EXPLODAT ACEST NUCLEU INFINIT DE MIC ?

Nu știm de ce, dar ne apropiem de anumite răspunsuri. Primul dintre acestea ni-l dă teoria cuantelor care la sfârșitul anilor '40 a găsit un nou domeniu de aplicare: electrodinamica cuantică, numită și "teoria cuantică relativistă a câmpurilor". Noul mod de a vedea această problemă ne arată că realitatea "fundamentală" pe care se bazează totalitatea fenomenelor materiale nu este de tip granular (ce este format din grăunțe) nici de tip corpuscular (constituant ultim discontinuu al materiei și al energiei), ci din contra, de tip "imaterial".

In fond realitatea se poate asemăna cu un ansamblu de câmpuri descris prin inermediul interacțunilor constante dintre câmpuri. In această perspectivă 'fondul" pe care se află materia vizibilă n'ar fi decât interpretarea și/sau suprapunerea, deci țesutul de câmpuri fizice de diferite feluri. Insăși aceste câmpuri fizice nu au decât o "substanță" vibratorie - dacă putem să ne exprimăm în acest fel - și nu materială.

OARE ELE SUNT UNDE?

Nu, ele nu sunt unde, ci mai degrabă structuri care permit deplasarea undelor și manifestarea lor. Câmpul nu are proprietăti spațiale și temporale ci este, mai degrabă, o matrice. Deci universul originar este un fel de structură imaterială?Nu tocmai. La origine, puțin timp înainte de big-bang, a existat probabil ce am putea numi "un câmp cuantic inițial". Fizicienilor le este greu să afirme, astăzi, care era situația precisă la acel moment. Dar, în măsura în care - la vremea aceea - nu exista nici o urmă de ceva care să fie material putem considera că noțiunea de materialitate nu are sens. Aduse la scara noastră, nici noțiunile de spațiu și de timp nu au, nici ele, vreo semnificație. De exemplu, un eveniment care durează astăzi cât timpul unui flash fotografic, corespunde în acest univers care se naște, unui timp de mai multe miliarde de ani.

Evenimente considerabile s'au desfășurat cu o viteză nebună, de neconceput de noi. De exemplu, după clipa originară a creației au fost necesare numai câteva miliarde de fracțiuni dintr'o secundă pentru ca universul să intre într'o fază extraordinară pe care fizicienii o numesc "era inflaționară".

In timpul acestei perioade incredibil de scurte care se situează între 10^{-35} / secundă și 10^{-32}/secundă, universul s'a mărit cu o valoare corespunzătoare lui 10^{-50} trecând dela dimensiunea unui nucleu de atom la acea a unei portocale de 0 10 cm. De atunci el a crescut mult mai încet: dela era inflaționară și până în zilele noastre, el nu s'a mărit decât cu un factor relativ redus de 10^{-9}, adică de numai un miliard de ori.

(Continuare în Nr. viitor)

OASTEA DOMNULUI

(Urmare din pag. 15)

precizată amploarea lor destructivă, va trebui să se prepare, minunţios, intervenţia simultană a întregului front misionar. In primul rând, o acţiune informativă, de propovăduire, şi educativă, de curăţire, în vederea formării unei conştiinţe creştine. In al doilea rând, o acţiune preventivă, de împotrivire, şi constructivă, de zidire, pentru a pune bazele unei colectivităţi creştine, alcătuită din oameni noi.

In organizarea luptei misionare, Sfatul frăţesc de conducere nu poate ignora aspectul predominant al ALTERNANTEI de care vorbeşte Biblia: ''Iată, astăzi te pun peste neamuri şi peste împărăţii, ca să smulgi şi să tai, să dărâmi şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti'' (IEREMIA, 1.10). Ordinea ofensivei spirituale este aceasta, prin urmare: smulge şi sădeşte, dărâmă şi zideşte. In cazul ofensivei destructive, se vor pune la punct într'o desăvârşită şi unitară disciplină, formaţiunile sau grupurile de asalt care, după planul general rânduit de ''Sfatul frăţesc de conducere'', urmează să intervină la nevoie, pentru a dărâma şi nimici obiectivele Răului, pentru a mătura ''aluatul cel vechi'' al răutăţii şi vicleniei, pentru a curăţi cu ''lopata în mână'' aria socială, arzând pleava nelegiuirilor ''print'un foc care nu se stinge'' (MATEI, 3. 12).

Unităţile şi sub-unităţile anti-furt, anti-prostituţie, anti-alcoolism, anti-sărăcie, etc. vor veghea la ''poarta cetăţii'', urînd răul şi asediind, în Numele Domnului, redutele lui duşmănoase, pentru ca - destrămându-le - în locul lor să apară instituţii de binefacere şi cetăţi de scăpare. In cel de al doilea caz - al ofensivei constructive, declanşată de către o serie de asociaţii laice, ce trebuesc create, cum ar fi: asociaţiile de tineret, de intelectuali, de părinţi şi profesori, de femei, de artişti şi oameni de litere, de industriaşi şi comercianţi -, se va realiza, pe principiul diviziunii creştine, catehizarea sufletelor mântuite şi zidirea, în cercuri concentrice extensibile, a unor medii sintetice, experimentale, de viaţă nouă.

Aceste eşantioane comunitare, pe măsură ce vor spori ca număr, vor facilita transformarea întregii societăţi româneşti şi vor demonstra, totodată, că prin apostolatul laic al Oastei Domnului, organizat în conformitate cu principiile mai sus enunţate, reclădirea pământului românesc este posibilă, dacă ''piatra din capul unghiului'' rămâne Iisus Hristos (EFESENI, 2.20)

Sergiu GROSSU

EVENIMENT CULTURAL LA PARIS

EXPOZIŢIA "AU TEMPS DES IMPRESSIONNISTES" "LA PEINTURE ROUMAINE" (1865-1920)

GRIGORESCU - ANDREESCU - LUCHIAN - DĂRĂSCU

Andrei PANDREA

In zilele caniculare poposite: vara aceasta şi la Paris, turiştii străini, ca şi rarii parizieni (încă neatinşi de febra "transhumanţei estivale" a concediilor şi vacanţelor), se refugiază cu deliciu în parcuri şi la umbra generoasă a celor două păduri: Bois de Boulogne şi Bois de Vincennes. Vestigiul codrului de goruni Rouvray, - Vlăsie încă neatinsă de secure în secolul al V-lea, pe vremea merovingienilor,-acest Bois de Boulogne, - fost domeniu regal al capetianului Philippe II Auguste (deci descendentul direct al lui Hugues Capet), domnitor între 1180-1223, ocupă 800 ha lângă Sena, în Sud-Vestul capitalei franceze.

Innecată în verdeaţa arborilor multiseculari şi străbătută de aleile adumbrite ale pietonilor, călăreţilor şi bicicliştilor, această oază vegetală tăinuieşte lacuri (Le Grand Lac, Le Lac Superieur, Le Lac du Tire aux Pigeons), o fostă baltă (la Mare St. James), câteva iazuri (les etangs de Longchamps; de l'Abbaye; de Suresne; de Boulogne), ba chiar şi o Grande Cascade artificială, născută de un pârâu, clipocitor pe sub podurile elegante.

Parcul Bagatelle din Nord-Vestul pădurii (ital. bagatella "tunul măscăriciului" fran. bagatelle "fleac, moft") este un mic juvaer botanic şi horticol. El cuprinde lacul Nimpheas, mărginit cu smirdar şi încărcat de nuferi, şi alte câteva mici lacuri în salbă ce împresoară un mic castel (le Petit Chateau) şi le Trianon de Bagatelle - care nu trebue confundat cu acel Grand Trianon de la Versailles, în care la 4 Iunie 1920, s'a semnat Tratatul ce consfinţea România Mare, consacrând în faţa lumii unirea cu Patria eternă a provinciilor româneşti Transilvania, Maramureş, Crişana şi Banat-, le Miroir japonais; le Parterre français; o grădină de stânjenei; l'Orangerie; şi la Roseraie - cu sute de varietăţi de trandafiri premiaţi în concursuri, având toate nuanţele culorilor şi parfumurilor... Pajiştile verzi găzduiesc chioşcuri, cafenele, restaurante, expoziţii şi muzee...

In 1720 mareşalul d'Estree construieşte un mic pavilion, numit Babiole sau Bagatelle, ale cărui ruine sunt cumpărate în 1775 de Contele d'Artois, viitorul rege Charles X (1825 - 1830).

Marie Antoinette, cumnata sa, face prinsoare cu proaspătul stăpân că, acesta nu va putea construi o clădire nouă în trei luni... Spre a nu pierde pariul, contele convoacă un arhitect priceput - pe Francezul Bellenger - care-i face planurile în 24 ore (!) şi pe un grădinar celebru - Englezul Blakaie - autorul grădinii de stil tot englez...In numai 64 zile, actuala Bagatelle şi parcul înconjurător erau edificate şi pariul câştigat!

In acest cadru splendid şi prestigios, Primăria Parisului şi Asociaţia Prietenilor Parcului şi Castelului Bagatelle, expun între 8 Iunie şi 8 Septembrie 1991, la Trianon de Bagatelle, 65 de tablouri provenind dela Muzeul Naţional de Artă din Bucureşti, aparţinând lui Nicolae Grigorescu (1838-1907). Ioan Andreescu (1850-1882), Stefan Luchian (1868-1916) şi Nicolae Dărăscu (1883-1959).

Impreună cu L'Hotel de Ville (Primar Jaques Chirac), iniţiativa expoziţiei aparţine Uniunii Latine. Creată de Convenţia dela Madrid în 1954, această uniune, cu vocaţie lingvistică, ştiinţifică, tehnică şi culturală, are ca obiectiv promovarea identităţii culturale proprii lumii latine cu respectul diversităţii ei.

Din uniune fac parte 25 de state de limbă neolatină: Argentina, Brazilia, Chile, Cuba, Ecuador, Franţa, Filipinele, Guatemala, Guineea-Bissau, Haiti, Honduras, Italia, Monaco, Nicaragua, Paraguay, Peru, Portugalia, Republica Dominicană, România, San-Marino, Spania, Uruguay, Vatican şi Venezuela.

Si-au dat concursul la realizarea expoziţiei: Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Culturii, Ambasada României la Paris şi Delegaţia României pe lângă UNESCO, pentru ţara noastră, ca şi Departamentul Afacerilor Internaţionale al Ministerului Culturii şi Asociaţia Dialog între Culturi a Consiliului regional din Ile-de-France, pentru Franţa.

La această primă mare manifestare culturală română organizată după evenimentele din Decembrie 1989, a contribuit Comitetul ştiinţific compus din: Ambasadorul Dan Hăulică, delegat permanent al României pe lângă UNESCO, Dl. Theodor Enescu, Directorul Muzeului Naţional de Artă din Bucureşti, D-na Dorana Coşoveanu, istoric şi critic de artă, directoare adjunctă a Muzeului Naţional de Artă şi Dl. Remus Niculescu, binecunoscut istoric de artă.

Comisarii expoziţiei - Doamnele Ioana Beldiman, Dana Herbay şi Dl. Edouard Pommier - au selecţionat picturile celor patru artişti români.

Duminică 4 August, neam îndreptat spre Bagatelle la expoziţie, în patru: Gloria, doamna mea, Lidia şi Cornel Moraru, prietenii noştri. Scăpând de arşiţa instăpânită la Paris, ne-am alinat asgoarea sub umbra grea a pădurii, căutând elegantul palat "Bagatelle". Mic, luminos şi proporţionat, apariţie irealã, l-am găsit împodobit de amintirile noastre, cele iscate pe malul Dâmboviţei şi în bogatele muzee bucureştene, ajunse aievea, acum şi aici, ca la de acasă...

Nicolae Grigorescu - ucenic al lui Anton Chladec, pictor al bisericii din Băicoi şi al Mânăstirii din Căldăruşani, iconarul care-şi vindea sfinţii prin iarmaroace, ajunge la Paris în 1861. Impriętenindu-se cu Millet şi Courbet descoperă şcoala dela Barbizon şi pictorii impresionişti. Pictează în pădurea dela Fontainebleau şi se instalează la Paris, la numărul 59, pe rue de la Seine. In 1877 participă la războiul de independenţă. După schiţele scenelor de luptă, va picta capodopera "Atacul dela Smârdan", comandată de primăria Bucureştilor, pentru comemorarea victoriei româneşti împotriva Turcilor.

Revine la Paris în 1879 şi îşi păstrează atelierul până în 1890. Expune "Evreul cu gâsca" la salonul din Paris din 1880, şi în 1886, în sala Martinet, are o expoziţie personală. In 1889 prezent atât la Expoziţia Universală dela Paris cât şi la Salonul Ateneului Român, este ales membru de onoare al Academiei Române, fiind primul pictor admis sub cupola prestigioasei instituţii. Cel mai însemnat pictor român moare la 21 Iulie 1907, la Câmpina, în faţa şevaletului, pictând "Intoarcerea dela târg."

Sunt expuse tablourile: "Atacul dela Smârdan", "Toamnă", "Fata cu ulcica", "La malul mării", "Autoportret", "Pescăriţă la Grainville", "Pictorul Andreescu la Barbizon", "Interior breton" "Portret de femeie", "Hanul la Orăţii", "Peisaj la Posada" etc.

Ioan Andreescu, elev al Secţiei de desen a Academiei de Belle Arte din Bucureşti, devine profesor de desen şi caligraf. Işi descoperă vocaţia în 1873, când îl întâlneşte pe Grigorescu. Intre 1874 şi 1877 pictează la Buzău - unde se mutase - numeroase tablouri: "Târgul dela Drăgaică", "Casa ciurarului", "Plopi la marginea satului", "Târgul de lângă Buzău", "Case la marginea drumului". In Martie 1878 apar primele semne ale tuberculozei. In 1879, la Paris, se înscrie la Academie Julian. Pictează "Femeie în albastru", "Model costumat" şi "Trandafiri roz" (les roses roses). Se instalează la Barbizon, unde se dedică peisajului. In 1882, anul morţii sale - la 32 ani - Sala Stavropoleos din Bucureşti îi găzduieşte 60 de tablouri.

Sunt expuse: "Stânci şi mesteceni", "Livada înflorită", "Natură moartă", "Stânci la Apremont", "Trandafiri", "Iarna la Barbizon" etc.

Stefan Luchian, bucovinean din Stefăneşti, îi are profesori pe Theodor Aman şi Gheorghe Tăttărescu la Scoala de Belle Arte din Bucureşti, în 1885. Obţine o bursă de un an la München, unde execută copii după Duerer, Rembrandt, Ruysdael şi Corregio. Inre 1891-1892 este elevul lui Bouguereau, la Academie Julian. Se întoarce definitiv în ţară la 1892. Activitatea frenetică îi este răsplătită cu medalia "Expoziţiei artiştilor în viaţă" din 1884 pentru "Ultima cursă de toamnă", pictată în Franţa, sub influenţa lui Degas. Colaborează cu Artachino la zugrăvirea bisericilor din Alexandria şi de pe strada Brezoianu, din Bucureşti. La Expoziţia Universală, din 1900 expune două pasteluri. Atins de un atac de paralizie în 1901 continuă să picteze în adâncă suferinţă fizică; dar forţa expresivă a desenului şi intensitatea culorii, nu trădează boala. In 1910, expoziţia personală dela Ateneul Român, reuneşte 84 de tablouri. Moare la 28 Iunie 1916 cu mâinile paralizate.

Sunt expuse tablourile: "Autoportret", "Anemone", "Fata cu portocale", "Atelierul pictorului", "Fântâna din strada Clucerului", "Cobzarul", "Hanul părăsit", "Haina verde", etc. "Safta Florăreasa" a fost împuşcată, în Decembrie 1989, de două gloanţe: unul în inimă, altul în partea dreaptă a gâtului...Simbol tragic, învins de artă şi de viaţă...

Nicolae Dărăscu studiază la Scoala de Belle Arte din Bucureşti, la München şi la Academie Julian din Paris (din 1906). Se perfecţionează în tehnicile neoimpresionismului şi ale "pointillismului". Se interesează de legea contrastelor simultane (Eugene Chevreuil) şi legile optice care domnesc asupra raportului dintre culori (Herman von Helmholtz). La Saint-Tropez, pe Coasta Dalmată, în Sudul Italiei şi în Dobrogea, pune în practică, în domeniul acuarelei şi cu excelente rezultate, tot ce a învăţat.

In "Vue de Saint-Tropez" şi "In pădurea Clamart", tehnica unor Seurat şi Signac - poantilismul - este perfectă. Fondează societăţi artistice ("Arta Română", "Arta") şi publică articole în "Simetria", "Contimporanul". La Bienala dela Veneţia din 1940 (unde expune alături de Th. Palladi, J. Steriadi şi Lucian Grigorescu) i se rezervă o sală întreagă. Expune, tot la Veneţia, şi în 1942. Bombardamentul american din 4 Aprilie îi distruge atelierul şi multe din opere

Sunt expuse tablourile: "Piaţa teatrului" (Calea Victoriei). "Sub ploaie", "Han vechi la Balcic", "Moschee la Balcic", "Veneţia", "Palatul Doria", "Vedere din Tulcea", "Vedere din St. Tropez", "Peisaj din Dobrogea", "Vedere din Balcic", "Peisaj dela Argeş"...

Părăsind încântaţi această fermecată enclavă artistică românească, neam convins, încă odată, de afinităţile elective care ne unesc pe noi Românii şi pe ei Francezii, şi ne-am îndreptat un cald gând de mulţumire ţării gazdă a expoziţiei - Franţa, şi Oraşului Lumină- Parisul.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

DE TOATE PENTRU TOŢI

- ANTARCTICA -

Al şaptelea continent al planetei noastre, cuprinzând şi Polul Sud, Antarctica, deţine câteva recorduri mondiale: cel mai puţin populat, cel mai rece, cel mai sec, cel mai vântos şi cel cu altitudinea medie cea mai mare, 2000m.

In formă de calotă glaciară, Antarctica înconjurată de oceanul Austral, are ca vecini la Vest Tara de Foc şi la Est Noua Zeelandă. Pe axa NS Antarctica se întinde dela Polul Sud până la 60° latitudine Sud. Acum cca. 200 milioane de ani ea s'a desprins din continentul Gondwana aflat în emisfera de Sud a planetei noastre.

Numai 2% din teritoriul ei nu este îngheţat. Restul este un bloc de gheaţă care, pe alocuri, are profunzimea de 4000m. Dacă această gheaţă - evaluată la 30 milioane km3 - s'ar topi într'o zi, nivelul oceanelor s'ar ridica cu 60m, înălţimea unui bloc de 25 etaje. Cantitatea imensă de gheaţă este datorată temperaturii scăzute; s'au înregistrat chiar - 92 grade Celsius. (media la Polul Sud este de 57 grade C). Altitudinea, vânturile putând să atingă 300 km/h şi impactul foarte redus al radiaţiilor solare - invers proporţionale cu latitudinea - sunt cauza acestor temperaturi scăzute.

In consecinţă, viaţa pe continent este redusă la minimum. O găsim în spaţiul maritim, în insulele subantarctice, în peninsula vestică şi pe o fâşie lată de 500 m, de-a lungul litoralului. In zona maritimă, care conţine o cantitate dublă de plancton faţă de mările tropicale, întâlnim şi balena albastră, câteodată, lungă de 30 m şi cu o greutate de 150 t!

Insulele sunt raiul pinguinilor; printre ei, pinguinul imperial de aproape 1 m înălţime. In peninsula vestică întâlnim singurele două plante cu rădăcină ale continentului: o graminee şi o garoafă. Pe litoral, viaţa este reprezentată prin 52 de specii de insecte minuscule, cea mai mare având 5mm lungime; printre ele s'a rătăcit şi o muscă mai specială...fără aripi!

Continentul a fost descoperit de navigatorul american Davis, la 7 Februarie 1821, ceea ce a permis, înainte de Primul Război Mondial şi în special după aceea, unor cohorte de savanţi de toate naţionalităţile să studieze acest teritoriu şi mediul lui înconjurător, cu totul inedit.

Primul om ajuns la Polul Sud (14 Decembrie 1911) a fost Norvegianul Roald AMUNDSEN. Englezul R.F. Scott şi alţi patru exploratori, ajunşi la faţa locului câteva săptămâni mai târziu au murit, pe drumul de întoarcere, de frig, de oboseală şi de foame.

Singurii oameni care trăiesc pe continent, în permanenţă, sunt cercetătorii şi ajutoarele lor. Departe de centrele de activitate seismică, Antarctica este singurul teritoriu, pe glob, unde se poate studia flora şi fauna, necontaminate de prezenţa omului. Prin convenţie mutuală s'a interzis importul de plante şi animale, străine de continent. Cercetările cuprind şi domenii ca: fizica păturilor superioare ale atmosferei, bio-geografia, fizica globului, oceanografia, climatologia, meteorologia ş.a. Datorită temperaturii foarte scăzută, majoritatea mecanismelor utilizate de fuzeele şi navetele spaţiale sunt studiate în laboratoarele dela faţa locului. Atmosfera deasupra mării, între Africa de Sud şi Antarctica, este calificată drept "uzina mondială a vremii".

Regiunile polare, primind cea mai mare parte a radiaţiilor cosmice, studiul acestora şi al anomaliilor magnetice sunt de importanţă primordială pentru comunicaţiile radio.

Pentru protecţia continentului, tratatele dela Washington (1959) şi Madrid (1991) interzic orice activitate militară, precum şi exploatarea minereurilor existente. Turismul care devenise, în ultimii ani, anarhic, a fost reglementat de asemenea.

In încheiere nu ne rămâne decât să sperăm că musca fără aripi - de care am pomenit - nu va regreta niciodată lipsa atributelor esenţiale speţei ei: pacea care domneşte pe continent nu o obligă să-şi ia zborul.

E.C.F.

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

SOLIDARIZARE CU BASARABIA LA CHICAGO

Proclamația Independenței Basarabiei, dela 27 August 1991, a ajuns în chip fulger și la Românii din Chicago, ca o extraordinară veste care ia de pe inima românească o sursă de jale, creată de ruperea trupului țării.

Sub impulsul acestei vești, a avut loc în ziua de Duminică 1 Septembrie, în sala Parohiei "Nașterea Domnului" un program național de cinstire a Basarabiei și de solidarizare cu Proclamația de Independență și cu aspirațiile încă de împlinit ale Basarabenilor.

In fapt acest program a fost precedat de o rugăciune de mulțumire Atotputernicului pentru ajutorul dat basarabenilor și de invocare de continuu ajutor din partea cerului, rostită de Părintele Simion Pavel în fața Altarului.

In fața unei adunări care a umplut sala, introducerea în program a fost făcută de D-nele Lucia Pop și Marusia Yaworska, cu recitarea unor poezii legate istoric și simbolic de Basarabia.

Apoi au vorbit D-nii Eugen Bârsan și Gheorghe Rădulescu. Prin cuvintele lor s'a exprimat salutul adunării adus fraților basarabeni, a fost declarată solidarizarea cu Independența proclamată la Chișinău, s'au făcut urări pentru realizarea etapei de realipire a Basarabiei la Patria Mumă și s'a vorbit și despre tragicul istoric al Basarabiei cauzat de criminalele anexiuni rusești, la care mai nou, în chip amarnic, s'a adăugat nepăsarea actualului regim din România, care a dovedit a pune mai mult preț pe legăturile lui de obediență față de Moscova, decât pe o politică de ajutor de tot felul datorat și așteptat de Basarabia.

Adunarea s'a terminat cu Imnul României și Basarabiei, "Deșteaptă-te Române" și cu o bucurie umbrită de îngrijorarea necazurilor prin care frații basarabeni mai au de trecut. Nu ne îndoim că, cu ajutorul lui Dumnezeu și vâna românească pe care o dovedesc, ei vor ajunge la împlinirea aspirațiilor.

CORESPONDENT

NICAPETRE S'A ÎNTORS CU MERELE DE AUR

Cu ocazia unei mese la iarbă verde care a avut loc la Câmpul Românesc din Hamilton, Duminică 18 August a.c., prietenii și admiratorii săi au sărbătorit succesul obținut de sculptorul Nicapetre, în țara soarelui răsare.

La cel mai mare concurs internațional de sculptură contemporană - Expoziția Henry Moore din Japonia - Nicapetre a fost distins cu premiul Muzeului Regal Ueno.

Operele sculptorului "Adam și Eva", făuriți din marmoră de Pendeli, au dus încă odată faima artei românești până departe, peste mări și țări. Ave NICAPETRE!!

CONFERINȚA LIGII MONDIALE PENTRU LIBERTATE ȘI DEMOCRAȚIE

In zilele de 21-25 August, a.c., a avut loc la San Jose, Costa Rica, a 23-a conferință anuală a Ligii Mondiale pentru Libertate și Democrație (World League for Freedom and Democracy), la care au participat delegați a peste 90 de națiuni și organizații internaționale.

Conferința s'a deschis în sălile hotelului Cariari, fiind onorată de prezența președintelui Republicii Costa Rica, Dl Rafael Angel Calderon Fournier.

Delegația românească, reprezentând Frontul Român al Libertății, a fost compusă din domnii: Chirilă Ciuntu, din Windsor, Canada, care este și vicepreședintele Frontului din Canada și Dl. Ing. Petru Lupușor, din Detroit, SUA.

La dezbaterile ce au avut loc, au luat cuvântul delegați reprezentând națiunile participante, dintre care merită să fie menționate următoarele personalități: Generalul Robert Close, președintele consiliului Ligii și senator în parlamentul Belgiei, Dr. Tze-Chi Chao, președintele Ligii în Republica Chineză (Taiwan), Dr. Bernal Urbino Pinto, din Costa Rica, președintele comitetului aranjator al conferinței, Prof. Dr. Woo Jae Seung, secretarul general al Ligii din Seul, Coreea și alții.

După prezentarea rapoartelor de activități din partea delegaților, au fost citite și câteva mesaje trimise unor șefi de state, din care menționăm numai următoarele: președintele Republicii Filipine, președintele Republicii Taiwan și președintele Cehoslovaciei.

Noul comitet executiv de conducere a fost ales, după cum urmează : președinte de onoare pe viață, Dr. Ku Cheng Kang (Taiwan), președinte activ, Dr. Tze-Chi Chao (Taiwan) și ca secretar general al Ligii, Prof. Dr. Woo Jae-Seung (Corea).

Delegația românească a prezentat adunării generale o Declarație din partea Frontului Român al Libertății, al cărui președinte este Dl. Dr. Radu Budișteanu (Frankfurt, Germania). In această declarație "se exprima punctul de vedere al Frontului, referitor la evoluția politică din Estul Europei, după prăbușirea comunismului și atitudinea ce ar trebui luată de guvernele lumii libere, pentru a asigura respectul drepturilor omului în teritoriile din Europa răsăriteană și sprijinul ce trebue dat popoarelor din această zonă, pentru a-și recâștigă libertatea națională și independența politică".

Ca încheiere, se poate afirma pe drept cuvânt că, și anul acesta, cea de a 23-a Conferință a Ligii Mondiale pentru Libertate și Democrație, a avut un succes frumos și se speră ca idealurile, după care această organizație mondială se conduce, vor fi luate în seamă, răspândindu-se în întreaga lume, făcând ca Lumina Adevărului și Dreptății să biruiască și să distrugă împărăția minciunii condusă de Satana și slugile lui.

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

COMUNICAT

Comitetul de conducere al Congresului Limbii Române a hotărît să organizeze, în cursul anului acesta un congres, urmând tradiția de până acum. In vederea acestui congres se va trece la o reorganizare pe baze mai largi, fapt cerut de noile schimbări care au intervenit în România. Cei ce doresc să participe la lucrările acestui congres și la activitățile noastre de viitor sunt rugați să ne scrie în aceste sens, și apoi vor primi lămuririle necesare.

Președinte,

Valentin CANTOR

ASOCIAȚIA FOȘTILOR DEȚINUTI POLITICI DIN ROMÂNIA

- SECȚIA STATELE UNITE ȘI CANADA -

După mai multe contacte directe cu Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, un grup de foști deținuți politici în temnițele comuniste, aflați în Statele Unite și Canada, a luat inițiativa de a reactiva o asociație, în vederea promovării intereselor comune, cel puțin a celor morale. Acei ce doresc să facă parte din această asociație sunt rugați să se adreseze grupului de inițiativă, scriind la adresa:

Gheorghe CUCU
3310 Wraywood Pl.
Falls Church, VA. 22042
U.S.A.

CEL DE-AL 23-LEA FESTIVAL FOLCLORIC DIN KITCHENER, ONTARIO, CANADA

Acum 25 de ani, un grup de Români bănățeni din Banatul din Iugoslavia pun bazele în Kitchener a unei societăți culturale românești, care se va numi "Banatul". Scopurile ei erau menținerea moștenirii culturale românești și păstrarea adevăratelor valori spirituale ale neamului nostru.

O dată înființată această societate, primul gând a fost organizarea unui festival cultural folcloric și a unei biserici ortodoxe.

Pregătirile pentru festival au început imediat în condiții destul de grele. Dansatorii făceau pregătirile într'un garaj la Dl. Andrei Kârnician. S'a pornit cu mare entuziasm la lucru și astfel în primul week-end din Septembrie 1968 avea loc Primul Festival Folcloric Bănățean din Kitchener.

Susținerea an de an a făcut ca acest festival să se impună pe continentul american cu participarea oaspeților din cele mai îndepărtate colțuri ale Statelor Unite și Canada, Kitchener-ul devenind loc de întâlnire pentru Români, un fel de Muntele Găina, tinerii având putința să se cunoască între ei într'o atmosferă românească, după festival începând nunțile.

Exemplul festivalului din Kitchener a fost urmat de alte orașe din Statele Unite, la ora actuală rămânând în "concurs" Detroit-ul, Chicago și New York.

Programul unui asemenea festival e destul de variat primând întrecerile sportive în prima zi, primirea oaspeților și balul festivalului. A doua zi cuprinde, de obicei, competiții de dansuri naționale, de soliști vocali, de soliști instrumentali, de orchestre, recitări, cel mai frumos costum popular românesc, alegerea de Miss Banatul și în continuare dans și voie bună.

Cel de al 23-lea Festival Folcloric din Kitchener a avut loc și anul acesta la "Centrul Cultural Românesc - Banatul", o frumoasă proprietate de 10 acri și o sală nouă, zidită acum câțiva ani. Sâmbătă, 31 August, au jucat fotbal echipe din : Toronto, New York, Hamilton și Kitchener. Câștigătoare a fost echipa din Kitchener.

Seara a avut loc Balul Festivalului la care a cântat orchestra George Scopu și cântăreața Andrea Voica din România. Aceasta ne-a plimbat din cântec în cântec prin toate colțurile dragi ale țării noastre de acasă, cu un talent..."încântător"!

Despre întrecerile echipelor de dansuri populare românești e greu a descrie grația și arta dansatorilor, vioiciune, tinerețe, zâmbete pe față și frumusețea costumelor populare, unele mai frumoase decât celelalte. Au dansat: o echipă din Chicago, alta din Detroit, alta din New York și din Kitchener echipele Piticilor, Juniorilor și Seniorilor. Echipei Piticilor li s'a acordat un premiu de participare, la Juniori locul I a revenit Kitchener-ului, iar la Seniori locul I fiind obținut de New York.

La soliști vocali a participat Pipi Scopu din New York, iar în afara concursului Iosif Puiu Miloș dela Radio Novi Sad.

La soliști instrumentali pe locul trei s'a situat Emanuel Ichim, la chitară, pe locul doi Cornel Cristea la tobe, pe locul întâi Peter Scopu la acordeon.

La concursul de frumusețe, a fost aleasă domnișoara Mariana Savu din Arthur Ontario, Miss Banatul pe 1991-1992.

La concursul de orchestre a fost premiat grupul de tineri dela New York.

Maestru de ceremonii a fost Dl. Pavel Filip.

Au participat, în fiecare zi, în jurul a 500 de persoane bucurându-se de o adevărată atmosferă românească.

Corespondent

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

CĂSĂTORII

*Sorin Georgescu, Str. Armoniei , Bl.P2. sc.E. ap.5. Zona Nord. Rm. Vâlcea, cod 1000. Jud. Vâlcea, România. tel.947-14101, sunt învăţător. am 25 de ani. necăsătorit. Am 1.78 m. 67 kg. ochi albaştri. părul şaten. In timpul liber, dela 13 ani, compun muzică în limba română şi engleză; cunosc perfect limbile franceză şi engleză, cânt la chitară, acordeon şi pian; doresc cunoştinţă corespunzătoare în Canada, SUA. Europa în vederea căsătoriei. Scrieţi la adresa de mai sus.

*Doamnă Romăncă, 57 ani, drăguţă, gospodină, nefumătoare, stabilită în Germania de 5 ani în oraşul Stuttgart. doresc cunoştinţă cu un domn din Europa -Germania, Franţa. Belgia- . Canada sau Statele Unite. în vederea unei prietenii şi eventual căsătorii. Răspuns la adresa: Lucia C., Hechstrasse 56 (Monchfeld). 7000 Stuttgart. 50 RFG. Telefon 0711.8401566.

*Puia Victor, Lindenstr. 11. 7016 Gerlingen. Deutschland, şaten. ochi căprui. 18 ani. 80 kg, 1,81 m. doreşte să-şi întemeieze o familie în Canada, SUA sau Europa de Vest. Scrieţi la adresa de mai sus.

*Intelectuală (farmacistă), 47 ani, fără obligaţii. fluentă în engleză. franceză. greacă. doresc corespondenţă cu domn intelectual (47-55 ani) în vederea unei relaţii serioase. Scrieţi la: Angela Grasu, Str.11 Iunie nr.60, Sector 4, Bucharest cod 70532, România.

*Ion Constantin, Lindenstrasse 11, 7016 Gerlingen. Deutschland, brunet, ochii căprui. 1.85m. 85 kg, 23 ani, doreşte să-şi întemeieze o familie în Canada, SUA sau Europa de Vest. Scrieţi la adresa de mai sus.

*Cetăţean canadian, prezentabil, înalt. inimos, caut doamnă asemănătoare. serioasă, drăguţă, gospodină, până la 46 ani. Răspunsuri serioase, însoţite de fotografie recentă. în limba română sau maghiară, la: Station "A". Box 275, Winnipeg. Manitoba, R3K 2A1, Canada.

*Doamnă văduvă, 57 ani, 1,66 m, cu studii superioare, stabilită în RFG, fără obligaţii, caută domn corespunzător. cca. 1,80 m. cu o situaţie financiară. având şi carnet de conducere. de asemenea stabilit în RFG. Primesc şi anunţuri din România. Răspuns la Paul Morcov, Postfach 10 13 26 D. 6050 Offenbach. West Germany (pentru Oana). Sau telefon 0241-504168. Domnul poate fi şi mai tânăr.

BANI, BANI, BANI, BANI !!!

Aveţi probleme financiare? Nimeni nu vă acordă credit, VISA ori MASTER CARD şi nici împrumuturi?

Firma V.C. COMPANY vă oferă toate aceste posibilităţi, chiar mai mult: ÎMPRUMUTURI ÎN BAZA UNEI SINGURE SEMNĂTURI, fără girant colateral.

CREDITUL NU ARE IMPORTANŢĂ! Pentru informaţii, scrieţi pe următoarea adresă:

V. C. COMPANY
3778 ROCKY RIVER DRIVE #179
CLEVELAND OHIO 44111

ANUNŢ

FIRMA ENERGY COSMETIC INT.
Germania, Schlossweg 2,
28497 Neukirchen b.HL Blut.

Firma Energy Cosmetic a pus recent pe piaţă următoarele produse, care se bucură de un deosebit interes:

1. Gala Farb

Soluţie pentru colorarea părului. In 2 ore părul îşi recapătă culoarea naturală dela castaniu deschis la castaniu închis până la negru, combate mătreaţa, seboreea grasă a pielei capului şi căderea părului. Un flacon costă $ 15.00, plus $ 13.00 transportul.

2. Bio-Chromogen Hauttinktur

Combate petele albe din boala VITILIGO, cât şi pe cele date de micozele cutanate şi diverse cicatrice etc. Un flacon costă $ 25.00, plus $ 13.00 transportul.

3. Phyto-Gastrol Saft

Unicul produs natural contra colitelor cronice, aciditāţii gastrice, a ulcerului gastro-duodenal, al dischineziilor biliare şi al obezităţii.
Un flacon costă $ 15.00, plus $ 13.00 transportul.

4. Energy Emulsion

O cremă de faţă care combate ridurile, oboseala feţei, regenerează pielea şi întinereşte faţa.
Un tub costă $ 12.00, plus $ 13.00 transportul.

Cei interesaţi pot emite comenzile direct pe adresa firmei în limba engleză sau română, alăturând scrisorii şi CEC cu contravaloarea produselor comandate.

-MATOL-

MATOL este un amestec lichid format din extrase a 14 plante diferite, bogat în vitamine şi minerale.

~Produs miracol canadian~
Pentru toate vârstele, pentru toate bolile.
Garantat.

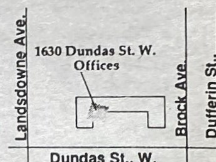
DISTRIBUITOR INDEPENDENT
P.O. Box 20057 Uper James
Hamilton, Ont. L9C 7M5
TELEFON: (416) 574 2556

-MATOL-NUMAI PRIN DISTRIBUITORI-

DENTAL OFFICE

DR. AUREL DAVID & DR. SIMION MUSULAN

PROGRAM
Luni - Vineri:
10 a.m. - 7 p.m.
Sâmbătă
9 a.m. - 3p.m.

ACCEPTĂM URGENŢE

531-8704

1630 DUNDAS STREET WEST, TORONTO

TEC THE EUROPEAN CONNECTION TRAVEL

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREŞTI de la	$ 775
MONTRÉAL – BUCUREŞTI	$ 775
HALIFAX – BUCUREŞTI	$1039
VANCOUVER – BUCUREŞTI	$1300
EDMONTON – BUCUREŞTI	$1238
NEW-YORK – BUCUREŞTI	$ 675
CHICAGO – BUCUREŞTI	$ 675

TELEVIZOARE
PHILIPPS MULTI-SYSTEM 21"
$657
JVC PAL-SECAM 21"
$621
TRANSPORT ŞI ASIGURARE INCLUSE

TORONTO – FRANKFURT $590
TORONTO – LONDRA $490
TORONTO – AMSTERDAM $590
TORONTO – LOS ANGELES $350
TORONTO – NEW YORK $199

FLORIDA $199 ACAPULCO $299
JAMAICA $299 VENEZUELA $399

VCR AKAI $345
PLAYER AKAI $285
VIDEO CAMERA JVC $1150
MICRO WAVE $245
CONVERTOR SATELITE $240
TELEFOANE CU ANTENĂ $59
ANSWERING MACHINE $49
FAX $399

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb = $57.33
peste 25lb = $2.80Kg
LIVRAREA LA DOMICILIU ÎN BUCUREŞTI ŞI MARILE ORAŞE

ÎNCHIRIERI DE MAŞINI PE TERMEN LUNG/VÂNZĂRI DE MAŞINI NOI TAX FREE
CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC.)

TRIMITERI DE BANI ÎN ROMÂNIA ÎN 48 DE ORE
PRODUSE ALIMENTARE LIVRATE ÎN 24 DE ORE

SERVICIILE NOASTRE SUNT DISPONIBILE ŞI CU PLATA ÎN RATE (PLĂŢI PESTE $1000)

TORONTO
TEL: (416) 463-6000
FAX: (416) 463-7990

CHICAGO
TEL:(312) 561-3163
FAX:(312) 561-0784

BUCUREŞTI
TEL: 33 44 17
FAX: 10 10 59

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

NE-AM RUGAT ALĂTURI DE FRAȚII BASARABENI

Dela stânga la dreapta: Arhimandritul Augustin, Arhiepiscopul Vladimir al Moldovei, Episcopul Românilor-Americani Nathaniel, maica Benedicta, stareța mânăstirii "Sfânta Maria" din Michigan și Arhimandritul Roman Braga.

Cultul Mennonite din Statele Unite, o ramură protestantă ruptă în 1525 dela Biserica Lutherană, a invitat un grup de cinci Moldoveni în frunte cu Arhiepiscopul Vladimir al Moldovei și Arhimandritul Augustin dela Mânăstirea Condrița --zidită de Alexandru cel Bun--să viziteze Statele Unite.

Ajuns aci, Arhimandritul și-a adus aminte de doi copii, frate și soră, din sătucul dela Poalele mânăstirii, despre care auzise că s'au dedicat bisericii și ar fi, undeva, prin Statele Unite.

Au zbârnâit telefoanele iscoditoare și cei doi copii au fost descoperiți: Arhimandritul Roman Braga și maica Benedicta, stareța mânăstirii "Sf. Maria" din Michigan.

Consecințele au fost frunctuoase.

Două familii de mennonites, împreună cu oaspeții, au fost invitați să viziteze mânăstirea, Vatra, Heritage Center, biserica "Sf. Maria" din Cleveland apoi Catedrala "Sf. Gheorghe" din Detroit unde un sobor de preoți în frunte cu Episcopul Bisericii Ortodoxe Române din America și Arhiepiscopul Chișinăului au oficiat un Serviciu divin.

După terminarea slujbei, Episcopul Nathaniel, vorbind în limba engleză, a salutat pe fratele întru Hristos, Arhiepiscopul Vladimir, subliniind frăția întru Hristos celor două biserici (translator, pentru beneficiul oaspeților, a fost Arhimandritul Roman Braga, N.R.)

Arhiepiscopul Moldovei, născut în Impărăția Sovietică și educat la Moscova ne-a vorbit în "dulșile" dialect moldovenesc...

In 1988 aveam 192 de biserci , acum avem 780 care servesc 880 de comunități....avem lipsă de preoți.... avem opt mânăstiri, una înființată recent.....Biserica ne-a ținut uniți!

La Heritage Center, cei trei tineri moldoveni ce-au însoțit fețele religioase, au văzut pentru prima oară și au privit cu gândurile înlăcrimate harta întregită a neamului: România Mare.

... Cernăuți, Chișinău, Bălți, Hotin, Chilia, Cetatea Albă, Herța, Balcic, Silistra etc.

Suntem atât de mulți și atât de sfâșiați!

ȘTIRI DIN CENTRELE ROMÂNEȘTI

-ȘI-AU ÎMPLINIT VISUL-

Episcopul Nathanaiel și părintele Gheorghe Cârstea, cu ocazia sființirii noului lăcaș al bisericii Sf. Nicolae din Troy, Mich.

Majoritatea enoriașilor o formează cei noi veniți, oameni educați ai căror părinți, înfruntând prigoana ateistă, au insuflat în tinere vlăstare dragostea de țară și Dumnezeu.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

ILISECUL

Ilie Verdeț dela P.S.M. (Porcăria Socialistă a Muncii) a sucit-o, a răsucit-o, a îmbumbat-o, a dezbumbat-o, neștiind dacă trebue să-i felicite au ba pe puciștii dela Kremlin; în cele din urmă a dat-o pe "retre", adică a cântat din nou vechiul șlagăr cu "neamestecul în treburile interne".

Ilisecul, unul din principalii deturnători ai Revoluției Anticomuniste din Decembrie '89, după 24 de ore de perplexitate, timp în care un anumit morcov s'a îngroșat alarmant, a apărut la TVR pe 21 August și ne-a informat că "s'a telefonat" cu Elțîn, Snegur și Mitterand. Era descumpănit de căderea lui Vladimir Kriucikov, șeful K.G.B.-ului și unul din "pretinii" săi "la nevoie".

Apoi s'a felicitat pentru Tratatul de prietenie cu U.R.S.S. pe care l-a semnat mai demult și care acum zice dumnealui, ar căpăta "altă valoare", deși toți Românii (din dreapta și din stânga Prutului, precum și din Diasporă) îl consideră un act de trădare națională, un act de vânzare a intereselor României.

Nu te iubim și nu te vrem, domvarășe Iliescu!

Surâsul dumitale giocondic, vai, noi îl vedem hiroshimic.

SE FURĂ CA ÎN CODRU

De curând, Ministrul Sănătății a declarat, cu ocazia unei întâlniri cu medicii - disperați de condițiile lor de muncă-, că Statul a cumpărat în 1991. din străinătate. medicamente în valoare de $40 milioane care ajunse în țară "au dispărut fără urme":

Din două, una: ori aceste medicamente n'au fost cumpărate niciodată, ori atunci furturile (mai mult decât probabile) comise de responsabilii FSN ai acestei trebi, sunt așa de bine organizate încât nu lasă nici o urmă. De unde se poate înțelege de ce "pe sub mână" se găsește, de exemplu, orice antibiotic, dar la 10-20 ori prețul oficial. Bursa "neagră" există numai fiindcă are - de cine și cu ce. să fie aprovizionată.

FĂRĂ DREPT LA REPLICĂ

"Bastionul dezinformării" - am numit postul național TV - a refuzat să primească din partea Partidului Național Țărănesc - creștin și democrat un protest împotriva atacului la care fusese supus cu o seară înainte, în cadrul emisiunii "Actualități", de către securisto-șovina "Vatra Românească". Atacul a fost prilejuit de publicarea în ziarul "Dreptatea", organ al P.N.T. -c.d., a unui articol în care era reprodus un fragment dintr'un manifest purtând ștampila "Vetrei Românești", manifest în care se spunea că pământul Transilvaniei "este încă murdărit de picioare asiatice de Huni, de Tigani și alte resturi" și "Acum este momentul istoric cel mai potrivit să scăpăm de ei și de toți cei care nu au sânge românesc!"

Atacul căzăturilor vătrașe viza atât P.N.T. - c.d., cât și Uniunea Democratică a Maghiarilor din România, atac în care erau numite "partide anacronice", "partide străine intereselor României" și se cerea, nici mai mult nici mai puțin, scoaterea lor în afara legii.

NESIMȚIRE FESENISTĂ

"Musiu" Ion Solcan - "fraierul cu cioc leninist" - a "înfierat" în Parlament, în stilul anilor '50, manifestația anticomunistă din 6 Septembrie a.c., manifestație organizată de Asociația Foștilor Deținuți Politici din România. Mai mult, a cerut să fie cercetați conform legii (în vigoare-fiind încă legile... comuniste!) organizatorii ei. Deci, să fie cercetați și penalizați foștii deținuți politici!!!

Nu-ți crapă obrazul, to'a'șu Solcan?

OAMENII SĂRACI

Printre altele, Petre Roman a negat că are avea bunuri materiale în străinătate, în U.S.A. de exemplu; ca și cum povestea cu fumul fără foc ar fi de ieri.

In schimb, fostul Prim ministru a recunoscut că este acționar principal, împreună cu miniștrii Victor Babiu și Eugen Dijmarescu, al editurii "CUVANTUL".

Măi frate, al naibi de mari trebue să fie lefurile miniștrilor noștri!

NEVINOVAȚI PRECUM BEBELUȘII

Cum era de așteptat, Declarația Apel a Alianței Civice și a Partidului Alianței Civice, îndeosebi punctul 4 - privind șovinismul și antisemitismul proliferate în rândurile ofițerilor M.A.N. și M.I. - a declanșat "vii proteste", generos televizate, din partea celor cu musca pe căciulă. Mai că-ți vine și a-i crede, dar n'am văzut semnăturile atâtor ofițeri în infectele publicații "România Mare", "Europa", "Renașterea bănățeană", "Săptămâna", "Phoenix" și "Totuși iubirea"? Nu Dl. Doru Viorel Ursu, Ministrul de Interne, a premiat revistele latriniere ale tovarășilor V.C.Tudor, Jenică Barbu și Elias Neacșu pentru... obiectivitate?

Bineînțeles nici S.R.I. -ul n'a pierdut ocazia, prin Dl. Ulieru, purtătorul de cuvânt, de a se alătura protestelor. Dînsul a mai adăugat că S.R.I. -ul pregătește trecerea în rezervă a încă vreo mie și ceva de "necorespunzători". Si când ne gândim că, pe vremea "Stejarului din Scornicești", cu cât foc mai colabora Dl. Ulieru la "Săptămîna" vadimobarbistă.

Oare Dl. Ulieru e... corespunzător?

FALIMENTUL ECONOMIC ȘI FINANCIAR AL CONDUCERII

Cu multă îngrijorare citim în ziarul "România Liberă", ce ne ascundeau declarațiile lenitive și hotărîrile fostului guvern Roman:

- " Previziunea economiștilor competenți ai țării s'a transformat în certitudine: Guvernul Roman a adus țara în stare de faliment și acum vrea s'o vândă pe nimic;

- D-nii Roman și Dijmarescu recunosc sub semnătură, că guvernul lor a urmărit ca prin noile salarii să fie compensată numai 60% din creșterea prețurilor; cu alte cuvinte, să sărăcească populația țării; toate economiile particularilor vor fi epuizate într'un singur an.

- Ei recunosc că actualele salarii, negociate, sunt ilegale și false, neavând acoperire prin rezultatele financiare ale întreprinderilor; plata noilor salarii va duce întreprinderile la faliment și salariații lor la șomaj.

- S'au negociat cu bună știință salarii ilegale și fără acoperire, pentru a slăbi unitatea sindicală?

- Guvernanții nu mai au altă ieșire decât "încercarea de a vinde active, aparținând Statului, unor investitori străini".

- Aceste vânzări au și început conf. hotărîrii guvernului Nr. 419/17-06-91 care autorizează miniștrii să vândă subunități întregi ale regiilor autonome la prețuri....diminuate."

Armele principale ale conducerii: minciuna, reaua credință, voința de a perpetua cât mai multe concepții nefaste ale trecutului recent, ne vor duce - din nou - la mizeria morală și materială de care crezusem că am scăpat.

NE-AU "VIZITAT" DIN NOU MINERII

După aproximativ un an, minerii din Valea Jiului au sosit din nou în Capitală. Cine i-a trimis de data aceasta? Mizeria. lipsurile și înțelegerea în final, că până și ei au fost mințiți de conducerea comunistă a cuplului Roman-Iliescu.

In ziua de 23 Septembrie, minerii din Valea Jiului au declarat grevă generală, cerând salarii mai bune, beneficii pentru văduvele minerilor, înghețarea prețurilor la produsele de bază alimentare. introducerea gazului metan în locuințele lor, reparații de locuințe, un spital, nou, etc.

Minerii au cerut de asemenea ca Petre Roman să se deplaseze pe Valea Jiului. Răspunsul guvernului la solicitările lor. a fost că revendicările le vor fi parțial soluționate.

Ca urmare acestei "înțelegeri" a problemelor vitale ale minerilor. aceștia s'au hotărît să se deplaseze la București, cu trenuri și camioane ale exploatării miniere.

In drumul lor spre Capitală, minerii au lăsat urme de violență în gara Craiova, pe care efectiv au distrus-o.

Miercuri 25 Septembrie, dimineața, au ajuns în Capitală aproximativ 4000 de mineri.

La sosirea minerilor în București, Miron Cozma cere un singur lucru: să iasă primul ministru între mineri și să stea de vorbă despre revendicări. Un grup de mineri s'a îndârjit: "Să vină Petre Roman aici, că și noi am venit în Iunie anul trecut. De un an de zile ne mințe. Atunci trenul a făcut patru ore până la București. Acum am mers toată noaptea. Anul trecut au venit cu elicoptere după noi. Voiculescu-Voican - un criminal. Să nu se joace cu dracu', că noi i-am pus, noi îi dăm jos!" Minerii au scandat: "Iliescu nu uita, c'a sosit și ziua ta!"

In jurul orei 4 pm, în fața clădirii guvernului din Piața Victoriei a început lupta între mineri pe de o parte, și scutieri și polițiști pe de alta. Minerii erau înarmați cu bâte și topoare. Ei au pornit la atacul Guvernului. Riposta a venit imediat. Minerii din prima linie s'au întors cu ochii în lacrimi, orbiți de gaze lacrimogene. După ce s'au spălat pe ochi, au plecat din nou la atac. Unii erau plini de sânge. Altora le părea rău de "golanii" masacrați în Iunie 1990. Au început să arunce cu sticle incendiare, făcute din benzina luată dela mașinile trecătorilor.

Pe lângă sutele de mineri, Piața Victoriei s'a umplut de bucureșteni. Solidaritatea antiguvernamentală. anticomunistă n'a întârziat. Minerii s'au revoltat pe cei care în Iunie i-au instigat la violență împotriva "golanilor", cei care prevăzuseră ce va urma. Se scanda: "Studenții sunt cu noi".

Au avut loc lupte de stradă între mineri și forțele de Securitate sau între mineri și simpli cetățeni. clădirea guvernului era în flăcări.

Miercuri seara. secretarul general al Federațiilor sindicale miniere din România a anunțat organizarea unei conferințe de presă, de urgență, la Sala Palatului, cu participarea a cât mai mulți ziariști.

In aceeași seară Ion Iliescu a dat un comunicat în legătură cu evenimentele de pe Valea Jiului și București, transmis de postul de radio. Ion Iliescu a făcut apel la populație, pe care o îndemna să folosească "rațiunea", "patriotismul" și să nu se lase antrenată de "pasiuni". In același timp, la TVR, Miron Cozma, liderul sindical al minerilor din Valea Jiului a declarat că ei nu vor părăsi Capitala până când Petre Roman nu-și va da demisia.

Petre Roman și-a dat demisia. Nu trebuia și Ion Iliescu să facă același lucru?

Joi, 26 Septembrie, la ora 12.30, purtătorul de cuvânt al Președintelui, Alexandru Mironov a declarat: "Guvernul și-a dat demisia. Demisia a fost acceptată. Nu la presiunea străzii, ci pentrucă a dovedit că nu poate guverna într'o situație dificilă." Declarația a urmat întâlnirii dintre Președintele Iliescu și reprezentanții minerilor din Valea Jiului.

Intâlnindu-se cu ziariștii, Petre Roman a motivat declinarea mandatului guvernului prin faptul că "instrumentele de autoritate nu au putut să funcționeze din diverse motive".

Joi dimineața, prezent la Palatul Cotroceni, Ministrul Apărării, general locotenent Nicolae Spiroiu a declarat presei că în cazul în care se mai repetă asemenea atacuri împotriva unor obiective de stat, a indicat armatei "să folosească armamentul din dotare atunci când aceste sedii sunt în pericol".

Noaptea de Joi (26 Septembrie) a fost presărată cu morți și răniți. Acest lucru nu i-a înspăimântat pe mineri. ci dimpotrivă le-a sporit voința de a nu ceda vicleniei comuniste. Minerii nu au venit la București la îndemnul lui Cozma, ci au venit pentru a obține demisia Președintelui Iliescu și a guvernului Roman.

Minerii au sosit la clădirea Parlamentului Vineri 27 Septembrie. Au strigat cu toții "Demisia" și "Jos Iliescu. Deputații au aplaudat. Unii au strigat și ei "Jos Iliescu".

Vineri 27 Septembrie. la ora 12 a avut loc o mare demonstrație de solidaritate națională , la chemarea Uniunii Confederative Naționale a Sindicatelor din România.

In aceeași zi situația s'a mai calmat. Circulația s'a restabilit. Piața Universității a fost "curățată" de către scutieri, în jurul orei 3.30 a.m. Marea majoritate a minerilor au fost îmbarcați în trenuri la gara Băneasa, pentru a pleca înapoi pe Valea Jiului.

S'a făcut "curățenie" și la Televiziune, unde demonstranții n'au putut pătrunde.

Minerii au plecat înapoi nemulțumiți, din nou cu promisiuni .

Spune Florin Gabriel Mărculescu în "România Liberă" (28 Septembrie 1991): "Guvernul Roman a căzut, neocomunismul a fost salvat. Cu acte în regulă și din nou sub paravanul democrației originale".

Fostul prim - ministru Roman a propus pe Dl. Theodor Stolojan pentru funcția de Prim - ministru. Prin această propunere, Petre Roman va încerca să exercite din umbră influența sa asupra noului guvern. Desemnarea D-lui Stolojan pentru această funcție nu a constituit o surpriză: era de așteptat ca liderul național al FSN să-și impună punctul de vedere în fața Președintelui Iliescu, ajungându-se astfel la un compromis.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

DE MORȚI SĂ NU VORBEȘTI DECÂT DE...RĂU

Strămoșii spuneau ''De mortuis nihil nisi bene'', dar pe vremea strămoșilor n'am avut procesul dela Timișoara, unde's judecați, de un regim neocomunist, foștii comuniști care au măcelărit tineretul ce luptase pentru eliberarea țării.

Procesul din fața Curții Supreme de Justiție, Secția militară, a fost tărăgănat, mutat, (Dela Timișoara la București) tergiversat, actul de acuzare schimbat, cu împricinații în concedii medicale ori ''negăsiți la domiciliu'', deși unul din ''negăsiți'' era general și Ministrul Industriei: Victor-Picior în Ghips-Stănculescu. Până la urmă împricinatul ''Picior în ghips'' s'a prezentat cu ghipsul în jurul memoriei.

Un alt împricinat e generalul Stefan Gușă.

Din declarațiile epoleților rezultă că ''Armata a tras în legitimă apărare'' pe baza ordinului primit dela ''...forțele armate ale regimului (România Liberă, 8.7.91). Adică: Ministerul de Interne (Miliția și Securitatea), Ministerul Apărării Naționale și alte persoane rămase necunoscute...'' (In ce privește identificarea necunoscuților, Dl. Cornel Bădoiu, Președintele Completului de Judecată, a interzis orice amănunte oferite de unii martori guralivi ca să nu dărâme temelia ''Democrației Originale'', N.R.).

Ordinul de a trage ''...a fost legal în baza Decretului 367 1970'' și a fost dat întru apărarea țării de complotul agenților străini, au mărturisit, pe conștiință proprie și cu mâna pe ciocan, acuzații.

Cine's agenții străini? A fost vreun agent prins? Amănunte ce nu interesează!

Toată vinovăția PANA ACUMA (sublinierile noastre) este aruncată în cârca a trei generali: Milea, fost Ministru al Apărării Naționale, Niță, fostul cap suprem al Miliției și Macri, celălalt cap suprem al Securității.

Ca o coincidență, vinovații sunt puțin cam răposați: unul (sin)ucis, altul a alunecat pe scara elicopterului, și alte accidente aranjate.

Procesul oferă și scene amuzante: acuzatul Popescu Ion, a admis c'a dat ordinul ilegal de arestare în masă, dar e vina celor care i-au executat ordinul și el nu-i responsabil că subalternii au executat un ordin ilegal....

Blocul acuzaților se împarte în două: cei nevinovați pentruc'au emis ordine ilegale ce nu trebuiau executate, și cei, tot nevinovați, care au executat ordinele.

Avem speranțe că Dl. Cornel Bădoiu va mai descoperi încă unul sau doi vinovați, din grupul celor care's în concediu medical.

Verdictul depinde de diabet, colesterol și tensiunea sângelui.

Dacă se fac sănătoși vor fi achitați, iar dacă dau ortul popii, vor fi găsiți vinovați.

De morți să vorbești numai de rău.

CU TRATATUL ÎN VÂNT

Ultimele evenimente din URSS și declarația de independență a Republicii Moldova, au ca primă consecință ca Tratatul de Amiciție Româno-Sovietic, Iliescu-Gorbaciov, prin care se recunoaștea că Moldova aparține Rușilor, devine caduc, lipsit de valoare juridică. Concluzia e desprinsă în urma unei investigații realizate de A.M. Press în rândurile specialiștilor în drept internațional.

TRECI PRUTUL CU BULETINUL

Primele decizii oficiale între România și Moldova prevăd:

Deschiderea de consulate la București și Chișinău, iar pentru a călători dintr'o republică în alta e nevoie doar de buletinul populației sau orice act de identitate ce-ți arată cetățenia.

ÎNTRE $ 90 ȘI $ 10.40

Dacă te duci la hotel ''Lido'' (dăm un exemplu) și ești străin, plătești pe noapte 24.300 lei, echivalentul a $90 ($1 egal cu 270 lei, ca cetățean român plătești 2.800 lei ($10.38).

Leafa medie a unui muncitor: 2-3 nopți la hotelul ''Lido''.

ÎN 40 DE MINUTE

Intre București-Constanța zboară acum un TAROM pe zi. Avionul decolează dela Băneasa la ora 13 și în 40 de minute e pe litoral aterizând pe aeroportul Mihail Kogălniceanu. Avionul face cursa retur la ora 14:10 și ajunge la Băneasa la 14:50. Itinerariul nu permite unui vizitator să plece de dimineață, să petreacă o zi la Constanța și să se întoarcă seara.

SUVERANUL PONTIF ÎN ROMÂNIA ?

Surse ale Bisericii Greco-Catolice afirmă că dacă lucrurile vor merge bine și dacă procesul democrației va înainta semnificativ, atunci ar fi posibil ca peste un an sau doi, Papa Ioan Paul al II-lea să viziteze România. Programul vizitei va include oficierea unei liturghii pe Câmpia Libertății din Blaj.

TACE ȘI PLĂTEȘTE

Pe tăcute guvernul continuă să plătească despăgubiri celor ce au avut de suferit de pe urma mineriadei din 14-15 Iunie.

Săptămânalul ''Tinerimea'' dezvăluie că s'au plătit 2 milioane de lei redacției ziarului ''Viitorul'', organul P.N.L. și 543.000 lei D-lui Nica Leon, Președintele Partidului Liber Democrat.

PROCESUL COMUNISMULUI

''Asociația Foștilor Deținuți Politici din România'' a înregistrat la Procuratura Generală o acțiune penală, nr. 46.227, prin care se cere deschiderea procesului comunismului din perioada 6 Martie 1945 și până azi, 2 Septembrie 1991.

Acțiunea A.F.D.P.R. are la bază cererea guvernului publicată în Decembrie 1990 sub semnătura domnului Victor Babiuc, Ministrul Justiției, dar guvernul, după ce-a promis că va urmări și pedepsi pe comuniștii vinovați de crime, n'a mai luat nici o măsură ca să-și împlinească promisiunea.

Se precizează că nu sunt dați în judecată membrii partidului, ci câteva mii de oameni care au făcut parte din cadrele Securității, Armatei, Procuraturii, Justiției, Direcția Penitenciarelor și nomenclaturii de vârf.

Scopul procesului nu este punitiv și vindicativ, el urmărind respectarea ideii de justiție și scoaterea de sub culpa colectivă a celor peste trei milioane de oameni care au fost simpli posesori de carnete de partid și au aceleași drepturi ca și noi toți, deoarece și ei au urît comunismul.

De asemenea, se urmărește punerea sub acuzare a celor care s'au făcut vinovați de crime și incitare la crimă în fața unei țări întregi după Decembrie 1989 și în timpul evenimentelor din 13-15 Iunie 1990.

Este vorba--scrie A.M. Press--de D-nii Ion Iliescu, Răzvan Theodorescu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu, care nu sunt cu nimic mai prejos decât înaintașii lor.

ANII NIMĂNUI

Unul din ultimele volume de poezii: ''Anii nimănui: Interne, Jilava, Canal, Aiud, Oradea, 1949-1955'' semnat de Dl. Gabriel Tepelea, care adaugă: dacă Românul ''e născut poet, pușcăriașul român a devenit poet sau--consumator de poezie''.

PRIMUL ȚAP AL MINERIADEI

In sala de ședințe a Tribunalului municipiului București s-a judecat recursul procesului dintre P.N.T-c.d. și minorul Condruța Gheorghe, participant la invazia minerilor din Iunie, 1990. (C.G. fusese condamnat la doi ani de muncă și reeducare. - N.R.)

Inculpatul Condruță Gheorghe este singurul vinovat depistat de organele de Procuratură, care au instrumentat cazul, fiind acuzat de pătrundere ilegală în sediul unui partid politic și de furtul sumei de 1 milion de lire italiene din casa de bani a P.N.T. -c.d.

Cu ocazia recursului, procurorul a cerut extinderea cercetărilor pe care inculpatul le-a recunoscut și anume că la data infracțiunii era angajat ca muncitor la mina Lupeni din Valea Jiului și c'a luat parte și cu alți mineri, în echipele de asalt care ocupaseră sediul P.N.T. -c.d.

După mai bine de un an, justiția FSN-ului poate să se laude: din miile de mineri ce-au terorizat Capitala, am depistat unul!

ZAZA GABOR ȘI NICU CEAUȘESCU

Ce au aceste ''vedete'' în comun: când au pierdut procesul și-au schimbat avocații.

Paula Iacob, devotată apărătoare a lui Nicu a fost înlocuită cu Virgil Niculescu, care-i și avocatul lotului dela Timișoara.

Nicu a făcut apel de suspendare a executării pedepsei de 16 ani închisoare pe motiv că-i bolnav (Ciroza hepatică cu varice esofagene) și nu poate primi, în închisoare, tratamentul necesar.

La cererea Tribunalului Militar, comisia de expertiză medico - legală a declarat că bolnavul ''poate fi asigurat (de tratamentul necesar) în rețeaua sanitară a Direcției Generale a Penitenciarului ''. O altă comisie medicală a ajuns la aceeași concluzie.

Dar Nicu nu se dă bătut!

Intr'o scrisoare adresată Procuraturii Române, și publicată în săptămânalul ''Flagrant'' (August 1991), Nicu afirmă că verdictul n'ar fi legal deoarece procurorul militar, Ghenuș Mihai, referindu-se la avocata apărării, Paula Iacob, a descris-o:

''O femeie obraznică fără seamăn, devenită celebră nu ca avocat, ci ca asistentă medicală, infirmiera unui nebun celebru''.

Nicu, afirmă în scrisoare: '' ... recunoașterea mea ca 'nebun' (iresponsabil) declarată, repet, în mod oficial, conduce la concluzia că subsemnatul, datorită stării de alienație mintală asupra căreia opinează însuși reprezentantul Direcției Procuraturii Militare, m'am aflat în imposibilitate, în momentul săvârșirii pretinsei fapte, (care de altfel mi se impută pe nedrept, de a-mi da seama de acțiunile mele, ceea ce, cf. art. 48 Cod penal înlătură caracterul penal al faptei.''

Nicu e destul de deștept ca să spună c'a fost nebun și este destul de nebun ca să creadă că lumea îl va crede.

Acuzatul încearcă o altă însinuare: a fost pedepsit pentrucă se numește Ceaușescu, dar uită că Zoița și Valentin sunt liberi.

Redăm sfârșitul scrisorii: ''Consider că aversiunea manifestată fățiș la adresa mea nu poate conduce la realizarea unui adevărat act de justiție, indispensabil într'un stat de drept.''

Este Nicu un ''nebun criminal'' ori ''criminal nebun''?

''Deșteaptă-te Române'' este Imnul național al Moldovei, iar 27 August, ziua Națională.

▪▪

Costul unei reclame de 30 de secunde la TVR e $ 300 (60.000 lei) între orele 12-14 și $ 1000 între orele 20-22 (200.000 lei).

▪▪

Ca protest contra loviturii de Stat din Rusia, Basarabenii își pot spune că-s în fruncea luptătorilor pentru libertate.

Din 4.4 milioane de locuitori au protestat, în 20 August, peste 400.000 un procent de 9.1 neegalat de celelalte republici.

▪▪

In industria minieră, producția din 1991, comparată cu ceea din 1989 a scăzut uneori la un sfert: huila dela opt milioane de tone la 2 milioane, iar lignitul dela 53 milioane la 14 milioane. Cauza: lipsa pieselor de schimb, cabluri, lubrifianți, acumulatori, anvelope, etc.

▪▪

Ziaristul Cornel Vadim Tudor, dela ''România Mare'' a fost dat în judecată, pentru calomnie, de 82 de ori.

▪▪

Anul trecut, guvernul, în loc să cumpere cartofii dela țărani, a importat, la un preț mai redus, 400.000 de tone. Anul acesta suprafața însămânțată e cu 150.000 ha mai mică. Deci înapoi la importul de cartofi. Guvernul a refuzat să cumpere dela țărani, ca o pedeapsă că ei încearcă să se privatizeze.

▪▪

Liga pentru apărarea drepturilor omului, municipiul Timișoara, a găzduit 200 de elevi și cadre didactice din Cernăuți, timp de 15 zile, în scopul învățării limbii și literaturii române.

▪▪

Partidul Liberal Monarhist a deschis o campanie de a strânge cărți românești și a le da Românilor din afara granițelor: Timocenilor din Iugoslavia și Românilor din Ungaria.

▪▪

Ultima descoperire a economiștilor: moneda oficială a României este Leul! S'a dispus ca magazinele să accepte ca plată...leii!!

▪▪

Se fac sondări de către autoritățile din Timișoara și Novi Sad - Iugoslavia, pentru stabilirea unui program de evitarea poluării unor ape curgătoare și de reluarea navigației pe canalul Bega.

▪▪

S'a furat din cimitirul Belu bustul din bronz dela mormântul pictorului Petru Serafim, realizat de marele sculptor Paciurea. Bustul era înscris pe lista monumentelor istorice.

▪▪

34 de bolnavi au fost internați în spital, dintre care unul a murit. Toți mâncaseră niște ecleruri la un restaurant din Iași, care funcționa fără aprobarea oficială dela ''Sanepid''.

▪▪

Dl. Viorel Oproiu, cel de-al treilea primar al Capitalei dela revoluție, a fost înlocuit cu Dl. Doru Pană, care a funcționat în cadrul Departamentului Lucrărilor Publice.

▪▪

''Mari reduceri de sezon!'': TV color; (R.L.) GOLDSTAR 55 cm., 86.000 lei: JVC, 51 cm, 59.000 și SCHNEIDER, 51 cm., 71.900, Cu leafa pe 9-11 luni poți să cumperi un TV.

▪▪

Căminele studenților străini dela Grozăvești au fost ''vizitate'' de 200 de polițiști care au găsit și confiscat un milion de dolari și peste 20 milioane lei. Studenții învățau pe viu, cursurile economice de specularea valutei.

▪▪

Festivalul și Concursul ''George Enescu'' a avut loc în sala de muzică a Castelului Peleș care va fi deschisă pentru o scurtă vreme. Aici se află și pianul unde a cântat însuși George Enescu.

▪▪

Din August 1990 și până în prezent, costul hârtiei s'a scumpit de zece ori. E o nouă metodă de a înfrâna libertatea cuvântului.

▪▪

Prețul alimentelor (Halele Obor și Dorobanți) din ziua de 5 Septembrie: mușchi țigănesc, 821 lei kg; mușchi file, 600 lei kg.; șuncă presată, 540 lei kg.; carne porc cu os, 277 lei kg.

▪▪

Asociația Foștilor Deținuți Politici a căpătat un suport moral prin participarea la mitinguri a studenților teologi ortodocși.

▪▪

La întreprinderile municipiului Arad s'au înființat celule de partid comunist. Ele sunt coordonate de foștii activiști PCR, care în urma revoluției și-au pierdut posturile.

▪▪

Au mai rămas în țară circa 70.000 de etnici germani.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ȚĂRILE BALTICE PRIMITE CA MEMBRE ALE ONU

După ce Statele Unite, apoi Uniunea Sovietică au recunoscut independența Țărilor Baltice, Estonia, Letonia și Lituania au fost primite în rândul Organizației Națiunilor Unite, prin rezoluția votată de Adunarea Generală în cea de a 46-a sesiune.

Sedința a avut loc pe data de 17 Septembrie când a fost votată și primirea Coreei de Sud, Coreei de Nord, a Insulelor Marshall și a Microneziei. Primirea acestor patru state a fost posibilă datorită încetării războiului rece și a scăderii tensiunii dintre Statele Unite, pe de o parte și Uniunea Sovietică și China pe de cealaltă parte.

James Baker a făcut o vizită de câteva ore în Estonia, Letonia și Lituania unde a înmânat președinților acestor țări steagurile celor trei republici care au stat timp de 52 de ani atârnate în holul Departamentului de Stat al SUA, deoarece Washingtonul nu a recunoscut niciodată anexarea Țărilor Baltice de către Uniunea Sovietică. Secretarul de Stat a adus și un modest ajutor de 14 milioane de dolari pentru nevoile urgente medicale.

Liderii baltici au cerut lui Baker ca SUA să-i sprijine în grăbirea retragerii trupelor sovietice care au termen pentru aceasta tocmai la 1 Ianuarie 1995.

Infăptuirea practică și definitivă a independenței nu este atât de simplă întrucât este legată de aspecte economice și politice.

Astfel 60% din produsul național provine din comerțul cu URSS, de care depinde și importul a 97% din importul de petrol cumpărat la preț scăzut și pe ruble. O comisie a Comunității Europene a apreciat la 3 miliarde de dolari ajutorul necesar pentru trecerea la o economie de piață.

Din punct de vedere politic în special Estonia și Letonia sunt confruntate cu un număr destul de mare de minorități ruse, respectiv 30% și 34%. Este posibil ca Rusia să pretindă anumite rectificări de frontieră.

Se poate remarca însă că acest aspect demografic se datorește și deportării populației autohtone, care a fost apoi înlocuită cu coloni Ruși, procedeu utilizat și în Basarabia.

O NOUĂ FAZĂ A CRIZEI DIN IUGOSLAVIA

Dacă ciocnirile din Croația s'au limitat la lupte oarecum localizate între garda națională croată și partizanii minorității sârbe, pe data de 20 Septembrie conflictul a luat un aspect mult mai grav prin intervenția directă a armatei iugoslave.

O coloană de peste 100 de tancuri a intrat în Croația sub pretextul eliberării trupelor federale asediate în cazărmile lor de gărzile croate. O parte din aceste trupe s'au predat, Croații capturând astfel 60 de care blindate, altele au continuat să reziste ripostând prin bombardarea orașelor cu armament greu.

Conflictul s'a extins astfel nu numai în partea de Est a Croației, unde s'au dat lupte mai ales în orașele Vukovar, Osije și Vincovici, dar chiar în Vestul și Sudul republicii. Armata federală a utilizat aviația care a bombardat orașe croate, iar vasele de război au atacat unele porturi dela Marea Adriatică (Split, Siberik), sau le-au blocat (Pola, Rijeka).

Pe data de 22 Septembrie Președintele Croației Franjo Tudjman și Ministrul Federal al Apărării Veljko Kadijevici au semnat un acord de încetare a focului (al cincelea). Aceste acorduri, majoritatea mediate de Comunitatea Europeană, au fost repetat violate de ambele părți.

Se consideră că aproape o treime din teritoriul Croației se află sub controlul partizanilor sârbi (sprijiniți în majoritatea cazurilor de armata federală).

Se crede că Președintele Serbiei Slobodan Miloșevici va putea să negocieze viitorarele granițe ale Serbiei, în urma declarațiilor sale că Serbia nu va accepta independența Croației, dacă Sârbilor din această republică nu li se va permite să obțină secesiunea.

Trecerea trupelor federale și prin Bosnia-Herțegovina, a provocat proteste și turburări și în această republică.

Comunitatea Europeană nu a reușit până acum să aplaneze conflictul din Iugoslavia. Următorul pas urmează să-l facă Națiunile Unite.

UNIUNEA SOVIETICĂ INTRĂ ÎN IARNĂ CU ECONOMIA ÎN CONTINUĂ PRĂBUȘIRE

Uniunea Sovietică a anunțat Comunitatea Europeană, că are nevoie de un ajutor global de 14,7 miliarde de dolari, pentru a putea importa alimentele de urgentă necesitate (grâne, carne, unt, lapte praf).

URSS intră în curând în iarnă cu o economie în continuă prăbușire și cu amenințarea unei penurii alimentare crescânde.

Anul trecut, deși producția de grâne a fost de 237 milioane tone, au survenit restricții din cauza cunoscutei deficiențe din țările comuniste în ceea ce privește strângerea și distribuirea recoltei. Anul acesta producția de grâne este estimată să ajungă numai la 170 milioane tone.

Inflația în prima jumătate a anului a ajuns la 191% ceea ce a dus la tipărirea unui număr de patru ori mai mare de bancnote decât anul trecut. Economistul sovietic Iașin crede că dacă nu se va face un acord economic de cooperare între republici, inflația va putea atinge la sfârșitul anului chiar 1000%

Producția de cărbune și de petrol a scăzut îngrijorător. Astfel URSS, care exporta anual 40 milioane tone de cărbune, va fi nevoită anul acesta să importe. Exportul de petrol, sursa cea mai importantă de valută a scăzut la jumătate.

In luna August producția totală a scăzut cu 15% iar ultimele statistici arată că deficitul bugetar pe acest an va fi de cinci ori mai mare decât cel prevăzut.

Prăbușirea economică și spectrul unei viitoare foamete au făcut ca Rusia să se gândească la posibilitatea de a reglementa disputa cu Japonia în privința insulelor Kurile în schimbul unui ajutor de 15 miliarde de dolari.

Președintele Kohl a apelat din nou la Statele Unite și celelalte state industrializate, ca să ajute Uniunea Sovietică și celelalte țări Est-Europene, ca să-și desăvârșească democratizarea și noua direcție economică, ceea ce va fi în folosul tuturor statelor vestice. El a cerut o împărțire echitabilă a contribuțiilor.

Intr'adevăr , Germania singură a ajutat URSS cu 43 de miliarde de dolari (56% din ajutorul vestic).

Din cauza situației economice dezastruoase unii experți se tem de turburări serioase chiar în această iarnă. Shevardnadze a remarcat că dacă condițiile de viață nu se vor îmbunătăți, este posibil să se mai facă o încercare de lovitură de Stat, iar Alexander Iakovlev a spus: ''cratițele goale sunt mai periculoase decât tancurile''.

ÎNCORDAREA FĂRĂ PRECEDENT ÎN RELAȚIILE ISRAELO-AMERICANE

La începutul lunii Septembrie Israelul a cerut Statelor Unite împrumutul garantat de 10 miliarde dolari, necesari pentru a putea integra pe cei 350000 de Evrei care au emigrat din Uniunea Sovietică în ultimii doi ani, și pentru cei aproape un milion care vor sosi până în 1995.

SHAMIR INTRANSIGENT

Președintele Bush a cerut premierului Shamir, să amâne cererea împrumutului cu 120 de zile, pentru a nu periclita șansele conferinței arabo-israeliene proiectată să înceapă în Octombrie. După cum se știe SUA și URSS sponsorează această conferință, iar Washingtonul, ca parte neutră, nu poate apărea în fața Arabilor împrumutând bani, care vor folosi pentru crearea de reședințe evreiești ilegale în teritoriile ocupate.

Premierul Shamir a răspuns cu un categoric refuz, declarând că Americanii ''sunt obligați din punct de vedere moral să ajute Israelul''. El a spus că Israelienii vor rămâne loiali idealurilor lor: Sionismul, Israelul Mare (Eretz Israel) și Ierusalimul, și de aceea nu se vor face concesii pentru obținerea împrumutului.

După cum se știe Shamir este adeptul formulei: nici o bucată de pământ pentru pace.

Președintele Bush a amenințat că va face uz de vetoul său în cazul când congresul va autoriza acest ajutor. El a remarcat cu amărăciune: ''numai cu câteva luni înainte femei și bărbați americani în uniformă și-au riscat viața ca să apere Israelul de rachetele Scud irakiene.

In următoarele zile tensiunea a ajuns la maximum, cu schimburi de cuvinte foarte tăioase între cele două părți, culminând cu declarația ministrului israelian Rehavam Zeevi, care l-a făcut pe președintele Bush anti-semit, anti-israelian și mincinos.

James Baker a plecat din nou în Orientul Mijlociu (al șaptelea tur!) pentru a purta discuții cu Shamir și vecinii Israelului.

Secretarul de Stat a declarat, că dacă nu se condiționează acordarea împrumutului cu încetarea construcției de noi așezăminte evreiești în teritoriile ocupate, țările arabe nu se vor prezenta la masa conferinței. La Damasc el a spus că Statele Unite consideră că rezoluția 242 a ONU, care prevede retragerea trupelor israeliene din toate teritoriile ocupate, se referă și la Inălțimile Golan. Washingtonul nu recunoaște extinderea legilor israeliene, a administrației și ale jurisdicției în acest teritoriu.

Tensiunea dintre SUA și Israel este considerată ca cea mai acută din ultimii 40 de ani. Statele Unite au fost până acum prietenul de nădejde al Israelului, care a acordat acestuia, în fiecare an, trei miliarde de dolari în asistență militară și civilă.

Până acum peste 100000 de Evrei au fost colonizați pe malul vestic al Iordanului și în regiunea Gaza, iar ultimile planuri prevăd dublarea acestui număr. Ministrul Construcțiilor Ariel Sharon a anunțat chiar în cursul vizitei lui Baker înființarea de noi așezăminte în Ierusalimul de Est.

Atitudinea extrem de fermă a președintelui Bush pare să arate, că după terminarea războiului rece și încetarea Uniunii Sovietice de a mai fi o supraputere cu influență în lumea arabă, rolul strategic al Israelului a scăzut în Orientul Mijlociu. Noile relații cu țările arabe aliate în războiul din Golf fac ca acesta să nu mai fie necesar ca bastion al Washingtonului în această regiune.

Pentru administrația americană acum cea mai mare amenințare pentru interesele Statelor Unite în această parte a lumii îl reprezintă conflictul arabo-israelian care poate da câștig de cauză Musulmanilor fundamentaliști în încercarea lor de a răsturna guvernele pro-americane.

Președintele Bush a încercat să mai scadă tensiunea dintre cele două țări când în fața Adunării Generale ONU a cerut ca aceasta să revoce rezoluția din 1975 în care sionismul a fost echivalat cu rasismul.

De remarcat că noul președinte al Adunării este trimisul Arabiei Saudite Shamir Shihabi, născut în Ierusalim dintr'o familie palestiniană. După alegerea sa, el a declarat în limba arabă: ''Națiunile Unite sunt hotărîte să îndeplinească întru totul drepturile poporului palestinian, conform rezoluțiilor ONU, Cartei ONU și dorinței comunității internaționale.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

LOVITURA DE GRAȚIE

—— Lucian G. COSTI ——

Pe 12 Iunie 1991 poporul rus obținea o victorie memorabilă: prin alegeri libere, Boris Elțîn devenea primul conducător necomunist al Rusiei, dela revoluția bolșevică încoace. La exact 73 de ani și șapte luni, la cârma Rusiei se afla un guvern nebolșevic (și anticomunist, după cum aveau să o demonstreze evenimentele ulterioare), fapt pe cât de remarcabil, pe atât de surprinzător, pentrucă bolșevicii pierdeau puterea fără luptă directă, printr'o inofensivă operație electorală.

Toți contracandidații lui Elțîn erau sau preferați, sau sprijiniți direct de KGB, dar se pare că nici măcar ultrainformatul KGE nu a înțeles uriașa miză a jocului, pentrucă votul s'a desfășurat fără incidente. Este posibil ca aparatul de represiune bolșevic să nu fi acordat multă importanță lui Elțîn, considerând că postul de Președinte al Rusiei, subordonat celui al lui Gorbaciov, nu poate prezenta un pericol grav pentru structurile de putere sovietice.

Complotul din 19-21 August 1991 era o tardivă încercare de a repara eroarea politică făcută de bolșevici cu două luni mai inainte. Era însă o acțiune lipsită de aplombul tipic al marilor lovituri militare date de corifeii bolșevici din perioadele de glorie ale regimului, când teroarea și precizia calculului făcut de KGB se completau fără cusur.

Sclavii n'au mai putut fi nici manevrați, nici intimidați; lecția Revoluției române din 1989 fusese bine învățată: se poate reuși contra celui mai formidabil sistem represiv, dar partida este pierdută înfinal fără un conducător. Victoria poporului rus în fața mașinăriei KGB și a forțelor represive ale statului sovietic se bazează tocmai pe această inteligentă stratagemă: găsirea și consolidarea unui conducător și realizarea unei remarcabile unități de luptă. Decade de supraviețuire în comunism i-au învățat pe Ruși că nu pot doborî sistemul decât dacă-i folosesc propriile arme, spiritul conspirativ, unitatea și acceptarea unei ierarhii de luptă.

Comparată cu explozia de furie populară din România, lovitura dela Moscova pare o simplă joacă și totuși câtă tensiune și decizie de luptă se aflau și acolo! In contrast cu bâlbâiala absurdă din timpul cuceririi clădirii CC din București, când nimeni dintre revoluționari nu a avut curajul să-și asume rolul de lider, la Moscova exista un Boris Elțîn, gata să moară primul pentru cauza antibolșevică. In jurul lui s'a făcut un imens scut de piepturi invincibile, și într'adevăr, atacanții au reculat după o scurtă ezitare. A fost momentul psihologic al victoriei sau înfrângerii, dar Cel de Sus a vrut ca victoria contra comunismului să fie deplină la Moscova.

Se împlineau acei 73 de ani și șapte luni de domnie a comunismului în Rusia, amintiți în profețiile secolului XVI; este cazul să semnalăm că acest interval a fost descifrat de profesorul român Vlaicu Ionescu. Geniala sa interpretare a textelor lui Michel de Notredame, prezentată cititorilor noștri în repetate rânduri, ultima oară în nr. 172, din August 1990, p. 9, confirmă justețea metodei de studiu bazată pe datele gândirii tradiționale folosită de filosoful român. Nu putem decât să urmărim înfiorați desfășurarea evenimentelor, ce contrazic logica lucrurilor și înțelegerea istoriei fie prin prisma materialistă, fie prin cea a reducționismului științific de factură vestică. Celor sceptici, sau celor ce au nevoie de lămuriri suplimentare, le recomandăm lectura amintitului număr din "Cuvântul Românesc", sau volumele profesorului Ionescu.

Seismul politic dela Kremlin a fost imediat speculat de forțele centrifuge din fostul stat sovietic; a fost o ocazie rară pentru declararea independenței atâtor ținuturi odinioară ocupate de Ruși. Republica Moldova a fost printre ele; pe 27 August acest vechi pământ românesc și-a declarat independența, fiind imediat recunoscută ca atare de România. Republicile baltice au mers pe același drum, iar recunoașterea lor pe plan diplomatic a venit relativ repede, cu notabila excepție a administrației dela Washington, care încerca să menajeze susceptibilitățile gorbaciovene, aflate oricum în derivă.

Cancelariile vestice n'au manifestat aceeași iuțeală de răspuns și în cazul Moldovei, deși cazul Basarabiei face parte integrantă din Pactul Hitler-Stalin, deci trebuia soluționat concomitent. Ar însemna deschiderea unei cutii a Pandorei, de readus toate frontierele la starea antebelică, spre a se face justiție și României, și evident că, în cadrul noii ordini, așa ceva e și incomod și supărător, pentrucă ar trebui revizuite principiile pe care acestea se fondează. Se preferă conservarea "păcii" Yalta - Malta, cu minime modificări, Tările Baltice făcând parte dintre acestea. Numai că jocul istoriei, dirijat de altă forță, va răsturna calculele diplomaților, așa cum a făcut-o în repetate rânduri, și în special în ultimii doi ani.

Conferința dela Moscova pentru "drepturile omului", grăbit convocată de Gorbaciov, a vrut să fie un fel de Helsinki '91, dar fără nici un succes, pentrucă fenomenul de dezintegrare al URSS nu poate fi oprit prin nici o conferință. A salva ce se mai poate salva este deviza omului însemnat dela Kremlin, dar voința popoarelor îi este potrivnică, în plus, vocea justiției se face auzită.

Este demnă de notat intervenția Ministrului de Externe român, care a cerut anularea tuturor consecințelor pactului Hitler-Stalin, și recunoașterea problemei României, a patra victimă a acestui tratat, ca egală cu cea a Tărilor Baltice; numai astfel se elimină dublul standard de care se face vinovată judecata politică a marilor puteri și se poate instaura o democrație reală, pentru toți, în Europa. Tot în cadrul convulsiunilor ce zguduie imperiul roșu, Gruzia și-a declarat independența și acest gest a fost prompt recunoscut la București, fapt ce va cântări în relațiile viitoare cu o țară cu care Românii au avut mereu excelente legături.

A doua candidată la dezintegrare, Iugoslavia, se află în plin război civil, și toate eforturile țărilor vest-europene de a găsi o soluție negociată crizei, au eșuat. Bazați pe o ideologie de expansionism național promovată de fostul comunist Miloșevici, Sârbii amenință să aducă la ascultare rebela (și pro-vestica) Croație. Sângerosul conflict a fost însă o ocazie bună pentru locuitorii republicii sudice, Macedonia, să voteze independența. Să nu uităm că aici locuiesc numeroși Români macedoneni (la Bitolia, Ohrida, Scopie), care nu sunt recunoscuți ca minoritate, pe propriul lor pământ pe care-l locuiesc de milenii!!

Această situație trebue analizată de România, care are datoria să condiționeze recunoașterea independenței acestei mici republici de drepturile elementare acordate Românilor. In plus, viitorul acestui ministat este nebulos, în fața tendințelor bulgare de anexare (neexprimate oficial, dar relevate de recenta istorie a conflictelor balcanice) a celor grecești de negare a voinței populare dela Nord (și de teama față de impactul produs asupra propriilor minorități, românești și sud-slave), și a celor sârbe de dominație fățișă. După rezolvarea problemei Moldovei, diplomația românească va avea de înfruntat dificila sarcină a strategiei politice în Balcani, teren predilect pentru arbitrare și interferență a diplomației românești medievale. Si am adăuga noi, piatra de boltă a supraviețuirii noastre în viitor, ca insula latină în mare slavă, sau ca peninsulă....

EFEMERIDE

Președintele Statelor Unite, George Bush, a fost făcut antisemit și mincinos de către Rehavam Zeevi, membru în Knesetul israelian și Ministru fără portofoliu, în cabinet.

Asupra convoiului de mașini care îl însoțeau pe Secretarul Departamentului de Stat American, James A, Baker al 3-lea s'a aruncat cu roșii de către populația evreiască din Ierusalim, iar pe parcursul traseului dela aeroport și la locul de întâlnire cu Primul Ministru Shamir. erau postați tineri cu placardepe care scria "Baker go home".

Anormale și neuzuale, aceste afirmații și primiri din partea unei țări care a profitat ca nici o altă țară din lume de ajutorul multimiliardelor de dolari americani, nasc fireasca întrebare: "Cum este posibil"?

PreședinteleBush antisemit? Ca Hitler, ca Saddam, Kaddafi și alții ? Dacă am pomeni doar de intervenția personală - pe când era vicepreședinte - pe lângă Nicolae Ceaușescu, pentru emigrarea criminalului împotriva umanității, colonelul de securitate Kohler, fost director al închisorii de exterminare Aiud, unde au murit atâția deținuți din cauza lui, iar deținutul Popa-Teiuș a fost împușcat în curtea închisorii, este suficient ca Președintele Bush să fie plasat în tabăra filosemiților.

Președintele Bush nu este însă nici filosemit, nici antisemit! Ele este omul de omenie american, ales de poporul său, cu o zdrobitoare majoritate, să conducă destinele celei mai puternice, celei mai libere și celei mai democratice țări din lume, în această perioadă de mare importanță pentru istoria omenirii, unde s'a dovedit o mare personalitate politică.

Președintele Bush mincinos? O asemenea insultă adusă acestui om nu putea fi ștearsă nici cu excluderea pe loc, din Knesset a zurbagiului membru, dar cabinetul domnului Shamir n'a făcut-o și acest fapt condamnabil va cântări greu în balanța viitoarelor relații dintre Statele Unite și Israel. Cum poate fi calificată atunci declarația guvernului israelian care a promis președintelui Bush că nu va construi nici o locuință în teritoriile ocupate, și de fiecare dată când Secretarul de Stat Baker venea în misiune de pace în Israel, în mod demonstrativ se turnau fundații pentru locuințe, în teritoriile ocupate?

Dar primirea Secretarului de Stat American ? James A. Baker al 3-lea a pierdut sute, poate mii de ore în tratativele pe care le duce în Orientul Mijlociu pentru făurirea unei păci durabile în această frământată zonă a planetei noastre. Nu mai departe decât în secolul trecut, dacă o țară ar fi avut puterea Americii de astăzi, ar fi lucrat cu "mână forte" și ar fi impus o pace în folosul ei, cu înfrângerea oricărei opoziții din regiune.

Statele Unite nu doresc și nu folosesc violența.

Statele Unite, care au adus cea mai mare contribuție la sfârșirea celor două războaie mondiale, n'au cerut și n'au luat nici o despăgubire de război pentru toate pierderile de oameni și materiale pe care le-au avut. Din contră, cu planurile economice de redresare a Europei, au ajutat la refacerea țărilor distruse de război, în aceeași măsură și pe învingători și pe învinși. Telul lor a fost și este pacea în lume, iar dacă au avut conducători utopici și naivi, care au semnat cu o condamnabilă ușurință înrobirea altor țări, nu este vina poporului american.

Dar să vedem ce a determinat valul de ură și dușmănie împotriva conducătorilor americani.

Statul Israel a cerut Statelor Unite să garanteze un împrumut de 10 miliarde de dolari de care avea nevoie și pe care nu putea să-i obțină fără această garanție de plată, atât din cauza situației financiare deficitare cât și a dobânzii ridicate în cazul că ar fi obținut acest împrumut fără garanție.

Justificarea acestei solicitări era bazată pe influxul emigranților evrei din Uniunea Sovietică și lipsa de locuințe pentru acești emigranți. Oare când ani de zile, s'a presat atât de mult asupra Uniunii Sovietice pentru acordarea vizei de emigrarea a Evreilor, nu se știa că nu sunt locuri de cazare pentru ei? Si vorba unui congressman american: "Ce rost mai are emigrarea Evreilor din Uniunea Sovietică acum, când partidul comunist s'a desfiițat, iar Uniunea Sovietică pășește rapid pe calea democratizării și privatizării?"

Cât privește lipsa de locuințe, ea este foarte acută chiar în Statele Unite unde "homeless-ii" au umplut arterele marilor orașe, dormind pe străzi și în stații de metrouri, iar în regiunile calamitate de pe glob -chiar România- localități întregi sunt devastate, iar oamenii sunt într'o situație incomparabil mai grea decât emigranții din Israel.

Faptul că statul Israel a cerut o garanție a împrumutului dorit, este o problemă care se va rezolva între cele două țări, dar a insulta cu cea mai mare ușurință pe oamenii de stat care au ajutat ca nimeni alții acea țară, este fără precedent.

Nu credem că populația evreiască este de părerea fanaticului Rehavam Zeevi și este bine ca desolidarizarea de el să fie cât mai numeroasă și publică, pentrucă Rehavam Zeevi prin afirmația sa care apasă greu pe poporul evreiesc, se dovedește antisemit.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

MINERIADA DIN ROMÂNIA ÎN VERSIUNE NOUĂ

—— Ion BOIERU——

Este ceva asemănător între noua mineriadă și lovitura de Stat a comuniștilor "duri" din Moscova. O melodie care vine de undeva din sferele de sus, cu nuanțe din cântecul lebedei. Ieșirea în arenă a minerilor, pe străzile Bucureștiului, este o ediție nouă, cu corectări și adausuri, care pare mai reală, decât ficțiunea inventată de Iliescu și Roman, după manierele de fabulație ale comuniștilor. De data aceasta, minerii au venit să ceară "demisia" lui Iliescu și au strigat cu răsunet "Jos comunismul". Nu poate să se facă nici o interpretare pe dos a acestei realități. Minerii cei "duri" din România și-au spus cuvântul lor, răspicat, "Jos comunismul". Nu se mai poate face nici un fel de argumentare și alterare a acestui adevăr, fotografiat și înregistrat, de aparatele video. Sunt minerii aceștia, care au venit la București, în 24 Septembrie a.c. aceiași cu cei veniți, ultima dată în Iunie anul trecut. sau sunt alții? La ora actuală, nu se poate da un răspuns corect dar nici nu are nici o importanță. Minerii au venit să ceară înlăturarea guvernului, deși Iliescu afirmă că minerii sunt apărătorii regimului pe care l-a instalat el, prin înșelăciune.

Lovitura dată, de data aceasta, de către mineri, regimului lui Iliescu, este mortală. El nu va mai putea rezista, iar "piciul" de Roman va rămâne cu gura căscată și nu va mai ști unde să meargă. (Se spune că atunci când s'a dat lovitura de Stat împotriva lui Gorbaciov, Roman se pregătea să se reîntoarcă la Brigăzile Roșii din Spania, ca să "democratizeze" din nou Spania, așa de convins era că vremea lui Gorbaciov a trecut, și "durii" din partidul bolșevic vor cuceri din nou lumea, ca pe vremea lui Stalin). Gorbaciov nu a căzut, dar salvarea lui a venit dela popor, nu dela Sovietici. Ca o urmare naturală, Iliescu și clica lui vor cădea. Orice echipă va veni, după aceasta, nu va fi decât o firmă goală, dacă nu se ține seama de adevăratele dorințe populare. de a se lichida formele vechi ale comunismului.

CRIZA DE AZI

Prin noua desfășurare de forțe politice, criza politică din România a luat o nouă întorsătură. Prin ea se va grăbi procesul revoluționar care a fost întrerupt din cauza farsei politice a lui Iliescu care a dezarmat poporul român, prin tot soiul de simulacre si promisiuni. Iliescu însuși se credea la adăpostul scutului politic al lui Gorbaciov. Această linie de apărare a lui Iliescu a eșuat. Apoi, Iliescu conta pe loialitatea minerilor, pe care i-a și angajat în două ocazii să iasă la suprafață ca o pavăză a comunismului, al cărui campion se credea Iliescu. Roman a fost o anexă, care însă se socotea capabil să opereze cu influențe din afară, înlesnind pătrunderea de capitaluri străine, cărora li se făceau mari avantaje. Nici minerii nu s'au dovedit a fi, în realitate niște apărători veritabili ai lui Iliescu și ai clicii sale. După toate indicațiile de acum, se pare că reacțiunea minerilor are un substrat ideologic, mai mult decât economic, privind mărirea salariilor. In concepția lui Iliescu și Roman, problema salariilor nu era nici o dificultate, deoarece ei dispuneau de tiparnița națională de bancnote. Si mărirea salariilor era pentru ei o metodă de a prelungi exercitarea puterii politice de către clica lor.

Prima consecință a crizei actuale este de natură psihologică. S'a demonstrat că guvernul Roman și președinția lui Iliescu nu pot avea stabilitate cu toată fanfaronada unor rezultate "uluitoare" în alegerile din Mai, 1990. Toate legiferările parlamentare sau de altă ordine sunt oarecum anulate, din cauza instabilității. Adevărul este că Iliescu și Roman știau că nu vor putea supraviețui unor agitații interioare, pentru multă vreme și ar fi fost rezonabil să nu se angajeze la reforme care să fie încă tutelate de foștii membri ai comitetului central și de ideologia comunistă. Singura soluție, după Decembrie 1989, era un guvern de coaliție națională a partidelor care reprezentau o garanție, fie și firavă, că vor apăra interesele naționale.

Astăzi, după reapariția minerilor, de data aceasta pe alte baricade, cele naționale, nu de partid ale lui Iliescu, a accentuat instabilitatea interioară și a mărit în intensitate criza politică, care este cea importantă, căci numai prin rezolvarea ei se va putea trece la o ordine de Stat, prin care să se reconstruiască țara. Spuneam, mai sus, că nu nevoia de ridicare a salariilor i-a adus pe mineri la București, ci starea generală a țării, pe dimensiunea politică. Salariile au fost un reflex marginal al stării politice. Așa se explică, că minerii au strigat în 25 Septembrie "Jos comunismul" și au cerut demiterea lui Iliescu. Oricine va veni după Iliescu nu va putea rezolva problema salariilor, pentrucă economia națională este răvășită, și se cer mulți ani de refacere a ei. Dar pentru a se putea reface este nevoie de ordine politică, de stabilitate și încredere.

Nici Iliescu personal și nici ideologia lui, o formă aberativă de marxism amestecat cu pretinse elemente de filon democratic, în aparență, nu ofereau garanții, cu toate asigurările date de el și clica lui, că se va instaura ordinea și stabilitatea. In fapt, prezența lui Roman în fruntea guvernului român, era semnul cel mai ilustrativ al neseriozității și ilegalității conducerii politice din România. Se poate afirma că prezența lui Roman a fost o adevărată rușine națională, căci afară de membria lui de partid și răsfățul în care a trăit în regimul dictatorial al comunismului, absolut nimic nu-l îndreptățea să stea în fruntea treburilor statale. Prin întreaga tradiție și poziție a familiei sale, Roman, nu a avut altă formare intelectuală și ideologică decât acea a marxismului, și, în plus, nu avea nici o experiență politică.

CE VA ADUCE VIITORUL?

Chiar dacă Iliescu va induce în eroare, ca să vorbim în termeni juridici, starea generală a lucrurilor, din țară nu se poate schimba în bine. Germenul revoluționar exista și până nu va disparea clica comunistă a lui Iliescu și Roman, nu va fi liniște, sub nici o formă. In fond, este greu de înțeles ce urmăresc Iliescu și comuniștii din jurul lui, căci nu mai au nici un fel de sprijin nicăieri în lume, nici în interior și nici în afară. Si chiar vântul vremii este în contra lor. Vremea comunismului a dispărut și menținerea la putere a lor înseamnă o adevărată patologie mintală. Nu există forță din lume care să mai salveze comunismul astăzi, undeva pe glob.

După mineriada de acum, în versiunea ei nouă, se deschid drumuri noi pentru eliberarea de comunism. Intâi, această nouă mineriadă a dat un semnal, a arătat încă odată fragilitatea actualei conduceri politice, aducând la suprafață spiritul de revoltă care este absolut necesar ca să fie dărâmată șandramaua comunistă. Psihologic, țara a fost avertizată de pericolele care o pârdesc și de care nu poate scăpa decât prin acțiuni ferme și aspirații prezentate în forma cea mai clară și cu vigoarea necesară. Pe zi ce trece, poporul român este lămurit asupra stărilor de lucruri pe plan ideologic.

Tara va fi eliberată numai atunci când se vor dezmembra toate încheieturile sistemului de organizare comunistă și vor apare acei care au curajul să treacă la dărâmarea definitivă. Nu știm când va sosi acest moment, dar el nu poate să întârzie prea mult.

NOTE ȘI COMENTARII

MINUNI ÎN VREMEA NOASTRĂ

Marți 27 August 1991, Republica Moldova (Basarabia și-a declarat Independența, urmând exemplul Țărilor Baltice, Lituania, Estonia și Letonia. Zi mare. Zi de sărbătoare pentru basarabenii care, după 47 de ani de ocupație silnică, își vedeau visul, marele lor vis de eliberare din cătușele Moscovei, împlinindu-se.

Prin "Declarația de Independență", Parlamentul Republicii Moldova. cu 276 de voturi ale deputaților prezenți, au votat: ziua de 27 August ca zi de sărbătoare națională, Imnul național va fi de aici înainte "Deșteaptă-te Române", precum și schimbarea denumirii capitalei din rusescul Kișinev în românescul Chișinău. Sediile și arhivele KGB, au fost sechestrate iar averile, imensele averi ale acestei organizații teroriste, vor fi trecute poporului.

In prezența a peste 100.000 de bărbați, tineri și bătrâni, femei, și copii, mulți din ei îmbrăcați în costume naționale, fluturau mii de drapele românești și strigau: LI-BER-TATE... Libertate... Libertate...

România a fost prima țară din toată lumea care să recunoască independența Republicii Moldova, trecând peste tratatul secret încheiat la Moscova între tovarășul Iliescu și gospodin Gorbaciov, tratat prin care, pământul sfânt și românesc al Basarabiei noastre, fusese vândut muscalilor, încă odată.

In articolul nostru apărut în cadrul acestei rubrici din luna Noembrie 1990 în care comentam cele spuse de scriitorul rus Alexandru Soljenițin, deținătorul premiului Nobel pentru literatură, în care acesta spune răspicat că: "... Pentru a rezolva problemele economice și politice (din Rusia), este absolut necesară DIZOLVAREA UNIUNII SOVIETICE" și că: "cele patru republici asiatice și Moldova trebue să se rupă din trupul Rusiei Sovietice, lăsând în urmă-le doar statele pur slave care să formeze Marea Rusie: Bielorusia, Ucraina și Cazahstanul". Menționam atunci că articolul lui Soljenițin a apărut în revista "Komsomolskaia Pravda" din Rusia.

Intre timp, datorită eșuatei lovituri de Stat dată la 19 August 1991 de cei opt: Ghenadi Ianaev, Vice-președintele guvernului; Valentin Popov, Prim-ministru; Dimitri Iazov, Ministrul Apărării; Vladimir Kriucikov, șeful KGB-ului; Boris Pugo, Ministrul de Interne; Oleg Baklonov, Președintele Consiliului Apărării Naționale; Vasili Staradubtsev și A.I. Tiziakov, au grăbit descompunerea marelui și tiranicului Imperiu Sovietic.

Ucraina, de care noi ne îndoiam în cadrul aceluiași articol menționat, că va consimți de bună voie să facă parte integrantă din noua Rusie preconizată de Soljenițin, și-a declarat la rândul ei independența. Si, colac peste pupăză, însăși Bielorusia a făcut o declarație similară. Asta, ca să nu mai vorbim de Georgia și celelalte rupublici ne-slave.

Mișa Gorbaciov, salvat de omul pe care-l credea cel mai înverșunat dușman, Boris Elțîn, Președintele Republicii Rusia, a ieșit din această afacere un om înfrânt.

Tot Gorbaciov le spunea supușilor lui că în "vacanța" din Crimeea, a învățat o lecție, recunoscându-și slăbiciunile. Se vede însă că lecția a fost învățată numai pe jumătate. Cealaltă jumătate avea să-l învețe Boris Elțîn și țările luate cu japca de Stalin, care se rup acum din "scârbavnicul mădular" al imperiului. Statuia starostelui Felix Edmundovici Dzerzhinski, întemeietorul celei mai infame organizații CEKA, devenită în zilele noastre KGB-ul, a fost dată jos de pe soclul ei pe care s'a scris UCIGASUL. Statuile lui Lenin, au fost dărâmate în mai toate republicile ce constituiau URSS-ul, iar portretul lui a dispărut chiar de pe pereții parlamentului. Se vorbește acum că însăși mumia lui din Piața Roșie să fie ridicată.

Oficiosul partidului comunist, ziarul Pravda, a fost suspendat din ordinul lui Elțîn, adevăratul erou al acestei "revoluții" care a avut îndrăzneala să-i înfrunte pe cei opt conspiratori. TAS, serviciul de știri mincinoase, a fost restructurat, iar programul de știri VREMEA, a dispărut.

In cuvântarea sa în fața parlamentului rus, Boris Elțîn, după critici aduse lui Gorbaciov, spunea mai deună zi că acesta nu mai e vechiul și îndeobște cunoscutul Gorbaciov, ci un om nou, schimbat radical, un patriot adevărat, ale cărui reforme le susține din toată inima....

Se mai fac minuni și'n vremea noastră, minuni, pe care până mai ieri, nici că le visasem.

România a pierdut momentul istoric, când se trebuia ieșit în stradă, când guvernul lui Ilici-Iliescu și Don Pedro Roman, trebuia măturat. Noi, totuși, așteptăm încrezători ca și această minune să se înfăptuiască. Până atunci, să ne înfruptăm din coliva defunctului partid comunist și să spunem: Dumnezeu să nu-l ierte, pentru toate relele săvârșite pe întreg mapamondul.

Nicolae NOVAC